REVISTA misterelor

CE ESTE ERA VĂRSĂTORULUI?

INSULA SECRETĂ A FEELOR

CEAUȘESCU - UN MARUT?

ARHEOLOGIE SUBMARINĂ- ZIDURILE ATLANTIDEI?

INTUIȚIA ANIMALELOR

TESTE PSI

APARIȚII ȘI DISPARIȚII STRANII - UBICUITATE

ALCHIMIA - ȘTIINȚA OCULTĂ

ÎNTÂLNIRI CU OZN-uri

Nr. 5

ACEST ENIGMATIC UNIVERS...

Legenda...

Legenda spune că la începuturile timpurilor oamenii cunoșteau foarte bine natura lor divină și aceasta îi făcea să fie foarte puternici, astfel că voința lor ajungea până în cele mai înalte ceruri ale lui Dumnezeu. Atunci, zeii, simțindu-se amenințați în supremația lor deplină asupra lumii fenomenale, au mers la **Brahma**, Creatorul și Stăpânul Universului rugându-l să se ascundă de oameni, să-i facă astfel să uite cine sunt și care este menirea existenței lor. Zâmbind, Brahma a încuviințat și i-a întrebat: "Unde să mă ascund?" Zeii au răspuns: "Ascunde-te în adâncul pământului!" Atunci, plin de bunăvoință Brahma le arătă prin clarviziune cum, peste mii de ani, oamenii încep să scormonească în măruntaiele Pământului, căutând să cunoască comorile ascunse ale acestuia. Văzând aceasta zeii au continuat: "Ascunde-te atunci în adâncul mărilor!"

"Nu, căci va veni momentul când oamenii vor cutreiera mările și oceánele, se vor scufunda în adâncurile lor și mă vor găsi."

"Atunci ascunde-te pe o planetă uitată, într-un colț al Universului! Acolo nu au cum să te găsească."

"Nu, căci cu siguranță va veni și ziua când oamenii obosiți să caute în îngusta lor lume, vor cutreiera Universul și atunci mă vor găsi cu toții. Nu mă voi ascunde nici în adâncul Pământului, nici în adâncul mărilor, nici în adâncul Universului, fiindcă cel mai bine mă voi ascunde acolo unde se așteaptă cel mai puțin să mă găsească, în adâncul inimilor lor, în miezul celui mai mic fir de praf, în însăși esența materiei."

Peste mulți ani, aproape de sfârșitul timpurilor, și totuși nu prea departe de începutul timpurilor...
Newton.

Am fost obișnuiți să-l considerăm drept precursorul raționalismului. Însă ceea ce se știe mai puțin este că Newton a vorbit de multe ori despre alchimie și Dumnezeu în aceeași măsură ca și despre optică, gravitație și mecanică. De altfel, lumina era pentru el de două feluri: lumina "fenomenală", cea pe care o vedem toți, cea care intervine în fenomenele optice și lumina transcendentă, creatoare, cea care structurează în Sine acest Univers.

Peste alte câteva sute de ani...

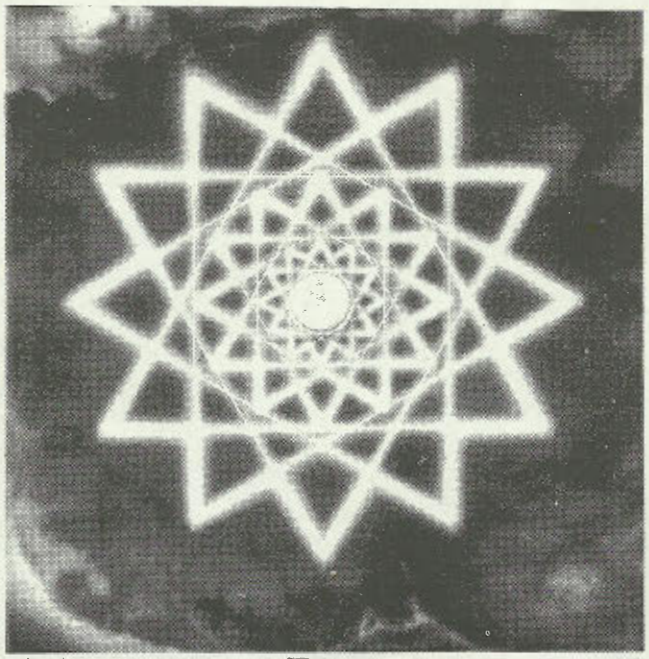

Fizica atomică.

Oamenii de știință încearcă să găsească esența materiei, constituenții ultimi ai acesteia. Însă imensele acceleratoare de particule, laboratoarele ultrasofisticate, nu-i ajută decât să descopere noi și noi particule "elementare", ce nu sunt de fapt nimic altceva decât alte împărțiri artificiale ale Indivizibilului.

Impas, teorii, căutări neîmplinite...

Științele de frontieră, fizicienii "vizionari".

Enigma își conturează din ce în ce mai pregnant o singură coordonată: **Spirit** și **Materie**.

O particulă îi intrigă adeseori pe fizicieni: electronul - deși are masă el este invizibil. În toate experiențele în care intervin electroni aceeștia se comportă ca niște puncte matematice, apărând ca o simplă localizare în spațiu și timp: ei nu au, de asemenea, volum. Nu cumva de fapt electronul se află într-o altă dimensiune, care există undeva **"dincolo"**? Însă chiar și așa ne punem întrebarea firească: Cu toate acestea efectele câmpului electric le percepem toți, zi de zi, de la banalul reșou și până la cele mai sofisticate computere. Cum se explică atunci toate acestea? Singura explicație viabilă acum pare a fi doar aceea care privește aceste efecte drept niște efecte virtuale, drept niște reflexii ale unor interacțiuni care au totuși loc în lumea de dincolo. Există de altfel în fizică principii numite de conservare; ele explică într-o oarecare măsură faptul că un anumit fenomen este totdeauna ceva mai complex decât am crede noi, deoarece el se produce simultan pe mai multe nivele, generând modificări atât la scară microcosmică cât și macrocosmică, atât în universul vizibil cât și în universurile subtile (lumile paralele ale parapsihologilor).

Orice modificare ce survine în această lume nu are loc decât dacă este însoțită de o schimbare complementară în așa-zisul univers invizibil. Așa cum în telepatie ne confruntăm cu o certă transmisie la distanță, fără ca totuși să se transporte ceva vizibil, perceptibil din punct de vedere fizic, tot astfel suntem îndreptățiți să credem că se petrec lucrurile și cu electronii. Dacă se produce ceva în electron, deci în lumea tainică de dincolo, atunci simultan și în complementaritate, printr-un proces de reflexie, ceva anume se va produce și va putea fi perceput cu mijloace adecvate și în lumea observabilă. (De fapt acest concept al simultaneității îl întâlnim și în tradițiile și științele străvechi ale omenirii cum ar fi astrologia.

În mod evident nu putem gândi că timp de milioane de ani se transmite clipă de clipă ceva fizic, în afară de lumină, de la Sirius către noi. Cu toate acestea, conștienți sau nu, fie dacă credem sau dacă nu credem, toți suntem supuși mai mult sau mai puțin, grație **proceselor de rezonanță**, influențelor misterioase ale astrelor.)

Revenind din nou acum la electroni, putem spune că ei sunt pentru această lume doar niște "perturbații" în oceanul de spațiu și timp. Întreaga materie fizică nu este astfel decât o "supă" de mici perturbații ale unui eter constitutiv universal. Prin urmare, dacă devenim conștienți de aceste aspecte, ne dăm seama că acest "invizibil" ne penetrează în totalitate, astfel încât de exemplu ceea ce în planul vizibil pare a fi corpul nostru constituit din suma a miliarde de celule, nu este în realitate decât suma acestor perturbații ale unui indivizibil substrat.

În ezoterism există un principiu tainic fundamental

continuare în pag. 35

CUPRINS

EDITORIAL

pag. 2 **Acest enigmatic univers...** Din negurile timpului oamenii s-au întrebat despre originea și evoluția universului, ca și despre Creatorul lui.

ASTROLOGIE

pag. 4 **Era vărsătorului** - Punct de vedere științific - Punct de vedere astrologic - Istoria umanității privită din perspectiva succesiunii erelor.

ENIGME ARHEOLOGICE

pag. 9 **Zidurile din Bimini** - O posibilă explicație pentru localizarea celebrului continent scufundat Atlantida - Un străvechi port atlant?

APARIȚII ȘI DISPARIȚII MISTERIOASE

pag. 11 **Cele mai stranii apariții și dispariții petrecute între anii 1830-1900** - Continuarea articolului apărut în nr.4.

pag. 15 **Avocatul fantomă** - Un caz celebru de dispariție misterioasă petrecut chiar în secolul nostru.

LUMI PARALELE

pag. 16 **Întâmplări extraordinare din lumea invizibilă a spiritelor naturii** - Întâlniri cu spiriduși și fee- Continuarea articolului apărut în numărul 4.

OZN

pag. 19 **Fantasticele aventuri** ale celor ce au intrat în contact cu călătorii altor civilizații.

PARAPSIHOLOGIE

pag. 22 **Ceaușescu - un marut?**

pag. 23 **Intuiția animalelor** - Comunicarea telepatică între lumea animală și cea umană - Limbajul subtil al animalelor ce trăiesc în grupuri mari - Înțelepciunea insectelor.

pag. 27 **Exerciții pentru dezvoltarea puterilor paranormale** - Clarviziune - Premoniție - Psihokinezie - Telepatie.

ALCHIMIE

pag. 29 **Reîntoarcere de la știință la știința ocultă** - Cum să fabricăm aur - Alchimiști moderni.

FENOMENE NEEXPLICATE

pag. 33 **Întâmplări extraordinare cărora știința nu le poate da o explicație** - Sfidarea scepticismului.

PREȚ 1200 LEI

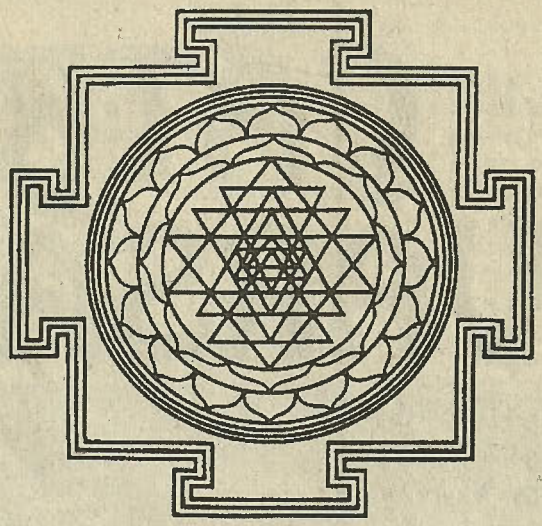

SRI YANTRA

Desen geometric folosit în practica Yoga pentru concentrare și meditație. Privind exact în centrul figurii, detașați de alte preocupări exterioare, cu atenția concentrată numai asupra desenului, obțineți o stare de calm, liniște, eliminarea stresului, armonie interioară, percepție inefabilă a frumosului din noi.

EDITURA RAM

Cititorii ce doresc să intre în dialog cu membrii colectivului de redacție pot să ne scrie pe adresa C.P. 77 - O.P. 12 - București, sau se pot adresa personal la telefonul 01-3216769

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Director: Claudiu Trandafir

Redactor Șef: Adina Secară

Redactori: Gregorian Bivolaru, Emilian Bazac, Daniela Dae, Cristian Hanu, Svetlana Sauciuc, Zaharia Stoian, Viorel Stănilă, Aniela Ungureșan, Daniela Vasilescu

Pentru a fi siguri că intrați în posesia numerelor viitoare ale Revistei Misterelor, decupați talonul de mai jos, apoi trimiteți-l pe adresa: C.P. 77 - O.P. 12 București, cu mențiunea pe plic: **REVISTA MISTERELOR - COMANDĂ.** Toate cheltuielile de expediție le suportă editura.

TALON DE COMANDĂ

NUMELE ȘI PRENUMELE:.....

.....

DATA NAȘTERII (ZODIA):.....

ADRESA:.....

.....

.....

Precizați cu litere de tipar ce numere apărute ale revistei doriți să primiți și, eventual, câte exemplare din fiecare.....

.....

Doresc să primesc în continuare ..... exemplare din fiecare număr al revistei care va apare. Voi plăti pentru fiecare număr al revistei primit în sistem ramburs (contravaloarea se va achita la primirea coletului).

SEMNĂTURA:.....

"Lucrurile se derulează conform ordinii imuabile a ciclurilor..." (Celse)

CĂTRE ERA VĂRSĂTORULUI

SE TOT VORBEȘTE DE CÂȚIVA ANI BUNI DESPRE ERA VĂRSĂTORULUI ÎN CARE VOM INTRA; CU TOATE ACESTEA AU EXISTAT PUȚINE EXPLICAȚII SATISFĂCĂTOARE CARE SĂ NE FI MULȚUMIT CURIOZITATEA. SĂ VEDEM MAI CLAR DESPRE CE ESTE VORBA:

CĂLĂTORIE COSMICĂ SPRE ERA VĂRSĂTORULUI

Datele furnizate de astronomi, traduse în cuvinte mai apropiate de nivelul comun de înțelegere, ar fi următoarele: Ca urmare a mișcării extrem de complexe a Pământului în spațiul cosmic, și mai cu seamă datorită atracției Soarelui și Lunii, planeta noastră este supusă unei perturbații în traiectoria sa orbitală, care atrage după sine o *mișcare retrogradă* (deci către înapoi) a Punctului Vernal.

Punctul Vernal este locul precis proiectat pe cer unde răsare Soarele în momentul echinocțiului de primăvară.

Acest punct se deplasează în sens invers sensului în care se derulează semnelele zodiacului nostru în cursul anului - de aceea mișcarea se numește retrogradă - cam cu un grad în 72 de ani.

Cu alte cuvinte, dacă ne-am uita în fiecare an pe cer în dimineața echinocțiului de primăvară, exact când răsare soarele, am vedea poziția acestuia modificându-se ușor în raport cu constelațiile cerești; astfel acest Punct Vernal parcurge un semn al zodiacului, deci o constelație, în 2160 de ani, iar cele 360 grade ale orizontului sideral, deci tot cercul zodiacal, în 25920 de ani.

Această infimă și aproape imperceptibilă deplasare a locului de răsărit al Soarelui în momentul echinocțiului de primăvară (Punctul Vernal), o numim mișcare de precesie a echinocțiilor.

SECRETELE LUI PITAGORA

Acest fenomen a fost descoperit de astronomul grec Hipparc, prin secolul al II-lea î.d.H. (mai exact în 128 î.d.H.). Este foarte posibil ca până la el să mai fi cunoscut și alții această infimă deviație a tranzitului Terrei în jurul Soarelui.

Totuși, nici până în ziua de azi nu știm absolut deloc cum a fost posibil și nici cum ar putea fi posibil, să se deceleze, fără instrumente optice adecvate, un decalaj în spațiu de numai un grad al Punctului Vernal la orizont, cu atât mai mult cu cât mișcarea nu este verificabilă a doua oară, deoarece un ciclu complet de parcurgere a zodiacului se împlinește o dată la 25920 de ani; și cu toate acestea,

iată că intuiția umană se plasează adeseori deasupra rațiunii.

Este foarte sigur faptul că Hipparc, ca toți marii savanți greci ai timpului său, a studiat la marea bibliotecă din Alexandria, cea mai bogată și mai misterioasă arhivă a lumii antice, unde a putut învăța din moștenirea cunoașterii inițiatice a unei străvechi antichități.

Ca un element semnificativ vom aminti aici că Hipparc a fost condamnat de pitagoreici, care i-au reproșat că a dezvăluit o parte din secretele învățăturii lor.

Cu toate acestea, în ciuda avertismentului lor inițial, Hipparc a perseverat, astfel că a fost exclus din societatea pitagoreicilor și din această cauză a fost considerat mort din punct de vedere inițiatic și spiritual, ridicându-se de altfel, în mod simbolic, și o stelă funerară cu numele său.

ȘTIINȚA ANTICĂ A FOST ARSĂ PE RUG

Diogene Laerce, ca și Herodot, scria că preoții egipteni sunt în posesia unor manuscrise deosebit de valoroase, anterioare domniei lui Alexandru cel Mare (356-323 î.d.H) cu nici mai mult nici mai puțin de 48.863 de ani! Pare incredibil și totuși...

Știm că Alexandru cel Mare l-a avut ca maestru pe Aristotel, fiind astfel și elevul lui Platon; el a fondat orașul Alexandria (să notăm că în grecește *Alexo* înseamnă a persevera, a proteja, a apăra) construind cea mai mare bibliotecă a antichității, al cărei conținut a fost estimat cam la 700000 de volume.

Din nefericire, toată această bogăție a pierit în uriașul incendiu al bibliotecii, ale cărui

cauze nu au fost niciodată elucidate. S-a presupus că în mod voit s-a dat foc acestor cărți, deoarece știința conținută în ele putea deveni un pericol pentru o omenire lipsită de o conștiință morală și spirituală.

SUB CERUL EGIPTULUI

Aristotel a afirmat că egiptenii și babilonienii sunt aceia care: *"din timpuri imemoriale s-au consacrat studiului astrelor; grație lor noi avem multiple prezentări amănunțite, demne de toată încrederea, despre fiecare dintre astre"*.

Putem astfel să înțelegem de unde provine cunoașterea lui Pitagora, Hipparc și a altor savanți greci.

Mai amintim, de asemenea, că proiectul lui Aristotel era ca, prin intermediul lui Alexandru cel Mare, să adune toate învățăturile inițiatice ale civilizațiilor cucerite de elevul său...

ERA ZODIACALĂ

Am spus deja că traiectoria Terrei sub influența Soarelui și a Lunii - suferă o ușoară modificare anuală. Rezultatul este că Punctul Vernal - adică locul precis marcat la linia orizontului, unde răsare Soarele în ziua echinocțiului de primăvară - efectuează o mișcare retrogradă de un grad la 72 de ani.

Cu alte cuvinte 2160 de ani sunt necesar pentru ca Soarele să parcurgă o zodie întreagă și 25920 de ani pentru a parcurge toate zodiile - ceea ce anticii, și în special Platon, au numit *Marele An*.

Trecerea Punctului Vernal dintr-o zodie în alta a fost numită de către inițiați *schimbare de eră*.

Perioada în care ne aflăm acum este marcată de trecerea Punctului Vernal din zodia Peștilor în cea a Vărsătorului - sugerând deci începutul unei noi ere.

O ISTORIE ASCUNSĂ

Ce influență ar putea avea o astfel de situație astronomică asupra comportamentului comun uman și chiar asupra ansamblului planetei Terra și a locuitorilor săi?

Am putea oare recunoaște, în legătură cu acest fenomen, vreo modificare în destinul uman, așa cum lasă să se înțeleagă Tradiția Primordială?

Un posibil răspuns este acest articol, ce dorește să abordeze cu obiectivitate problema din ambele puncte de vedere, atât cel al omului de știință rationalist, cât și al astrologului.

Este suficient să citim cu atenție, printre rânduri, istoria omenirii, cu alte cuvinte să urmărim la nivel global tendințele și scopurile esențiale ale omenirii punându-le în corelație cu sensul precesiei echinocțiilor, adică parcurgerea în sensul invers succesiunii obișnuite a zodiilor.

Haideți să comparăm și să analizăm perioadă cu perioadă - din punct de vedere al caracteristicilor comportamentale generale - influențele fiecărei zodii în parte, așa cum sunt ele atribuite de astrologie.

Procedând în acest fel, corelând datele astrologiei cu cele ale istoriei, vom putea descoperi analogii tulburător de precise.

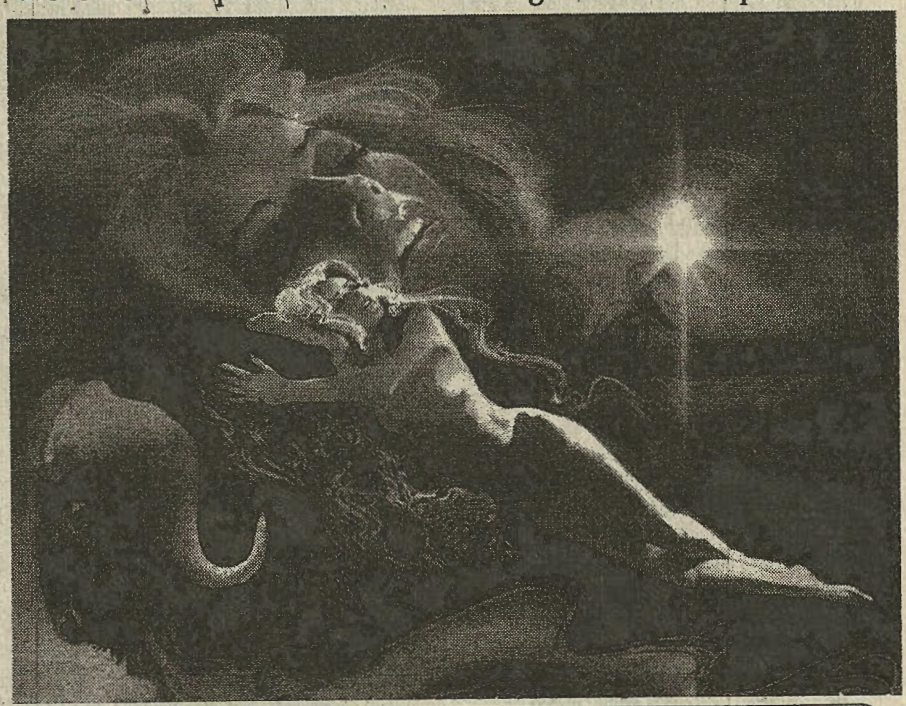

ERA VĂRSĂTORULUI - ETAPA UNUI CICLU

Savanții sunt de acord că toate fenomenele pe care le observăm sunt ciclice, începând de la ciclurile meteorologice, biologice, geochimice și terminând cu cele geologice.

Parafrazându-l pe Celse care afirmă că "Lucrurile se derulează conform ordinii imuabile a ciclurilor", Platon a dezvoltat noțiunea de ciclicitate astfel: "Când Tatăl Etern, care a zămislit lumea, a văzut-o în mișcare și plină de viață, devenită astfel templu al puterilor eterne, El a fost plin de admirație; în bucuria sa, El s-a gândit s-o facă și mai asemănătoare modelului său (cauzal).

Astfel El a avut ideea de a forma o imagine mobilă a eternității; și în timp ce organiza cerul, El l-a format, după eternitatea constantă în unitatea ei, ca o imagine ce se derulează de-a pururi fiind ritmată prin număr. Ceea ce noi am numit mai târziu timp este acel ceva ce imită eternitatea, descriind ciclurile în ritmul numerelor divine" **(Platon - "Timeu")**

Astfel, Era Vărsătorului, ca și cele ce au precedat-o, nu reprezintă decât o etapă a ciclului de precesiune a echinocțiilor. Dar când vom intra oare în această epocă faimoasă? Inițiații spun că atunci când steaua Leonis, care se găsea la 0 grade în Leu la nașterea lui Cristos, va intra în semnul Fecioarei (deci în anul 2160)... sau alții susțin că atunci când steaua Regulus (în latinește Micul rege), care era la 28° 48' în Leu în 1928 și la 29° 17' în aceeași zodie în 1975, va intra în zodia Fecioarei...

Totuși, de ce se afirmă că perioada în care trăim pare să fie deja influențată de Vărsător? Este un fapt ce merită explicat. Chiar înainte de răsăritul Soarelui, zorii luminează Pământul. În acel moment astrul zilei deși se găsește la 3°20' sub orizont își face totuși simțită influența. Raportând acest unghi la durata unei ere zodiacale, acest avans luminos de dinainte de răsărit reprezintă 216 ani. Înseamnă că în această ultimă perioadă din epoca în care ne aflăm influența zodiei Peștilor scade și, evident, cea a Vărsătorului se va afirma din ce în ce mai puternic.

Să vedem aceasta în continuare, pornind cu Era semnului zodiacal despre care începem să avem ceva mai multe date istorice.

SUB SEMNUL TAURULUI

Ciclul este situat între 4320-2160 î.d.H. În această perioadă au înflorit în Egipt, Creta, Caldeea și Asiria religii ce aveau ca simbol al divinității Taurul.

Hesiod în "*Theogonia*" spune că însuși Poseidon era reprezentat printr-un taur sacru. Acest zeu era onorat prin sacrificii rituale de tauri negri - așa cum aflăm și din Iliada lui Homer.

Platon ne oferă, la rândul său amănunte, în "*Critias*".

În Egipt, boul Apis era în realitate un taur, simbol al zeului Soare, numit **Ra**. El reprezenta zeul luminii, forței și puterii creatoare.

De asemenea, în Persia existau - în "*Zend Avesta*" - rugăciuni adresate taurului sacru, cel ce făcea iarba să crească, taurului pur, care a dat naștere omului pur.

Coridele spaniole nu sunt decât reminescențe palide ale acestor culte. Ele provin mai cu seamă din jertfele rituale de tauri ale cultului lui **Mithra**.

O sărbătoare astăzi dispărută - plimbarea celui mai gras taur - simboliza sacrificiul lui *Christus Taurus* - sau victima divină - ce asigura prin sângele său vărsat purificarea oamenilor.

Aproximativ în anul 2160 î.d.H. Soarele a părăsit semnul Taurului pentru a intra în cel al Berbecului.

SUB SEMNUL BERBECULUI

Constatăm în Egipt apariția frecventă a faraonilor purtând numele de Ramses, derivate de la **RAM**. Pe de altă parte **RAM** este silaba sacră sau *mantra* ce permite amplificarea energiilor în cel de-al treilea centru de forță al ființei umane, centrul voinței, *Manipura Chakra*. Conform teoriei și practicii yoga, această *chakra* chiar are drept animal simbolic reprezentativ berbecul.

De asemenea, în limba celtă veche, **RAM** înseamnă tot berbec, termen ce s-a păstrat de altfel și în limba engleză.

Către anul 2000 î.d.H., cultul berbecului **Ammon** l-a înlocuit pe cel al taurului **Apis**. Întregul Egipt este plasat sub acest semn: **Ammon-Ra**.

Templul de la Karnak este precedat de două rânduri de sculpturi cu berbeci ce marchează o impunătoare alee, iar pe piatra funerară a faraonului Seti I (aprox. 1500 î.d.H.) este reprezentat un berbec al cărui cap este înlocuit de discul solar.

Aceasta a fost perioada Exodului, Moise a primit *Tabla Legii*, în care evreilor li se interzice în mod clar să mai adore **Vițelul de Aur** (deci taurul), ordonându-li-se substituirea acestuia cu un **berbec**.

Chiar numele de **Abram** devenit apoi **Abraham** este, de asemenea, semnificativ pentru acest ciclu - fiind compus tot cu particula **RAM**.

Abram înseamnă "Cel provenit din berbec", sau "Fiul berbecului".

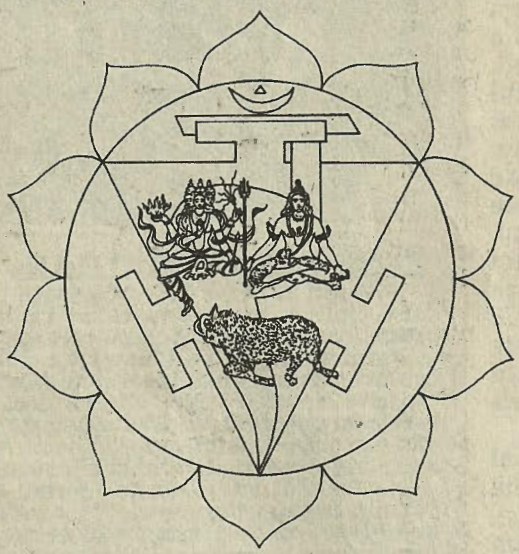

Reprezentarea simbolică yoghină a centrului de forță MANIPURA CHAKRA

Dar religia berbecului nu s-a limitat doar la aceste ținuturi. Simbolul este regăsit în egală măsură și în Asiria, Caldeea, Galia, Algeria și India.

Aici întâlnim complexitatea doctrinelor hinduse bazate pe aspectul de foc, manifestat de berbecul RAM, însă cunoscut sub denumirea sa esoterică de **Agni**.

Zeul Suprem după Veda este **Brahma** - fonetic foarte aproape de **Abraham**.

La hinduși, berbecul era considerat vehiculul focului sacru denumit Agni.

Marele alchimist contemporan Fulcanelli oferă precizări interesante legate de acest subiect: *"Sarea amoniacală a înțelepciunii - sau sarea lui AMMON - cu alte cuvinte a berbecului, o întâlnim adesea și sub numele mai reprezentativ de armoniac, deoarece ea realizează armonia, fuziunea, ansamblul, acordul apei cu focul, pentru că ea este prin excelență mediatorul între cer și pământ, spirit și corp, volatil și fix."*

Ammon-Ra, marea divinitate solară a egiptenilor, era în mod obișnuit reprezentată având cap de berbec, sau, atunci când avea cap de om, acestuia îi erau figurate coarne spiralate, ca ale berbecului, crescute în spatele urechilor.

Tot de la **RAM** provine și numele de **Rama**, cel ce a dat numele său grandioasei epopei indiene Ramayana.

Trebuie, în sfârșit, remarcat aici că **Rama** este una dintre încarnările lui **Vishnu**, ce-a de-a doua zeitate a trinității hinduse, și că berbecul (mai bine spus Mielul) îl reprezintă chiar pe Cristos, cel de-al doilea aspect al trinității creștine.

Pe epitaful lui Eumolphies, descoperit la Roma, Iisus-Mielul (berbecul) este reprezentat între doi pești.

Ajungem astfel la epoca ce i-a succedat epocii Berbecului:

SUB SEMNUL PEȘTILOR

Se admite că acest semn debutează în anul 1 al erei noastre și că ar trebui să dureze până în 2160. Aceasta nu este de fapt decât o convenție, bazată pe data presupusă a nașterii lui Iisus, despre care există de asemenea mai multe controverse. De fapt, era Peștilor a început fără îndoială înaintea anului 1 al calendarului nostru.

Sigur este că pe toată durata acestei perioade, religia iubirii -

Ciclurile naturale și vârstele omenirii

Ciclurile umanității se împart din punct de vedere clasic în patru: vârsta de aur, de argint, de bronz și de fier.

Este semnificativ că toate tradițiile străvechi vorbesc despre această împărțire în patru epoci și că ele concordă în a afirma că umanitatea se găsește acum în cea de-a patra: Epoca de Fier. Mai este precizat că această perioadă se va sfârși printr-un teribil cataclism, ce va anunța totodată începutul Epocii de Aur.

Deși ne-ar putea uimi o astfel de credință a ciclurilor, totuși trebuie să recunoaștem ca fiind perfect stabilit științific faptul că evoluția vieții se manifestă de-a lungul ritmurilor și ciclurilor naturale, și conform lor: alternanța zi/noapte, ciclul solar de circa 365 de zile, ciclul lunar de 29 de zile, revoluția ciclică a planetelor, viața, moartea, reîncarnarea, ciclul anotimpurilor, ciclul zodiacal al precesiei echinocțiilor, bioritmurile, ritmul cardiac...

Legătura dintre acesta din urmă și ritmul cosmic a fost subliniată de savantul francez Lavezzari, astfel: el a constatat că numărul de bătăi de inimă al unei persoane sănătoase este de 72 pe minut, ceea ce ar corespunde exact numărului de ani care îi trebuie Soarelui spre a se deplasa, în mișcarea sa retrogradă, un grad pe cer.

De asemenea, numărul de respirații este de 18 pe minut, cifră aflată în legătură cu deplasarea axei terestre sub influența Lunii. Această oscilație, sau deplasare ritmică a axei terestre sub influența Lunii, se realizează în 18 ani. Putem considera că numărul de respirații în 24 de ore este 18 x 60 x 24 = 25920 - exact numărul de ani ce formează ciclul precesiei echinocțiilor - cu alte cuvinte durata care îi trebuie Soarelui pentru a parcurge toate cele 12 zodii. Cifra este prea exactă ca să putem spune că e o simplă coincidență.

Așa cum în tradiția alchimică piatra filosofală trebuie să permită transmutarea metalelor obișnuite în aur pur, la fel umanitatea trebuie să evolueze de la vârsta întunecată sau Kali Yuga la Epoca de Aur. Această evoluție trece în mod necesar prin Vărsător, semn ce mai este numit și efuziunea apelor.

calea lui Cristos - a urmărit să înlocuiască vechile credințe.

Simbolic vorbind, Cristos s-a născut dintr-o Fecioară. Astrologic - semnul Fecioarei se opune (aflându-se la 180 grade diferență) celui al Peștilor.

Cristos este figurat adesea printr-un pește - ce mai reprezenta totodată simbolul de recunoaștere al primilor creștini.

Mai este cunoscut și faptul că din cuvântul *ICHTUS* care înseamnă Pește, derivă formula mistică Iisus Christos Theos Uios Soter - *Iisus Cristos Dumnezeu Salvatorul Oamenilor*.

De atunci încolo simbolul peștilor a apărut pretutindeni, pe vitralii de catedrală, mozaicuri, stele funerare, vase sacre și pe felurite obiecte creștine de cult...

În Evul Mediu - arta blazoanelor a unit imaginea lui Iisus cu cea a unei știuci, pește al cărui nume latin este Lucius - ce mai înseamnă de asemenea "lumină".

În sfârșit, este evident că peștii au un rol important în evanghelii - apostolii care sunt pescari, devin apoi pescari de oameni; înmulțirea peștilor; pescuirea minunată...

Trebuie să vorbim aici și despre cei doi pești folosiți în reprezentarea semnului zodiacal. Ei sunt din punct de vedere simbolic echivalenți celor două aripi ale caduceului lui Hermes - și reprezintă Cunoașterea și Iubirea - care conform unor interpretări esoterice sunt exact aspectele încarnate de Sf. Ioan și Iisus.

Simbolul se regăsește de asemenea în Alchimie - cei doi pești simbolizând căsătoria sulfului cu mercurul, fuziunea celor două polarități ale energiei universale, unitatea contrariilor.

Primii creștini îl reprezentau pe Iisus adesea sub forma unui delfin, mamifer acvatic despre care se știe că salvează marinarii naufragiați. Cristos împarte această reprezentare cu Venus - Luceafărul - lucru ce-l găsim consemnat simbolic și în Apocalipsa Sf. Ioan: *"Eu sunt steaua strălucitoare a dimineții"*.

Ne apropiem de sfârșitul ciclului Peștilor și astfel intrăm în era revelațiilor "apocalipsa" - care înseamnă de fapt- *"ceea ce era ascuns, va fi scos la lumină"*.

De asemenea, gestul frângerii pâinii în două și arătarea celor două jumătăți, făcut inițial de Iisus, și repetat în cursul slujbei creștine ulterior, reprezintă, la fel, semnul Peștilor.

TIMPURILE CE VOR VENI

Oamenii din epoca Peștilor, bazându-se pe textul din apocalipsă, trăiesc sub semnul groazei sfârșitului lumii și mulți istorici menționează, de exemplu, marea panică din anul 1000. Atunci nu s-a întâmplat nimic. Sfârșitul apocaliptic a fost însă "amânat" pentru anul 2000.

Credința aceasta este legată indisociabil de ceea ce numim *mesianism* - credința evreilor conform căreia într-o zi se va întoarce un rege care va da din nou Israelului dominația asupra lumii.

Ca un gen de replică, creștinii cred în a doua venire a Mântuitorului. Este interesant că întotdeauna, pe frontonul catedralelor, Cristos nu este reprezentat crucificat, ci în glorie - Iisus fiind așezat de-a dreapta Tatălui, înconjurat de o aură strălucitoare, galben aurie.

Să mai notăm că această credință a revenirii lui Mesia nu este unică, o regăsim de pildă și la hinduși și la budiști.

Tradiția orientală spune că Vishnu se reîncarnează pe Pământ ori de câte ori este nevoie, pentru a reîmprospăta Dharma (Legea cea Dreaptă), și a readuce oamenii la credință. Până acum Vishnu a avut 9 încarnări, Krishna fiind cea de-a noua. Cea de-a zecea sa reîncarnare este

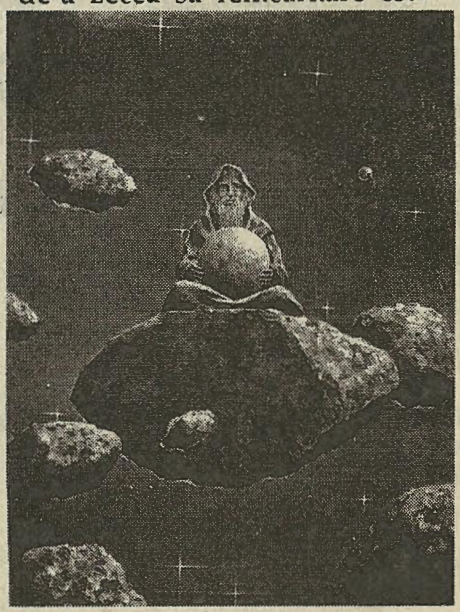

CATARII - O ALTERNATIVĂ CREȘTINĂ

Termen ce provine din greceşte însemnând "cei puri". Mai sunt numiţi şi Albigeoni, deoarece oraşul Albi a fost unul din centrele spirituale cele mai renumite ale acestei grupări.

Albigeonii sau catarii au reprezentat un curent spiritual foarte răspândit în secolul al XII-lea. Învăţăturile lor proveneau atât din antichitatea occidentală, mai ales de la pitagoreici, cât şi din doctrinele hinduse, deoarece catarii credeau în reîncarnare şi în transmigrarea sufletului, combinând şi doctrina iraniană a dualismului polar fundamental al lumii manifestate (bine-rău, lumină-întuneric, etc.). Ei au fost consideraţi o erezie a creştinismului.

Doctrina lor este deci o sinteză între creştinism, Biblie, religia lui Zoroastru (reformatorul străvechii religii iraniene). Conducătorul sectei catarilor, a impregnat această doctrină, în urma unei călătorii în India, şi de o viziune a existenţei marcată profund de suferinţă, concepţie atribuită budismului.

În esenţă, catarismul admite două principii eterne Binele şi Răul. Spiritul uman, scânteie divină, este prins în capcana lui Satana, pe care aceştia îl considerau stăpânul Materiei. Pentru eliberarea de lanţul reîncarnării, cu alte cuvinte pentru a se elibera de tirania Satanei, omul trebuia, printre altele, să nu mai procreeze, deoarece astfel un alt suflet era atras în capcana materiei. Tradiţia spune că aceşti catari împingeau negarea vieţii terestre chiar până la sinucidere, ceea ce reprezintă, evident, o foarte gravă eroare.

Deşi îl recunoşteau pe Iisus, ei îl considerau numai un înger încarnat pentru a salva umanitatea din această eternă capcană. Soluţia evadării din închisoarea lumii materiale era un ascetism dus la extrem. Din acest punct de vedere, putem spune despre doctrina lor că era o replică occidentală a budismului jainist, la care ideea non-violenţei ia uneori forme exagerate (Jainiştii îşi pun de exemplu o pânză la gură, pentru a nu înghiţi în timpul respiraţiei vreo insectă!).

Conducătorii sectei catarilor, numiţi "perfecţi" predicau un gen de cult în care erau combinate posturi specifice din Yoga cu tehnici de autocontrol şi meditaţie; în virtutea purităţii, bineînţeles se practica vegetarianismul. Îmbrăcaţi numai în mantii lungi negre, foarte săraci, având drept bunuri numai un vas pentru mâncare şi Evanghelia Sfântului Ioan, predicatorii colindau aşezările umane fiind adesea căutaţi pentru faptul că erau veterinari pricepuţi şi buni cunoscători ai plantelor de leac.

Dispreţul lor evident faţă de bani şi umilinţa ce îi caracteriza, au condus la situaţia că aceşti "perfecţi" erau chemaţi să judece certurile de familie sau cele legate de bani.

Când această sectă a ieşit la lumină, opunându-se făţiş dominaţiei Romei, a avut loc cruciada numită a Albigeonilor, un adevărat genocid. Epopeea s-a desfăşurat în jurul castelului Montsegur. Ultimii catari, fanatici au preferat să fie arşi de vii decât să renunţe la principiile lor. Sacrificiul a fost într-un anumit sens inutil, deoarece secta nu a mai renăscut niciodată.

Controversată, renegată sau admirată, credinţa catarilor, în ciuda practicilor sale ascetice, rămâne totuşi impregnată de un mare orgoliu.

Curentul lor spiritual, după secolul al XII-lea, s-a stins fără a lăsa nici o urmă.

aşteptată după sumbra epocă de ignoranţă şi întuneric - Kali Yuga - cea în care ne aflăm.

Apoi, spun creştinii, va veni domnia Sfântului Duh, care urmează după domnia lui Cristos. Găsim justificarea în această credinţă în însăşi cuvintele Domnului, care a spus: "*Vă voi aduce Sfântul Duh, care vă va învăţa toate lucrurile*".

Încă din secolul al II-lea Montanus a fondat religia Sfântului Duh. Ideea a fost reluată în secolul al XII-lea de către Abelard. **Trubadurii, Fidelii Iubirii** (grupare din care făcea parte şi Dante), **catarii**, se bazează cu toţii în credinţele lor pe aceeaşi doctrină a Iubirii şi Compasiunii Divine manifestată prin Sfântul Duh.

Domnia Duhului Sfânt va însemna instaurarea epocii de aur, epoca păcii, abundenţei şi armoniei. ■

Claudiu Trandafir

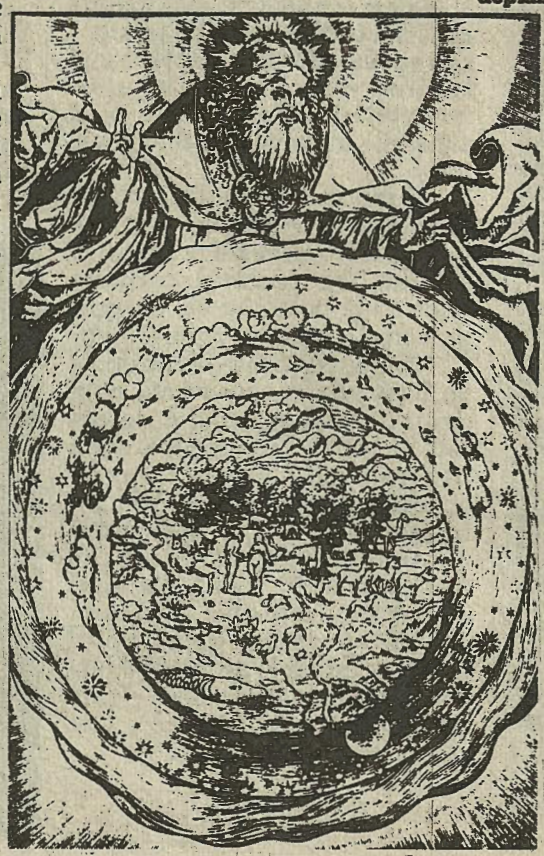

ENIGME?

E PUR SI MUOVE

Există în statul Ohio un mic orăşel numit Marion, care a devenit celebru datorită enigmei ce pluteşte asupra unei pietre de mormânt. Aceasta se găseşte într-un colţ al cimitirului local, are o dimensiune impresionantă, fiind o coloană de granit alb, zveltă şi graţioasă, ce poartă în vârf o sferă de granit negru de aproape un metru în diametru. Monumentul a fost ridicat în 1897 deasupra mormântului lui Charles Merchant şi a celor şase membrii ai familiei sale.

Până în iulie 1905, coloana nu era altceva decât un monument funerar ca oricare altul. Într-o bună zi de vară a acelui an, unul dintre îngrijitorii cimitirului a remarcat că sfera de granit negru, a cărei greutate era cam de câteva sute de kilograme, fusese rotită cu vreo douăzeci de centimetri, astfel încât devenise vizibilă acea suprafaţă nefinisată, cu care sfera fusese aşezată iniţial pe coloană.

Cu siguranţă că mişcarea nu putea fi făcută de un glumeţ, pentru că s-a apreciat că ar fi fost nevoie în primul rând de o mică macara pentru a se ajunge la sferă şi a o ridica.

Pentru a evita astfel de incidente reclamate de moştenitorii familiei Merchant, responsabilii cimitirului au fixat sfera la bază cu un ciment special care conţinea şi plumb. Dar două luni mai târziu, voluminoasa sferă de piatră se rotise cu încă 25 de centimetri, şi, la fel ca şi prima dată, devenise vizibilă plomba de ciment şi plumb cu care o fixaseră de capitoliul coloanei.

Cu certitudine nimeni nu ar fi putut face o astfel de "glumă", fără a folosi unelte adecvate şi fără a fi observat. Şi, cu toate acestea, atât paznicii cât şi ceilalţi vizitatori, nu remarcaseră niciodată nimic.

Printre nenumăraţii vizitatori care au trecut să vadă misterioasa deplasare, au fost şi numeroşi savanţi. Unul dintre ei, un geolog, a examinat obiectul suspect şi a sfârşit prin a concluziona că deplasarea ar fi putut avea loc datorită unei dilatări inegale a suprafeţelor sferei şi coloanei supuse acţiunii căldurii solare, faţă de părţile aflate la umbră. Dar alţi savanţi s-au opus acestei explicaţii, care oricum nu trecea proba timpului, pentru că până la prima deplasare, sfera stătuse nemişcată opt ani! Un alt argument forte a fost că, dacă sfera s-ar fi supus unei astfel de deplasări, rotaţia ei ar fi trebuit să se facă spre sud, în timp ce ea se mişcase exact în direcţie opusă!...

După ce la momentul respectiv fenomenul a declanşat un val de articole în presă, negăsindu-i-se nici o explicaţie, încet, încet a fost dat uitării. Cu toate acestea, mişcarea ei stranie şi aparent ilogică, continuă să sfideze ştiinţa modernă, pentru că de atunci şi până în zilele noastre, piatra tombală din cimitirul Marion continuă să se învârtească.

E pur si muove...

■

ENIGME?

ZIDURILE DIN BIMINI
SAU
VESTIGIILE ATLANTIDEI

Aflat pe punctul de a ieşi din umbra ignoranţei, omul visează să înţeleagă care este destinul său pe Pământ. El scrutează orizontul de jur împrejurul său, dorind să facă lumină asupra trecutului. Dar, la fiecare pas, orizontul se îndepărtează şi mai mult, revelând căutătorului o imensitate din ce în ce mai vastă şi mai misterioasă. De curând s-a ivit o nouă întrebare, o nouă descoperire - un zid, dormind liniştit de zece mii de ani sub valurile oceanului Atlantic.

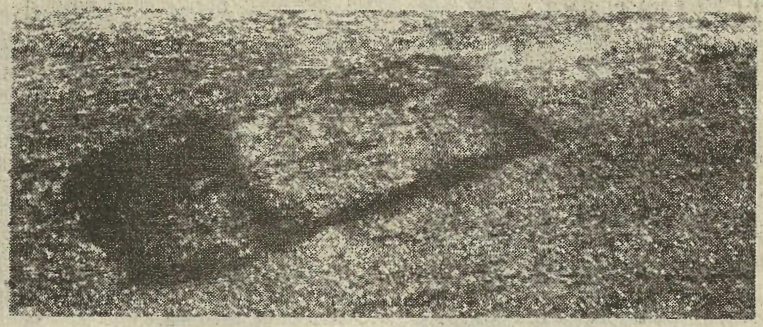

Fotografie realizată din avion a zidurilor scufundate din apropiere de insulele Bimini.

UNITED PRESS:

"Nassau (Insulele Bahamas): De curând, în apropierea insulelor Bimini au fost identificate formaţiuni arheologice stranii. După primele informaţii primite s-ar părea că e vorba despre un zid uriaş;specialiştii consultaţi n-au putut preciza încă epoca în care a fost ridicat şi cine au fost constructorii.. Investigaţiile submarine continuă."

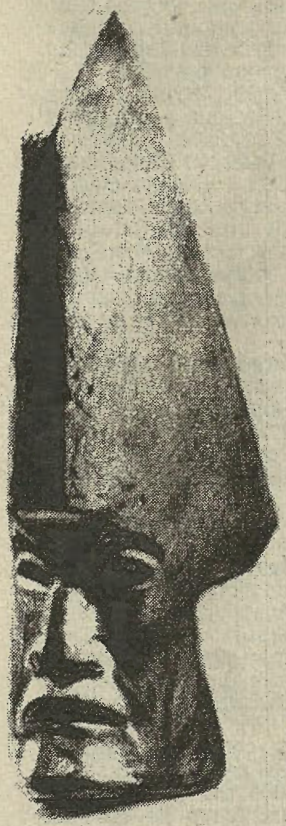

Prin cele câteva rânduri menţionate la început - publicate de agenţia United Press în primăvara anului 1970 lumea întreagă a aflat despre cercetările unui grup de savanţi americani; aceştia făceau deja investigaţii de câţiva ani, în largul insulelor Bahamas.

La anunţul acestei descoperiri, în lumea ştiinţifică s-au format două tabere de cercetători - unii care şi-au manifestat imediat interesul şi alţii, sceptici, care au denunţat descoperirile ca fiind simple mistificări - declanşându-se astfel un conflict de păreri ale cărui ecouri nu s-au stins nici până în ziua de astăzi. Bimini este o insuliţă din arhipeleagul Bahamas, la 150 Km de Florida.

Totul a început cu doi ani înaintea anunţului - datorită unui pilot american, Robert Brush, care survola într-un zbor de rutină regiunea cuprinsă între Bimini şi Insulele Andros. Într-o zi, Brush a reperat, la nord de Andros, o formă masivă scufundată în mare, rectangulară, pe care a fotografiat-o. Apoi a arătat fotografiile unui profesor al Universităţii din Yale - Manson Valentine, de la Muzeul de Ştiinţe din Miami, Florida, - specialist în civilizaţiile precolumbiene. Acesta, la rândul lui, l-a anunţat pe prietenul său Dimitri Rebikoff, specialist în fotografia submarină şi inventator al blitz-ului electronic. Grupul constituit din cei trei a survolat regiunea la bordul unui hidroavion şi a descoperit că structura scufundată puţin sub nivelul apei era o construcţie aproape îngropată sub nisipuri - mai precis, un zid cu o grosime de aproximativ 30 de cm care părea să constituie fundaţia unui edificiu remarcabil. Din fundaţie nu a supravieţuit timpului decât această parte inferioară.

ÎN AVIONUL... SUBMARIN

Această descoperire a declanşat cercetări de mare anvergură în regiunea arhipeleagului Bahamas. În acelaşi an - 1968 - Rebikoff a pus la dispoziţia echipei de cercetare un aparat inventat de el, numit REMORA M114 E care poate fi descris ca fiind un veritabil avion...submarin, dotat cu camere de filmat automate ce pot lua imagini sub un unghi mare de deschidere (92°). Echipaţi pentru cercetări de lungă durată, căutătorii au decis să-şi concentreze eforturile asupra unei noi descoperiri: o altă structură scufundată - semnalată în partea de nord a arhipelagului Bimini.

Astfel s-au succedat mai multe expediţii, care au reunit nenumăraţi cercetători americani; la una dintre ele a luat parte chiar cosmonautul Edgar Mitchell. Eforturile echipei conduse de Valentine şi Rebikoff au început să dea roade către sfârşitul anului 1968: Savanţii au reperat o fundaţie de 70 m lungime pe 10 m lăţime care pare a fi construită din blocuri mari, regulate, asamblate printr-un fel de ciment. Rebikoff a precizat că aceste blocuri variază ca dimensiuni, având aproximativ 5 m în lăţime şi lungime, înălţimea fiind cuprinsă între 0,5 şi 1,5 m; fiecare are o greutate de aproximativ 25 de tone.

"Suprafaţa acestui zid este bine finisată", spunea Rebikoff, *"cu o orizontalitate foarte bună a părţii superioare, ceea ce denotă o construcţie solidă."* Apoi echipa s-a consacrat mai mult **"misteriosului zid din Bimini"**.

Fotografiile înfăţişează structura unui zid de 70 m lungime pe 10 m lăţime numit zidul de est; către vest, se poate distinge o altă structură, lungă de 500 m şi lată de 10. În aprilie '71, câteva perforări realizate de cercetători dedesubtul zidului de Est au permis descoperirea unui strat de pietre, lipit de celălalt prin 6 cm de ciment. Feţele interioare ale blocurilor de piatră poartă urme ce seamănă cu cele lăsate de anumite utilaje folosite în construcţii.

Arheologii au fost surprinşi să constate că zidurile au putut rezista atât de bine în timp, înfruntând valurile şi uraganele. Ei au tras concluzia că soliditatea construcţiei se datorează atenţiei şi competenţei pe care au avut-o constructorii.

O ENIGMĂ GEOLOGICĂ

În continuare, o nouă expediţie a descoperit (îndepărtând nisipul) că partea superioară era susţinută de patru

Se observă în imaginea alăturată realizarea zidului din pietre "cimentate", ceea ce arată în mod sigur intervenţia inteligenţei umane.

piloni. În acel moment, arheologii nu au mai avut nici o îndoială: se găseau în faţa unei extraordinare construcţii realizate de oameni.

Natura descoperirilor permite chiar să se presupună că este vorba despre un străvechi port scufundat. Pe de altă parte, aceste blocuri prezintă o anumită asemănare cu uimitoarele construcţii din Mexic; aceleaşi blocuri regulate de pietre pe care le regăsim la Teotihuacan, la Piramida Soarelui din Tihuanaco, în apropiere de lacul Titicaca, sau în Macchu Picchu.

Un alt raport al geologilor de la Universitatea din Miami, dat publicităţii în 25 februarie 1971, i-a tulburat şi mai mult pe cei care se mai îndoiau de originea zidurilor din Bimini. Astfel, aflăm că acestea erau realizate din blocuri de piatră ce *nu aveau nimic în comun, din punct devedere geologic, cu formaţiunile naturale care le înconjoară în acea zonă*. Chiar dacă raportul nu precizează explicit că cineva a adus pietre din altă parte, construind această structură în mod intenţionat, existenţa zidului scufundat rămâne o mare enigmă geologică şi arheologică.

Era momentul când disputa arheologică atinsese apogeul. Diverse publicaţii de specialitate afirmau cu toată seriozitatea că omul nu a jucat nici cel mai mic rol în ridicarea zidurilor descoperite în arhipeleagul Bimini; altele spuneau că, dimpotrivă, ne găsim în faţa unei măreţe construcţii umane. Investigaţiile ulterioare au întărit în mod definitiv convingerea că ne aflăm în faţa unei structuri realizate de oameni.

S-a descoperit astfel că zidul făcea parte dintr-o structură portuară monumentală - cu o dană de 600de metri lungime. Aliniamentul perfect al blocurilor, dalele gigantice susţinute de piloni, precum şi paralelismul perfect al laturilor zidului, confirmă intervenţia omului. De asemenea, un specialist francez, Pierre Carnac, afirmă categoric în cartea sa "*Istoria începe la Bimini*": "*acest stil de construcţie cu piloni aminteşte într-o anumită măsură de danele străvechilor porturi mediteraneene construite de fenicieni. Spaţiile goale dintre piloni serveau la diminuarea efectelor valurilor înalte. Digul portului Byblos este realizat în acelaşi fel.*"

După aceea, o mulţime de organizaţii ştiinţifice s-au aplecat asupra acestui mister: Universitatea din Miami (dr. Emiliani, Guinzburg), muzeul din Juarez (Mexic - Don Pablo Busch Romero), Muzeul Omului din Paris (prof. Lehmann), Laboratorul de geologie dinamică al Facultăţii de Ştiinţe din Paris (Haroun Tazieff), Congresul Internaţional de Arheologie Submarină, etc.

În final, ipoteza că ar putea fi vorba despre o formaţiune stâncoasă naturală a fost unanim respinsă.

Totuşi au mai rămas şi multe alte mistere de dezlegat. Când au fost construite zidurile? Judecând după geologia submarină, aceste structuri monumentale n-au putut fi ridicate decât în mileniile 7-8 î.d.H. Estimările realizate cu metoda C14 indică o vârstă de 10000 de ani. **Însă cine a putut înălţa aceste structuri impozante într-o epocă în care, în Europa, omul era incapabil să ridice construcţii?**

Până acum nimeni nu a găsit un răspuns. Dar importanţa vestigiilor submarine descoperite în întreaga regiune a arhipeleagului Bahamas (unde au mai fost reperate temple şi piramide scufundate), l-a determinat pe Dimitri Rebikoff să scrie: *"Suntem nevoiţi să acceptăm că, acum 10000 de ani, insulele Bahamas formau un platou imens, deasupra apelor, pe care puteau locui milioane de oameni. La această concluzie ne conduc numeroasele vestigii descoperite. Deocamdată nu ştim absolut nimic despre această civilizaţie. Deci, problema este arheologică şi nu geologică. Trebuie continuate săpăturile pentru a găsi neapărat cheile acestei enigme formidabile."*

MARELE CATACLISM

Oare ce catastrofă a dus la scufundarea construcţiilor arheologice din Bimini şi a altor structuri asemănătoare? Fără îndoială, un cataclism de mare anvergură. Această concluzie este confirmată de o descoperire recentă: după ce s-au făcut măsurători ale izotopilor de oxigen 16 sau 18 conţinuţi în sedimentele din Golful Mexic, aflate la jumătatea distanţei dintre Florida şi delta fluviului Mississipi, savanţii au emis ipoteza unui potop care s-ar fi produs acum 11600 de ani.

După dr. Emiliani de la Universitatea din Miami, masele de apă au antrenat ridicarea nivelului oceanului planetar cu 7 până la 10 m, ceea ce a condus la dispariţia anumitor zone. Aceasta ne aminteşte de legendele despre ţările scufundate, despre civilizaţiile măturate de pe suprafaţa pământului de mari cataclisme: continentul Mu, Lemuria, continentul Gondwana, Atlantida...

Atlantida care a fost adeseori situată de către istorici în largul Floridei, acolo unde au fost găsite zidurile din Bimini, Atlantida a cărei perioadă de dispariţie este presupusă a coincide cu marele cataclism dovedit de cercetările din Golful Mexic.

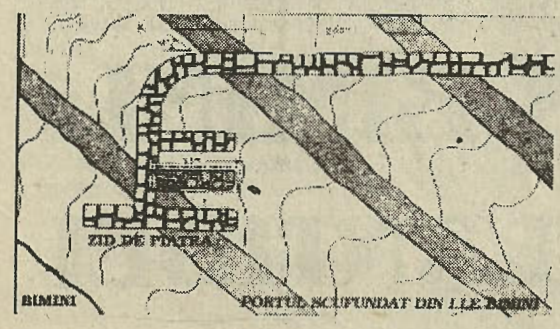

Posibila "hartă" a zidurilor scufundate din arhipeleagul Bahamas. Se observă amplasarea construcţiei care aminteşte de un port antic, asemănător celor mediteeraneene.

VIZIUNEA LUI EDGAR CAYCE

Rămâne de amintit că faimosul clarvăzător american Edgar Cayce, supranumit Nostradamus Adormit, din cauza uimitoarelor sale profeţii şi relatări despre trecut, pe care le revela în starea de somn hipnotic, anunţase în 1940 că Atlantida va fi redescoperită în Bimini, între anii **1968-1969**. El a spus: "*Poseidon* (un ţinut atlant) *va fi printre primele părţi ale Atlantidei care se va ridica din nou la suprafaţă*"...

Dar apoi a venit războiul (cel de-al II-lea) şi adepţii lui Cayce au avut preocupări mult mai urgente. Totuşi, descoperirea zidurilor scufundate a făcut să se vorbească din nou despre profeţia clarvăzătorului. Să fie oare construcţia din Bimini ***un vestigiu al celei mai colosale descoperiri a timpului nostru: a fabulosului continent Atlantida?***

Judecând după rezultatele cercetărilor ulterioare, ipoteza este adevărată. Astfel, renumitul continent pare să fie din ce în ce mai puţin un mit şi din ce în ce mai mult o realitate.

Pentru a descoperi, trebuie mai întâi să crezi. Dacă Schliemann n-ar fi crezut în povestea scrisă de Homer, Troia nu ar fi fost adusă la lumina zilei; Arthur Evans a adus la suprafaţă civilizaţia cretană luându-se după scrierile lui Herodot. Atlantida a lăsat urme în Satori, în Insulele Cretane, în Insulele Acore şi la Bimini. Potopul - survenit după ultima glaciaţiune - a putut antrena dispariţia atlanţilor sau exodul lor către alte continente.

Legendele care vorbesc despre ei au supravieţuit în tradiţiile multor popoare. Unii dintre ei - supravieţuitori sau poate exploratori - şi-au găsit refugiul la mayaşi, la cretani şi la civilizaţiile arhaice din Anzi. Indigenii multor civilizaţii vorbesc despre zeii albi veniţi de pe mare. Originea lor comună este, poate, Atlantida.

Astfel, se descoperă caracteristici asemănătoare între picturile murale de la Chiten Itza în Tihuanaco şi sculpturile primitive din Sicilia. Mai sunt, de asemenea, coloanele din Corsica, megaliţii, cavourile din HalSalfieni în Malta, precum şi construcţiile înecate din Bimini.

Tradiţiile şi cercetările conduc mereu spre aceeaşi perioadă, situată cu aproximativ 11000 de ani în urmă. Misterul rămâne. Avem de elucidat multe aspecte ale propriei noastre istorii şi chiar ale propriei noastre existenţe. Trebuie să admitem că au mai existat pe pământ civilizaţii prospere, bogate, superioare, pe care încă nu le cunoaştem. Acestea au lăsat veritabile mesaje în piatră. Adică în ceea ce s-a numit odinioară **Arta Regală: Arhitectura**. O artă nobilă, care dovedeşte perenitatea omului. Una dintre cheile misterului se ascunde, probabil, la Bimini...

Adina Secară

Motto: "Uneori realitatea este cu mult mai fantastică decât imaginația!"

SVETLANA SAUCIUC CONTINUĂ PREZENTAREA CELOR MAI CELEBRE CAZURI DE APARIȚII ȘI DISPARIȚII, PETRECUTE ÎNTRE ANII 1830-1900.

PEȘTERA ȘI CARAVANA

O expediție condusă de Ludwig Leichhardt și-a propus să traverseze deșertul central al Australiei în martie 1848. Nici o urmă de om sau animal (și au fost cam 70 de animale de povară) nu a mai fost vreodată găsită.

În 1975, un fermier numit Zac Mathias, a venit la Darwin, un oraș din teritoriul nordic, cu fotografii ale unor picturi aborigene dintr-o peșteră ce prezentau un bărbat alb și un animal, dar înainte să fie stabilit un traseu către peștera respectivă, Mathias însuși a dispărut. (Paul Begg: "*În aerul subțire*")

DINTRE SUTE DE CATARGE...

ROSALIE SAU SALVAREA FANTOMELOR

Pe data de 6 noiembrie 1860, la Londra ziarul Times a publicat această mărturie a unui corespondent din Bahamas:

"Un vas francez mare, care naviga de la Hamburg la Havana, a fost găsit, de către una din navele de coastă, plutind în derivă, fără echipaj... Încărcătura, compusă din vinuri, fructe, mătăsuri, etc., era intactă. Actele căpitanului erau în siguranță, la locul stabilit. Singurele ființe vii de la bord erau niște animale, o pisică, câteva găini și mai mulți canari, toate pe jumătate moarte de foame. Vasul, care trebuie să fi fost părăsit doar de câteva ore, conținea multe pachete cu diferite bunuri pe adresa diferiților comercianți din Havana. Nava era foarte mare, construită recent, în perfectă stare de funcționare și se numea Rosalie. Nu a mai fost găsit nici unul dintre membrii echipajului și nici dintre pasageri."

Cercetări în analele firmei de asigurări Lloyd's din Londra, au revelat fapte ce păreau la prima vedere confuze: arhivele descriu vasul Rosalie care mergea de la Hamburg la Havana, străbătând canalul Bahama pe data de 3 august. Cei de la bordul navei au fost prinși de o furtună, iar în ziua de 17 august a aceluiași an (1860), vasul Rosalie intra în Nassau, salvat de alte vapoare.

Totuși, pe Rosalie, în 6 noiembrie, animalele de la bord, chiar dacă erau foarte flămânde, încă mai trăiau! De ce căpitanul nu a luat cu el actele vaporului când a plecat? De ce vestea sosirii pasagerilor salvați pe data de 17 august nu a fost o veste importantă în Nassau, căci nu se mai știa nimic? Care au fost "circumstanțele curioase" la care fac aluzie analele firmei de asigurări, când se menționează salvarea vasului Rosalie?

Întrebările au rămas fără răspuns. (Paul Begg: "*În aerul subțire*")

OCEANUL RĂPITOR

Nava germană Hermania a fost descoperită pe coasta engleză a Cornwall-ului în 1849; vasul încă mai naviga, dar echipajul și stăpânii săi dispăruseră fără să lase vreo urmă. Au fost cu toții măturați peste bord de valul unei furtuni? Au abandonat vasul? Au fost... răpiți? (Colin Wilson: "*Enigme și Mistere*")

COMPASUL CĂLĂTOR

Vasul James B. Chester, era de asemenea în condiții bune de navigare, când a fost găsit în mijlocul Atlanticului, pe data de 28 februarie 1855. Compasul și hărțile navei dispăruseră și de asemenea orice urmă de viață. (Paul Begg: "*În aerul subțire*")

"MUNTELE" DISPĂRUT

"*Muntele de Fier*", este numele unui vas ce naviga pe râul Mississippi, având mai mult de 60 de metri lungime. El remorca barje încărcate cu bumbac și melasă, și plecase în iunie 1872 din Vicksburg. Mai târziu, barjele au fost văzute cum erau duse de curent în josul fluviului; s-a constatat că funia de remorcare fusese tăiată și nu ruptă.

"*Muntele de Fier*" însă nu a mai fost văzut niciodată și de altfel nici vreunul din cei 52 de pasageri ai săi. Nici o urmă sau rămășiță din vapor nu a mai fost găsită după aceea. (Paul Begg: "*În aerul subțire*")

MARY CELESTE ȘI-A RIDICAT ECHIPAJUL LA CERURI?

Pe data de 4 decembrie 1872, brigantina Mary Celeste a fost descoperită pustie în estul insulelor Azore, navigând în derivă. Căpitanul Benjamin Briggs, soția sa, Sarah și fiica lor în vârstă de doi ani, Sophia, împreună cu cei 7 marinari ai echipajului, dispăruseră.

APARIȚII ? DISPARIȚII ?

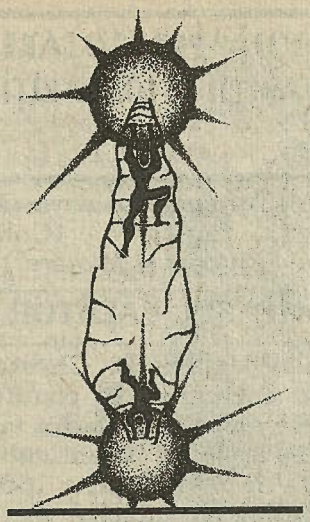

O notiță găsită, datată 25 noiembrie, plasează vasul la 370 mile mai la vest de locul unde se găsea când a fost descoperit. Încărcătura era neatinsă. Două pânze erau lăsate, barca de salvare dispăruse, iar binoclul era spart. Un lucru important, vasul nu prezenta nici un indiciu că ar fi fost abandonat în grabă.

Pentru a face misterul și mai mare, se povestește că *ceaiul din ceștile de pe masa căpitanului mai era cald încă*, atunci când echipajul de pe Dei Gratia a urcat la bord.

Ca o coincidență, căpitanul vaporului Dei Gratia, care a făcut descoperirea, era prieten cu Briggs și cinase cu el, cu o lună în urmă, toastând pentru noua navă pe care Briggs urma s-o comande. Căpitanul David Morehouse și echipajul care a ajutat la remorcarea navei Mary Celeste, au depus mărturie trei luni mai târziu, despre brigantina abandonată.

De la început, multe legende și zvonuri au învăluit cazul. Judecătorul general din Gibraltar a emis teoria că echipajul luase din alcoolul comercial, care era în încărcătură, apoi îi omorâseră pe Briggs și familia lui într-o furie de oameni beți și scăpaseră cu barca de salvare. Dar unde dispăruseră aceștia, căci niciodată nu s-a mai auzit de ei?

Alții șopteau că Morehouse și Briggs au plănuit ei înșiși abandonarea lui Mary Celeste pentru a încasa suma prevăzută prin asigurarea navei, dar apoi s-au certat pe bordul vasului Dei Gratia și Briggs a fost ucis. Dar prietenia onestă a celor doi bărbați era binecunoscută și nu exista nici o probă în spijinul acestei teorii.

Mai mult decât atât, Tribunalul Naval i-a dat o recompensă de salvare navei Dei Gratia doar de o cincime din cât se dădea de obicei.

O altă explicație ar fi aceea că un uragan lovise brigantina. Presiunea atmosferică din interiorul uraganului fiind mai scăzută decât presiunea din interiorul navei, aceasta ar fi condus la deschiderea sălii motoarelor; se pare că nava

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

Un echilibru divin

La 25 kilometri mai la nord de Winston-Salem, în statul Carolina de Nord din SUA, se găsește satul Elkin, și la câțiva kilometri depărtare de acesta se află ferma familiei Norman, care a devenit celebră în cursul verii anului 1961, aflându-se zile în șir pe primele pagini ale ziarelor, datorită unui parazit straniu și virulent ce le invadase casa.

Norman cumpărase o bucată de linoleum de la un vecin care își vindea toate bunurile, deoarece intenționa să părăsească regiunea. După ce au spălat bine linoleumul l-au pus în două dintre camerele casei lor.

La puțin timp după aceea, doamna Norman a început să sufere de senzații acute de sufocare și de simptome alergice, asemănătoare cu boala fânului. Medicul a sfătuit-o să nu mai doarmă pe perne de puf, ceea ce ea a și făcut, însă fără să constate vreo ameliorare.

Apoi a căzut bolnav domnul Norman, suferind de o stare generală de rău, fără motiv. Au observat amândoi că simptomele li se agravau dacă stăteau mai mult timp în cele două camere în care așezaseră linoleumul. Ridicând un colț al acestuia, pe podea a rămas o crustă groasă de praf fin verzui. Domnul Norman s-a hotărât să arunce noua achiziție, așa că a strâns linoleumul și l-a dus într-o magazie. Apoi au spălat cu detergent podelele și le-au lăcuit din nou, în speranța că vor distruge astfel sporii acelui mucegai straniu.

Dar totul a fost în van.

Două zile mai târziu, praful gri-verziu și-a făcut apariția pe toate obiectele de lemn și chiar pe veșminte. Într-o singură zi, un covor de lână s-a transformat într-o masă de praf verde care s-a destrămat la prima atingere. De la o zi la alta, peretii casei au început să-și schimbe culoarea, deoarece mucegaiul se răspândea cu toată viteza.

Contactul acestui praf verde cu pielea provoca o intensă senzație de arsură și disconfort, precum și accese intense de tuse care durau ore în șir.

Familia Norman, exasperată, a recurs la toate produsele amoniacale și la detergenții existenți în comerț pentru rezolvarea acestei veritabile torturi, căci toată casa amenința să se transforme într-o grămadă de mucegai. Putregaiul rezista și la aerul proaspăt și la lumina soarelui, întinzându-se cu tenacitate pretutindeni, distrugând tablourile de pe pereți și pătrunzând chiar și între paginile cărților din bibliotecă. Familia Norman s-a văzut nevoită să-și mute lucrurile dintr-o cameră într-alta, pe măsură ce mucegaiul ucigaș înainta nestingherit prin casă, astfel încât au ajuns la un moment dat să scoată lucrurile pe terasa din fața verandei și apoi afară, în curte, pe pământ.

Situația lor aproape disperată a sfârșit prin a fi cunoscută în împrejurimi și ulterior în întreaga țară. Tot ajutorul primit a fost în zadar. Autoritățile din Surry, neputincioase, au interzis în final accesul pe proprietatea familiei Norman. Singura substanță care a putut distruge straniul mucegai a fost un tip de fenol, dar aceasta nu a reprezentat o soluție, deoarece fenolul distrugea de asemenea și obiectele într-o măsură mai mare decât putregaiul însuși.

În final, familia Norman și-a lichidat toate afacerile în zonă și a părăsit locuința invadată de ciudatul și distrugătorul praf verzui, care a sfidat orice tentativă de a-l anihila.

Astfel, ne găsim încă o dată în fața unei veritabile enigme a Naturii, un adevărat avertisment adresat orgoliului speciei umane de a se considera stăpână absolută a lumii. Ea ne arată cât de fragilă este totuși ființa umană, iar dacă supraviețuim pe Pământ, în ciuda nenumăratelor catastrofe, boli, epidemii, aceasta nu se poate datora decât unui echilibru cu adevărat Divin.

În Carolina de Nord, comitatul Surry, până în zilele noastre, la ferma care a aparținut familiei Norman, domnește încă straniul mucegai verzui.

luase apă. Dar în zonă nu fusese nici un uragan!

De-a lungul anilor au fost avansate multe "explicații veridice", mai multe persoane pretinzând că sunt supraviețuitori ai echipajului de pe Mary Celeste.

Cazul brigantinei Mary Celeste este deja un recunoscut mister nautic. O ultimă notă ce adâncește enigma este scrisoarea lui Briggs către mama lui: "*Vasul nostru este un frumos trimerier. Sper că vom naviga bine, dar pentru că nu am mai fost până acum niciodată cu el, nu pot spune cum va naviga și dacă nu vom avea surprize.*" (Greshom Brauford: "*Secretul lui Mary Celeste*")

CIZMARUL ÎMPIEDICAT

În 1873 cizmarul englez James Worson a acceptat pariul făcut cu prietenul său să fugă din orașul lor, Leamington Spa până la Coventry, și înapoi, o distanță de aproximativ 25 de kilometri. El a început să alerge, iar trei dintre prietenii lor, îl urmau într-o trăsură. După ce făcuse mai mulți kilometri, mișcându-se încă ușor, cizmarul se împiedică, apoi căzu și... dispăru!

Cei trei bărbați au intrat în panică, știind că nu există nici o explicație rațională la ceea ce ei tocmai văzuseră. Când au renunțat să-l mai caute, s-au întors la Lemington Spa și au declarat la poliție ce se întâmplase.

În ciuda prelungitelor interogatorii, ei nu au putut adăuga nimic la simpla lor poveste, dar nici nu au putut să retracteze vreo parte din ea.

Worson era acolo, alergând la câțiva metri înaintea lor, după care dintr-o dată a dispărut. (Paul Begg: "*În aerul subțire*")

DULCIURILE ȘI RĂPITORII DISPĂRUȚI

Sfatul părintesc "să nu accepți niciodată dulciuri de la străini" se dovedește a fi încă o dată valabil. Drept mărturie stă și senzaționala răpire din iulie 1874 a lui Charlie Ross, fiul de 4 ani al unui bogat om de afaceri din Germantown, Pennsylvania.

Charlie și fratele său de 6 ani Walter, au fost lăsați să se joace în apropierea drumului din fața casei. În timpul ultimelor două săptămâni, doi străini, într-o trăsură, opreau adesea să vorbească cu ei și să le ofere dulciuri.

Apoi, pe 1 iulie, ei s-au oferit să-i ducă pe băieți în Philadelphia, ca să-și cumpere artificii, pentru Ziua Independenței. În oraș, ei l-au trimis pe Walter într-un magazin cu 25 de cenți, o sumă foarte mare în acea perioadă, pentru un băiețel de 6 ani. Când Walter a ieșit din magazin, trăsura, cei doi bărbați și Charlie dispăruseră.

Două zile mai târziu, tatăl băiatului, Christian K. Ross, a primit o notă scrisă agramat și greu lizibilă: "*... să nu crezi că detectivii pot să-l ia de la noi - o să auzi de noi în câteva zile.*"

Curând răpitorii au venit și au cerut 20.000 de dolari, dar încercarea de a stabili o întâlnire pentru a face schimbul, a eșuat.

Poliția din New York City a identificat scrisul de mână ca fiind al lui William Mosher, un hoț de pe docuri, dar înainte de a-l prinde pe Mosher și pe complicele său, Joseph Douglas, aceștia au fost implicați într-o ambuscadă în Bey Ridge, New York.

Mosher a murit, Douglas a supraviețuit un interval de timp destul de lung pentru a se confesa, dar a pretins că doar Mosher știa unde este Charlie. Micul Walter Ross i-a identificat pe cei doi bărbați morți ca fiind răpitorii fratelui său; Charlie însă nu a mai fost găsit niciodată.

Cumnatul lui Mosher, un fost polițist numit Westerwelt, a fost și el condamnat pentru complicitate la această crimă. Condamnat la 7 ani de închisoare, el nu și-a recunoscut niciodată acuzația, iar odată eliberat, în 1882, el a dispărut, de asemenea, fără urmă. (din *Săptămânalul Harper*, 8 august 1874)

O FEMEIE CU TOANE

În 1879, după trei ani de la căsătorie, Anna M. Fellows, din Cambridge, Massachusetts, și-a părăsit soțul, William. Nu s-a găsit nici o urmă de-a ei timp de *20 de ani*.

Apoi, când Fellows a venit acasă într-o bună zi, și-a găsit soția pregătind mâncarea, în

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

Noapte la mijlocul zilei

Ziua de 26 aprilie 1884 a început la Preston (Anglia) ca orice altă zi, însă la prânz a trebuit să se aprindă lumina în locuințe.

Noaptea începuse să se lase ca și cum natura, din distracție, ar fi comis o mică eroare. Oamenii au ieșit pe străzi, animalele s-au retras în bârlogurile lor, bisericile s-au umplut de credincioși care așteptau sfârșitul lumii. La ora 2 după amiază ziua a revenit, soarele a reînceput să strălucească și oamenii s-au reîntors, e adevărat, ceva mai gânditori, la ocupațiile lor. Este clar că nu era vorba nici de o eclipsă, nici de nori întunecoși apăruți inopinat pe cer. Astronomii n-au putut da nici o explicație.

Aceeași situație s-a repetat la Ait Kim, în Minnesota (S.U.A.) pe data de 2 aprilie 1889. Un asemenea fenomen neobișnuit se produsese deja și la Londra în 19 august 1763 fiind menționat în jurnalele epocii. La Oshkosh, în Wisconsin, un fenomen care a prezentat aceleași caracteristici și care a durat câteva minute, a avut loc la 19 martie 1886. S-a mai observat și la Memphis, în Tennessee, în 2 decembrie 1904, și pe o suprafață largă din teritoriul aflat în nord-vestul S.U.A., pe data de 24 septembrie 1950. În acest ultim caz obscuritatea n-a fost completă, însă cerul a devenit de culoare cenușie. În Canada, Danemarca, Franța și Irlanda s-a observat același fenomen câteva zile mai târziu. Printre ipotezele avansate s-a vorbit de o îngrămădire de praf cosmic sau de o cometă care și-a pierdut luminozitatea și care s-ar fi interpus între Pământ și Soare. S-a constatat însă mai târziu că ele sunt doar simple ipoteze, poate la fel de fantastice ca și asemenea evenimente.

mod firesc, ca și cum nu ar fi dispărut niciodată. Ea nu a dat nici o explicație de parcă uitase ce făcuse în toți acești 20 de ani, dar după încă trei ani, Anna a dispărut din nou, de data aceasta pentru totdeauna. (Jay Robert Nash: *"Printre dispăruți"*)

PARTIDA DE ÎNOT

În august 1880, Henry Eduard, un bărbat tânăr, a dispărut în timpul nopții de pe vaporul de coastă "City of Dallas". Noaptea fusese liniștită și oceanul fără valuri și nimeni dintre călătorii sau ofițerii vasului nu l-a văzut pe Eduard aruncându-se peste bord. (Jay Robert Nash: *"Printre dispăruți"*)

OMULEȚII VERZI

Doi copii au apărut dintr-o peșteră, în apropiere de Banjos, Spania, în august 1887. Pielea lor era verde, iar hainele le erau dintr-un material neobișnuit. Nu vorbeau spaniola, iar forma ochilor lor era alungită ca la orientali.

La început nu vroiau să

mănânce. Băiatul a murit la scurt timp, dar fetița a supraviețuit și a învățat destulă spaniolă pentru a spune că ei veneau de pe un pământ fără soare, de unde într-o zi, o rafală de vânt i-a măturat pe amândoi și s-au trezit în peșteră. De neînțeles este faptul că această declarație, absolut ciudată, i-a făcut pe unii să considere dezlegată enigma ce îi înconjura. Ea a murit în 1892, deci după 5 ani, iar misterul lor rămâne încă de nepătruns. (Cohn Wilson: *"Enigme și Mistere"*)

ENIGMATICELE VIZITATOARE

O tânără englezoaică, a venit într-o bună zi din luna mai 1889, la ambasada britanică din Paris. Fiind împreună cu mama sa în drumul lor de întoarcere din India, au poposit într-un hotel, luând două camere, însă mama s-a îmbolnăvit. Doctorul hotelului a examinat-o și a trimis-o pe fiică după medicamente.

Când aceasta s-a întors, personalul hotelului a negat că ar fi văzut-o pe mama sa vreodată! Când ea a insistat, dorind să viziteze camera în care își lăsase mama, a descoperit că nu era nicidecum așa cum și-o amintea. Chiar și doctotul hotelului a negat ca ar fi întâlnit-o pe mama sa înainte.

Incapabilă să-și facă povestea credibilă, tânăra femeie a sfârșit într-un azil din Anglia, fără ca totuși să mai afle ceva despre mama ei.

Unii au speculat că mama sa contactase lepră în Extremul Orient, iar personalul a conspirat pentru a nu compromite reputația hotelului, chiar mergând într-atât de departe încât au rearanjat foarte repede camera de hotel și i-au ascuns corpul.

Singura evidență care susține cazul dispariției femeii, a fost și rămâne însă doar mărturia fiicei acesteia. (Reader's Digest: *"Povestiri stranii"*)

FILMUL DISPARIȚIEI PĂRINTELUI CINEMATOGRAFIEI

Bărbatul care ar fi trebuit să fie cunoscut drept *"părintele fotografiilor mișcătoare"*, Ludovic Le Prince, a dispărut pur și simplu dintr-un tren francez, în 1890.

El a demonstrat procedeul său de a face filme - tehnică ce a fost folosită mai târziu de Edison - la Opera din Paris, în cursul acelui an. Acest om ar fi avut cu adevărat un viitor strălucit, dacă nu ar fi dispărut din tren. Nimeni nu l-a mai găsit vreodată. După 7 ani, el a fost declarat în mod oficial, mort. (Jay Robert Nash: *"Printre dispăruți"*)

CUM POATE FI STRICATĂ LUNA DE MIERE

Grace Marian Perkins a dispărut din casa sa aflată în New England, în 1890. După ani de cercetări nefructuoase, părinții săi au constatat în mod cert și cu durere că victima unei crime din Bridgeport, Connecticut, era chiar fiica lor.

Însă pe data de 17 septembrie 1898, cu ocazia funeraliilor ce i le organizaseră, Grace Perkins a apărut pentru a mărturisi că tocmai se măritase, iar publicitatea amenința să îi strice luna de miere! (*New York Times*, 18-19 septembrie 1898) ■

APARIȚII ? DISPARIȚII ?

ŞI UN CAZ MULT MAI RECENT, DE DISPARIŢIE ULUITOARE A UNEI PERSOANE ÎNSOŢITĂ DE UN STRANIU FENOMEN DE UBICUITATE.

AVOCATUL FANTOMĂ

Thomas Meehan avea 38 de ani şi era un avocat particular cu destul succes , fiind în acelaşi timp şi consilier juridic la Ministerul muncii din statul american California.

În data de 1 februarie 1963, după ce a acordat audienţe în probleme de servici, Thomas Meehan a părăsit oraşul Eureka pe la orele 14 pentru a se reîntoarce acasă, în oraşul Concorde. A plecat mai repede de la slujbă spunând că se simte rău şi crede că a făcut gripă.

Pe autostradă s-a oprit în Myers Flat pentu a telefona soţiei sale spunându-i că nu se simte deloc bine. Aceasta l-a sfătuit să înnopteze mai bine undeva la un motel de pe autostradă decât să conducă în starea în care se găsea. De aici în colo filmul uluitoarelor evenimente este următorul:

Orele 16,45: Thomas Meehan a închiriat o cameră la Forty Winks Motel, situat la câţiva kiometri de Garbersville. După ce a făcut formalităţile necesare s-a urcat în maşină îndreptându-se spre spitalul din localitate pentru a fi văzut de un medic. Infirmierei care i-a făcut fişa i-a declarat: *"Am impresia că pur şi simplu sunt mort!"*

Orele 18,45: Înainte de a fi consultat de doctor, Meehan a dispărut fără urmă din spital.

Orele 19: Domnul şi doamna Martin, din Myers Flat, au dat o declaraţie la poliţia locală cum că tocmai au fost martorii unui accident. O maşină a părăsit în viteză carosabilul unui pod al autostrăzii 101 prăbuşindu-se în apele tumultoase ale râului Eel. Imediat a fost trimisă o patrulă la faţa locului.

Orele 20: Tom Meehan a reapărut la motelul din Forty Winks. El s-a adresat patronului, domnul Nunemaker întrebându-l: *"Arăt oare ca un om mort? Am impresia că am murit şi că lumea întreagă a murit odată cu mine."*

Patronul a remarcat că pantofii lui Meehan şi manşetele pantalonilor erau pline de noroi. Apoi avocatul s-a dus în camera pe care tocmai o închiriase, după ce a făcut o comandă telefonică pentru a vorbi cu soţia lui.

Orele 21,30: Unul dintre majordomii motelului a bătut la uşa lui Meehan pentru a-l anunţa că nu poate prinde legătura în Concorde, deoarece o furtună a distrus o linie telefonică, întrerupând astfel posibilitatea de comunicare. Majordomul a remarcat că Meehan se schimbase, purta un costum negru şi o cămaşă albă, dar avea acelaşi aer absent.

Orele 22,45: A fost descoperită maşina lui Thomas Meehan în râul Eel. Era scufundată total, dar mai erau încă aprinse luminile din spate. Pe capota maşinii s-a găsit sânge, şi de asemenea o urmă sângerândă ducea de la râu până la autostradă, unde se întrerupea brusc. În maşină nu era nimeni. Poliţiştii au apreciat că automobilul se prăbuşise în apă având o viteză destul de mare.

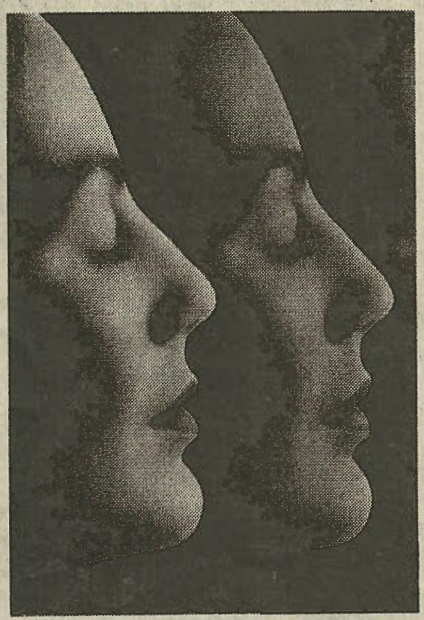

În acest timp Meehan a dispărut de la motel, deşi hainele cu care venise i-au rămas acolo, însă în mod misterios, de pe ele dispăruse orice urmă de murdărie.

Despre dispariţia avocatului nu s-a mai găsit nici un indiciu până pe data de 20 februarie 1963, când corpul lui a fost găsit scufundat în râu, la 25 de kilometri în aval de locul unde s-a prăbuşit maşina.

Autopsia a arătat că Meehan a murit înecat. Era într-adevăr lovit la cap, însă rana era superficială. Concluzia a fost unanimă: Meehan nu a supravieţuit saltului cu maşina în râu decât pentru a se îneca puţin mai târziu.

Cazul este absolut uluitor: dacă avocatul a reuşit să iasă din maşină şi să ajungă la autostradă, aşa cum arăta urma desoperită, cum de a recăzut în râu pentru a se îneca? Apoi există doi martori de toată încrederea, patronul şi majordomul, care declară că l-au văzut şi au discutat cu el mai târziu decât ora accidentului! Şi în fine, cum de Meehan a venit la motel, s-a dus în cameră, s-a schimbat de haine, a dispărut, fiind găsit înecat, la mulţi kilometri depărtare de acel loc?

Niciodată poliţia nu a putut explica cum de Meehan s-a putut găsi în două locuri în acelaşi timp: mort, în râu şi viu în camera de motel. Dosarul a fost clasat ca fiind nerezolvabil.

■

Zaharia Stoian

Tărâmurile fantastice ale legendelor și basmelor există! Ele sunt locuite de gnomi, spiriduși, iele, elfi - ființele din poveștile ce ne-au încântat copilăria. Mai mult decât atât, dacă doresc, locuitorii acestor lumi paralele pot intra în legătură cu noi, ajutându-ne să călătorim împreună în acel loc din planul astral numit 'Insula Feelor'. Acest articol, urmarea celui numit 'Spiritele Naturii' din numărul 4, va prezenta câteva mărturii legate de astfel de dispariții sau proiecții misterioase în lumea spiritelor naturii.

CĂLĂTORIE ÎN INSULA SECRETĂ A FEELOR, A GNOMILOR ȘI A SPIRIDUȘILOR

Aproape de limita percepțiilor noastre senzoriale, în feerice lumi paralele, ce pot fi contactate telepatic și uneori chiar experimentate direct, printr-un gen de translație în alt spațiu și timp, trăiesc ființele din basmele copilăriei noastre: spiriduși, gnomi, zâne, iele, pitici...

Inițiații afirmă că este dificil să percepem o astfel de făptură, pentru că lumea în care trăiește ea este de o altă frecvență de vibrație decât planul fizic, cel la care sunt adaptate percepțiile noastre curente.

Analogic vorbind, este o problemă asemănătoare cu cea a verificării existenței undelor de radiofrecvență, ce nu pot fi sesizate de o persoană în absența unui receptor adecvat - adică a aparatului de radio acordat exact pe lungimea de undă respectivă.

Așadar, cei care au avut extraordinara șansă de a cunoaște și cerceta aceste tărâmuri ascunse ne asigură că lumea fascinantelor personaje din povești există și are un caracter obiectiv.

Întâlnirile cu ființele mitice, zâne, elfi, spiriduși, se produc însă arareori, în general ele preferând să nu interfereze cu lumea umană.

Există totuși și situații accidentale de întâlniri între cele două tărâmuri, sau chiar dispariții de oameni care au fost 'răpiți' în minunata 'Insulă Secretă a Feelor'.

Locomotiva de lumină

Trebuie remarcat faptul că, în general, copiii până la o anumită vârstă, povestesc adesea întâlniri extraordinare cu piticuți, zâne sau spiriduși, dar treptat, datorită scepticismului adulților, care de multe ori îi dojenesc 'părinteste' auzindu-i cum 'debitează asemenea fantasmagorii', își pierd această receptivitate și candoare, și astfel percepțiile din lumile subtile încetează treptat.

Uneori joaca devine de-a dreptul fantastică!

Cine ar putea crede că poate fi realizată o călătorie de 500 de km într-o jumătate de oră? Că se poate să dispari dintr-un loc și să apari într-altul, aflat la o distanță considerabilă, provocând și o cădere incredibilă de tensiune!

În 1972, ziarele din Brazilia au relatat cu lux de amănunte aventura micuțului Manuel Roberto, transportat la 500 km de domiciliul său, de o 'locomotivă luminoasă'!

Un băiețel de 11 ani, Manuel Roberto, a fost găsit sâmbătă la Rondonopolis (Brazilia), la 500 de km de domiciliul său. El ieșise la joacă de puțin timp împreună cu vărul său, când părinții au primit stupefiantul telefon de la poliția din Rondonopolis, oraș aflat la 500 de km, cum că băiatul a fost găsit rătăcit în oraș.

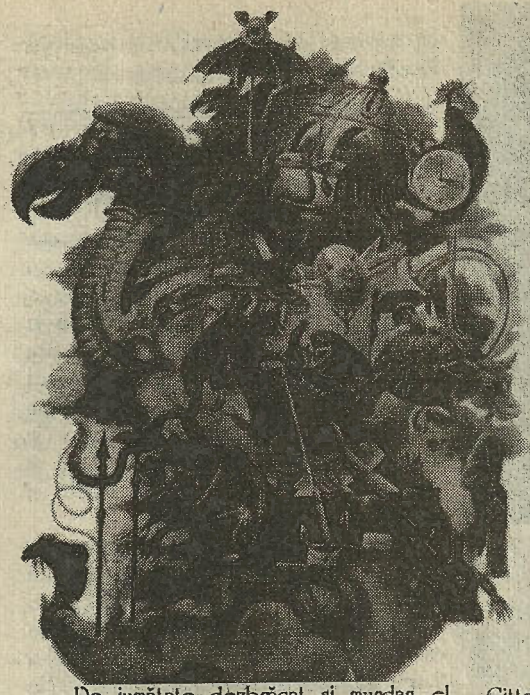

Pe jumătate dezbrăcat și murdar, el povestea că a fost urcat împreună cu vărul său într-o 'locomotivă luminoasă' în interiorul căreia se găseau 8 omuleți îmbrăcați în roșu. Aceștia nu vorbeau între ei, ci comunicau prin mișcări ale ochilor. Ei le-au dat să bea o băutură bună la gust, după care Manuel nu-și mai amintește nimic. Trezindu-se mai târziu singur, copilul n-a putut oferi nici o explicație legată de dispariția fără urmă a vărului său.

În Rondonopolis, spiritele sunt încă și mai tulburate deoarece în momentul 'sosirii' lui Manuel, o pană uriașă de electricitate, a cărei cauză a rămas necunoscută, a afectat toată regiunea.'

Este interesant de notat că în marea majoritate a legendelor, spiridușii sunt descriși ca niște omuleți scunzi, îmbrăcați în roșu și înzestrați cu darul de a călători în timp. Altfel, cum s-ar putea parcurge 500 de km într-o jumătate de oră?

Călătoria în timp

Pentru strămoșii noștri, mult mai familiarizați decât noi cu existența lumilor ascunse, aceste călătorii temporale, realizate cu ajutorul ființelor supranaturale, nu erau necunoscute.

Ele puteau dura chiar mai mulți ani, deși călătorii susțineau că pentru ei nu trecuseră decât câteva ore.

Un cercetător al acestui domeniu citează unul dintre cele mai frumoase cazuri de dispariție a unui copil.

Aventura a fost trăită de un băiețel numit Citto Bach, luat de 'elementali' sau spirite ale naturii, cum le numește el.

El a dispărut pur și simplu într-o zi de acasă, și timp de doi ani (!) nu s-a mai auzit nimic despre el și nu s-a găsit nici un indiciu care să-i ajute pe cei care-l căutau să dea de urmele lui. Până într-o dimineață când mama lui, ce încă îl mai plângea îndurerată, crezându-l mort, a deschis ușa și l-a găsit pe Citto, așezat pe prag, cu un pachet în brațel. Era îmbrăcat exact la fel ca în ziua dispariției și, mai mult decât atât, înfățișarea lui nu se schimbase absolut cu nimic în anii de absență: părul, statura, fața îi erau exact ca în urmă cu doi ani. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, mama l-a întrebat: Unde ai fost plecat atât amar de timp? iar Citto mirat i-a răspuns: Ce zici? N-am lipsit decât o zi! Am fost să mă joc cu 'micuții'! Apoi deschizând pachetul Citto i-a arătat o hăinuță pe care 'micuții' i-o dăduseră cadou ca să danseze cu ei. Hăinuța era făcută din hârtie albă și nu avea nici o cusătură sau lipitură; părea făcută dintr-o singură bucată. Mama a luat-o cu grijă și a aruncat-o în foc.'

Acest exemplu ne arată abisul ce separă cele două lumi, ceea ce într-una durează o zi în cealaltă durează ani.

Anumiți copii ar putea avea deci puterea să arunce o punte peste această prăpastie, deschizând o brecă în zidul timpului, făcând un pas în acest misterios DINCOLO, care, în definitiv, nu este nimic altceva decât prelungirea lumii noastre.

Insula secretă

Fiecare dispariție de copii, așa cum au povestit cei care au avut șansa de a se mai reîntoarce, este caracterizată cam de același 'scenariu'. Este vorba de întâlnirea cu niște ființe micuțe și simpatice care intervin în joaca respectivului, oferindu-i bomboane sau prăjituri și atrăgându-l cu ei într-o extraordinară călătorie temporală.

Legendele irlandeze spun că adesea spiritele naturii (gnomi, elfi, icle) pot fi văzute la Knock Magh, jucându-se pe pajiști. Adesea se văd printre ei tineri și tinere, și chiar copii, care au fost atrași în lumea lor.

ENIGME? COINCIDENTE? MISTERE?

La bord, cu timpul suflând în pânze!

În jurnalul de bord al distrugătorului american Kennison, putem găsi relatarea a două fenomene neobisnuite, sfidând orice explicație logică.

Primul dintre ele a avut loc în iarna lui 1942, în timp ce Kennison patrula prin zona numită Golden Gate, în dreptul lui San Francisco, încercând să detecteze prezența submarinelor japoneze.

La un moment dat vasul s-a confruntat cu o ceață foarte deasă produsă din senin, așa încât vizibilitatea a devenit aproape nulă. Kennison care tocmai făcea manevrele de intrare în port a început să înainteze cu foarete multe precauții, folosindu-se de radarul de bord pentru a se dirija spre insulele Farallon cât mai repede posibil.

Howard Brisbane, Tripod și Jack Cornelius erau ofițerii de gardă în cartul respectiv. Marinarii se aflau și ei cu toții la post, foarte atenți, datorită conditiior meteorologice deosebite, când au auzit fără excepție, vocea lui Cornelius strigând la megafon să privească către pupă, repede!

Apoi Cornelius, cu o voce surescitată a alertat comandamentul, raportând că distrugătorul tocmai a trecut razant pe lângă ceva ce părea a fi un vas cu două catarge, abandonat. Vasul a mai fost văzut de asemenea de alți marinari și de Tripod, descrierile lor coincizând întru-totul: fusese un velier fără echipaj, aflat într-o stare avansată de descompunere. Ciudat a fost însă faptul că ofițerul de la radar nu a detectat absolut nici un semnal neidentificat!

În aprilie 1943 același distrugător Kennison era de gardă în largul orașului San Diego. Întrocându-se către port, după ce escortase vasul Lurline, un transportor de trupe, dincolo de zona în care era pericol de interceptie cu submarinele japoneze.

Era noapte târziu și Kennison se găsea cam la 150 de mile marine de San Diego. Marea era foarte liniștită sub cerul senin, plin de stele strălucitoare. Marinarii Carlton Herschell și din nou Howard Brisbane erau de cart la cârmă. La un moment dat, au văzut cu binoclurile lor un cargo care se îndrepta către ei cu toată viteza. Imediat au alertat cabina radar, pentru a obține mai multe date despre vasul respectiv, dar... ofițerul de gardă nu vedea nimic pe ecran!

Cargoul s-a apropiat foarte mult, cam până la 7 mile marine de distrugător astfel încât marinarii îl puteau vedea cu ochiul liber. Părea părăsit și avea un aer ireal, ca și cum n-ar fi avut o consistență materială. Apoi, brusc, a dispărut!...

Nu s-a găsit nici o explicație acestor stranii fenomene.

Pentru antici, cei ce erau luați în aceste lumi, nu mureau, ci treceau într-un plan paralel, o altă dimensiune, având acces la așa numita **Insulă Secretă.**

Walter Wenz povestește că mulți călători în această mirifică lume paralelă se adună pe o insulă fermecătoare în mijlocul unei mări de cleștar. Ea are însă și o corespondență în lumea fizică. 'Există, spune el, o lume invizibilă, între Innismurray și coasta opusă, Grange, în care își găsește reședința o parte a lumii ființelor supranaturale. Câteodată, insula este pentru scurt timp vizibilă, chiar și pentru muritorii de rând.' Wenz precizează că insula nu este vizibilă decât o singură zi pe an. Navigatorii cunosc precis acest loc, indicat de Wenz, unde, bineînțeles, pe hărți nu se consemnează existența nici unei insule. Cu toate acestea, zona este renumită printre pescari pentru disparițiile sale inexplicabile, multe bărci cu pescari dispărând efectiv fără urmă de-a lungul timpului.

În satul Strondheim din Suedia un pescar a găsit o statuetă care măsura 15 cm, sculptată cu un rafinament și o perfecțiune parcă supraomenească, și care, reprezenta un omuleț, având gravat pe soclul ei din lemn, în engleză, cuvintele: **Gnom, spirit al naturii**

Și alte lumi au prăjituri

La data de 18 aprilie 1961, Joe Simonton, un fermier din apropiere de Eagle River statul Wisconsin SUA - a primit trei 'prăjiturele' de la niște 'omuleți'.

După declarațiile sale, vizitatorii întâlniți de fermier măsurau cam 1,25 m și erau îmbrăcați într-un fel de cămășuțe cu guler înalt de culoarea turturelelor, pe cap având o 'bonetă de lână ce părea tricotată'.

Unul dintre aceste personaje i-a oferit lui Joe Simonton un pahar cu apă (acestuia i s-a părut o apă foarte pură și revitalizantă) și trei prăjiturele minuscule.

Prăjiturelele au fost după aceea examinate la un laborator farmaceutic al Departamentului Sănătății din SUA și concluzia a fost că erau într-tot comestibile, deși de o structură mai deosebită, elementul principal în compoziția lor fiind... hrișca!

Relatare antică

Publius Octavus, sergent în legiunile romane, scria în anul 470, într-o scrisoare adresată unor prieteni:

'Chiar zilele trecute am văzut cu ochii mei un om în miniatură. Nu era în nici un caz un pitic. Cineva mi-a spus ca era chiar un 'elemental'. Purta o bonetă roșie și o cămașă albastră, cu o croială ciudată. Avea barbă mare, albă și în jurul picioarelor niște cilindrii de pânză verzi (corespunde aproximativ cu descrierea unor pantaloni). Culmea este că am și vorbit cu el. Mi-a spus ca locuia la noi în regiune numai de vreo 20 de ani... Vorbea limba noastră amestecată cu cuvinte străine. M-am mai întâlnit și după aceea cu el. Mi-a povestit ca era un descendent al rasei Kuwald, nume care mi-era necunoscut, și a zis că din neamul lui au mai rămas foarte puțini prin locurile noastre.'

În loc de concluzie

Aceste spirite ale naturii există, manifestându-se pentru cei ce știe să le vadă și să le audă, mai ales acolo unde natura este încă virgină sau mai puțin degradată de oameni: în spatele copacilor din pădurile adânci și neumblate, în spatele piscurilor izolate și izvoarelor...

Toate aceste ființe așa-zis supranaturale aparțin deci unei lumi paralele cu a noastră între care doar rareori mai există puncte de interferență, lume de o altă frecvență de vibrație, tot la fel de invizibilă cum este și lumea subacvatică dacă nu ai un costum de scafandru care să-ți permită să ajungi acolo. Posibilitatea de a intra în contact cu ea constă într-o receptivitate mai mare la frecvențele ei specifice, dublată și de un nivel de puritate interioară (cazul copiilor). Condiția esențială, rămâne însă, evident, credința în existența acestor fenomene. ■

Adina Secară

COINCIDENȚE?

20 aprilie

Pe data de 20 aprilie 1958 doamna Kenneth Perkins din Los Angeles dădea naștere unei fetițe, Nancy. Ceilalți doi fii ai săi, Gary (8 ani) și David (5 ani) erau de asemenea născuți în data de 20 aprilie. Medicul ginecolog, dr. A. Warren Olson, care a asistat-o, era născut în 20 aprilie la fel ca și asistenta-șefă, Winifred Nagamine, care a avut grijă de ea pe toată durata internării în spital.

Dubla amenințare

Jabez Spicer, din Leyden, Massachusetts, a fost ucis de 2 gloanțe în cursul atacului asupra arsenalului federal din Springfield, în data de 25 ianuarie 1787. În acel moment el purta aceeași haină pe care o purtase și fratele său Daniel când fusese ucis la rândul lui de 2 gloanțe, pe data de 5 martie 1784. Gloanțele care l-au ucis pe Jabez Spicer, au intrat prin aceleași găuri făcute de gloanțele care l-au ucis pe fratele său cu 3 ani mai înainte.

(Official History of Guilford, Vermont 1678-1961, p.94)

Așa cum subliniam și în numerele precedente ale revistei, autoritățile din lumea științei precum și oamenii politici au arătat totdeauna cel mai mare scepticism față de aparițiile OZN-urilor. Cel puțin oficial... În secret însă, s-au întocmit numeroase rapoarte: ele admit că există cazuri ce sunt într-adevăr inexplicabile. Studiul acestor manifestări ieșite din comun, reprezintă o adevărată provocare pentru oamenii secolului XX.

- **ÎNTÂLNIRI**
- **MĂRTURII**
- **OBSERVAȚII RADAR**
- **RĂPIRI**
- **MESAJE**
- **IPOTEZE ȘTIINȚIFICE**
- **CONTROVERSE**
- **ENIGME**

DIFERITE TIPURI DE ÎNTÂLNIRI CU OZN-URI

Profesorul *J. Allen Hynek*, de la NASA, unul din autorii lucării "Cartea albastră" referitoare la OZN-uri, a propus o clasificare a diferitelor manifestări ale acestor obiecte zburătoare neidentificate, în mai multe categorii.

Primul criteriu de clasificare este cel al distanței. Apariția este calificată ca "*depărtată*", dacă este observată de la o distanță mai mare de 150 de metri, în timp ce observările de la mai puțin de 150 de metri sunt considerate ca "*apropiate*".

Fiecare din aceste două mari categorii se subîmparte la rândul ei în mai multe tipuri. Observările cele mai obișnuite sunt cele de tip "*depărtat*". Printre ele se disting:

-**luminile nocturne**; sunt acele lumini ciudate, văzute noaptea pe cer, de la o distanță mare. Ele sunt însoțite adesea de manifestări neobișnuite: intensitate luminoasă variabilă, culori schimbătoare, viteză anormală, deplasare rapidă în toate direcțiile, etc.

-**discurile** (farfuriile zburătoare); sunt obiectele îndepărtate observate ziua, pe cer; formele lor variază de la cea de "*trabuc*" la "*sferă*", trecând prin forma de "*ou*", "*oval*" sau "*ac de siguranță*". Forma de "*disc*" sau "*farfurie*" pare să fie însă cea mai des întâlnită.

-**reprezentările vizuale** și reprezentările pe ecranele radar.

Pe acestea J. Allen Hynek nu le ia în considerare decât dacă sunt simultane cu observațiile unor martori oculari, având în vedere că un număr destul de mare de obiecte cunoscute, dar neașteptate, pot declanșa un semnal radar.

Aceste apariții cu dublă reprezentare sunt cele mai tulburătoare. Ele confirmă cu ajutorul instrumentelor un fapt observat de un subiect uman, excluzând teoretic orice posibilitate de fraudă, de înșelătorie sau iluzie. Sunt însă cele mai rare percepții de tip "*depărtat*".

Observările de tip "*apropiat*" sunt cele mai spectaculoase și cele mai interesante, dar și cele mai rare. Aceste întâlniri sunt de 4 tipuri:

1) **simpla observare a OZN-ului.** Nu se produce nici o interacțiune fizică între fenomen și mediul înconjurător.

2) observarea este dublată de această dată de efecte fizice sesizabile la nivelul materiei vii sau neînsufletite: vegetație arsă, zdrobită sau răvășită, crengi rupte, animale înspăimântate, faruri, motoare și instalații electrice perturbate; acestea sunt cele mai frecvente cazuri constatate.

3) cazurile în care membrii OZN-urilor sunt văzuți de mai mulți martori. Dar, din păcate, mărturiile lor sunt luate de foarte puține ori în serios.

4) o categorie pe care profesorul Hynek a propus-o de curând: este vorba de **întâlnirile directe cu ființele din OZN-uri**, comunicarea verbală cu ele și chiar efectuarea unei vizite la bordul navei.

Evident, aceste întâlniri sunt cele mai contestate. Unele dintre ele sfidează orice analiză critică și sunt însoțite de efecte ce pot fi verificate, precum: pierderea noțiunii timpului, vindecări ale rănilor, urme fizice asemnătoare cu cele ale examenelor medicale, sechele psihologice (somn adânc, vise, etc). Sub hipnoză martorii povestesc fapte stranii, despre care, în starea de veghe nu au nici o amintire.

Vă prezentăm în continuare alte câteva mărturii, despre întâlnirile între civilizații extraterestre și ființe umane:

NOAPTE "MARTIANĂ"

În noaptea de 17 spre 18 octombrie 1954, în timp ce se plimba pe străzile din Capri, pictorul Rafaello Castello a zărit pe terasa unei case cufundate în beznă o lumină intermitentă. Stelele și luna nu-și făcuseră încă apariția. Orientându-se, și-a dat seama că era vorba de casa scriitorului Curzio Malaparte. În locuință nu se afla nimeni, căci propietarul era plecat de pe insulă.

În acel moment, ceața s-a ridicat, și pe cer a apărut diafană și sfioasă luna. Toate contururile s-au limpezit și pictorul a putut vedea un soi de mașinărie circulară ca o "*farfurie*", așezată pe terasa vilei. În jurul ei se distingeau 4 siluete umanoide care "păreau să caute ceva".

"*Farfuria*" trimitea în toate direcțiile o serie de fascicule slabe de lumină, de culoare albăstrie. Tulburat, Castello s-a ascuns după un tufiș pentru a vedea mai bine și n-a avut curaj să se apropie de casă. Aparatul, de formă discoidală și cu aspect metalic ușor strălucitor, avea circa 4 metri înălțime și amintea de forma clasică a "*farfuriei zburătoare*".

Deodată, liniștea până atunci deplină a fost întreruptă de un șuierat slab și cei 4 necunoscuți au dispărut în spatele aparatului care a emis o rază de lumină mai puternică, apoi, fără nici un zgomot, și-a luat zborul și a dispărut.

După ce și-a mai venit puțin în fire, pictorul s-a îndreptat precipitat spre un prieten al său ziarist la cotidianul "*Roma*". I-a povestit toată aventura, care a fost relatată apoi pe larg în primele pagini ale presei italiene.

DUPĂ CAPRI, ISCHIA

Între 11 și 13 iunie 1971 - martorul nu-și amintește exact ziua - Raffaele Silvestre împreună cu frații Massimo și Stefano Petri, toți trei napolitani, efectuau o excursie în partea muntoasă a insulei Ischia.

La un moment dat au ajuns în fața unei case părăsite. Împinși de curiozitate, s-au apropiat cu intenția de a pătrunde înăuntru. În timp ce Raffaele și Stefano scotoceau pe afară, Massimo a intrat în casă și s-a urcat pe o scară ce ducea pe acoperiș.

După câteva clipe, cei doi l-au strigat, dar n-au primit nici un răspuns.

Tocmai se pregăteau să urce și ei, când Stefano a alunecat și astfel au pierdut vreo 30 de secunde. Zărindu-l pe Massimo coborând, s-au oprit și au rămas stupefiați de expresia feței lui. Avea privirile rătăcite, părea răvășit și nu le acorda nici o atenție.

Apoi s-a prăbușit și a rămas întins pe podea câteva secunde, cu ochii închiși, ca și cum ar fi leșinat, după care a cerut apă.

Tulburați, prietenii l-au ridicat, dar el se zbătea și avea spume la gură. Odată scăpat din strânsoare, Massimo a pornit pe o cărare la marginea unei râpe, îndreptându-se către un pâlc de arbori care-și întindeau crengile cu mult deasupra casei.

Când Raffaele și fratele lui l-au ajuns din urmă, Massimo a început să urle arătând cu degetul acoperișul: "*Acolo!... Sus!...*" Dar nu se vedea nimic.

Massimo Petri a făcut stânga-mprejur și, cu un mers de somnambul, a intrat din nou în casă. Cei doi au rămas perplecși. Tocmai când se hotărîseră să-l urmărească încă o dată, l-au văzut apropiindu-se de ei cu un aer perfect normal, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și chiar i-a întrebat de ce nu au venit după el pe acoperiș.

Zăpăcit și neîncrezător, Raffaele i-a povestit tot ce se petrecuse. Massimo însă nu-și mai aducea aminte de nimic. Le-a spus că a coborât de pe acoperiș să-i caute, deoarece avusese o experiență stranie, și ar fi dorit să fie și ei de față, însă faptele relatate de el erau cu totul diferite de felul în care se comportase. Urcase pe acoperiș și, în timp ce admira panorama insulei, a zărit deodată, foarte aproape un fel de cupolă care strălucea în soare, în spatele frunzelor.

În timp ce privea obiectul și încerca să-și dea seama despre ce era vorba, a fost lovit în cap. În starea de ameteală în care se afla i s-a părut că aude voci necunoscute care pronunțau cuvinte de neînțeles.

După puțin timp și-a revenit și a coborât să-i cheme. Auzind povestirea lui, cei doi s-au mirat și mai mult, căci evenimentul relatat de Massimo se consumase în câteva clipe, în timp ce întâmplările la care ei fuseseră martori se petrecuseră în mai bine de un sfert de oră.

Întorși acasă, cei trei prieteni s-au hotărât să mai facă un drum până la casa părăsită pentru a cerceta locurile. Câteva zile mai târziu s-au întors acolo însoțiți de un alt prieten, Giuseppe Baroni, care, scotocind prin pivniță, a descoperit o bucată veche de pergament cu niște semne ciudate și câteva litere grecești.

Era rupt în partea de sus, ca și cum îi lipsea un colț. La început se putea citi un cuvânt în greaca veche, "Gykos", termen ce se referă la băștinașii insulelor Canare.

Mai erau dedesupt două rânduri cu litere necunoscute, dintre care unele aminteau vag de semne alchimice sau din magia astrală. Urma apoi un alt rând cu litere grecești, dezordonate și fără vreo semnificație vizibilă. La sfîrșit se putea citi semnătura "*Zeniogon*" [Xenophon].

Massimo a luat manuscrisul acasă, dar menajera l-a aruncat din greșeală la gunoi. Ca urmare, nu a mai fost posibil să fie studiat îndeaproape și nu s-a mai putut analiza materialul din care era făcut pentru a se stabili dacă manuscrisul era un fals sau un document autentic.

Și într-un caz și în celălalt se pune totuși întrebarea: cum se explică prezența lui în pivnița unei case abandonate? Și cum se explică fenomenele onirice neobișnuite trăite de Massimo Petri, care imediat după această aventură, a văzut în vis oameni cu trăsături semi-mongoloide, îmbrăcați în salopete albe cu două benzi colorate pe piept?

Neavând alte mărturii și alte documente în plus, fără a pune la îndoială buna credință a martorilor, este greu de găsit o explicație unei întâmplări atât de ciudate.

INCREDIBILA AVENTURĂ A SERGENTULUI ZAMORA

Socorro, statul New-Mexico, S.U.A., 24 aprilie 1964: polițistul Lonnie Zamora patrulează singur, la volanul Pontiac-ului de serviciu. Prin stație, i se semnalează că un Chevrolet a depășit viteza legală. Sergentul pornește în urmărirea lui îndreptându-se spre ieșirea din oraș.

Este aproximativ ora 17,45. Lonnie Zamora aude dintr-o dată un urlet și zărește pe cer o flacără roșie-portocalie, la o distanță de aproape un kilometru de mașina sa. Știind că în direcția respectivă se afla o cabană în care se depozita dinamită, renunță la urmărirea mașinii și, străbătând un drum desfundat, se îndreaptă către o

colină, locul în care părea că lumina ar fi căzut și s-a stins.

În vârful colinei, Zamora observă un obiect metalic, strălucitor ca aluminiul, pe care îl ia drept resturile unei mașini avariate. Lângă acest obiect zărește doi umanoizi îmbrăcați în salopete albe. Văzându-i de la o distanță de 200 de m, sergentul crede că sunt niște străini și, fără să ezite, accelerează pentru a le veni în ajutor.

Pe măsură ce se apropie, își dă seama că obiectul metalic are un aspect mai puțin obișnuit, era de formă ovală și se sprijinea pe grinzi subțiri de metal. Deoarece drumul devine din ce în ce mai accidentat, Zamora contactează prin stație Cartierul General și anunță că este nevoit să-și continue drumul pe jos către aparatul neidentificat.

Însă nici nu iese bine din mașină, că aude din nou un vuiet și lovituri puternice. S-ar fi zis că cineva trântea o ușă sau lovea un metal cu ciocanul. Atunci când loviturile au încetat vuietul a luat amploare. Zamora a văzut în clipele următoare obiectul ridicându-se spre cer, împins parcă de o flacără albastră-portocalie și stârnind în jurul lui un nor de praf.

Prudent, polițistul se întoarce să se adăpostească în Pontiac-ul său. Mai are încă timp să vadă forma ovală așezându-se la orizontală și înălțându-se până la nivelul mașinii. Cu nervii încordați la maxim, înfricoșat de zgomot, Zamora se gândește să fugă. Aruncă o ultimă privire către obiectul neidentificat și zărește pe suprafața acestuia, perfect netedă, un semn marcat cu roșu.

Apoi, copleșit de toate cele petrecute și cuprins de panică, fuge și se refugiază în spatele colinei, departe de cabana cu dinamită. Când vuietul se atenuează, îi ia locul un fel de scârțâit, la început grav, apoi din ce în ce mai ascuțit, care în cele din urmă se stinge.

Liniștea se așterne din nou asupra acestui peisaj aproape deșertic. Zamora vede apoi obiectul metalic înălțându-se foarte sus pe cer, îndreptându-se către munți și dispărând. În același moment din mașină se aude semnalul de apel al stației radio. Este sergentul Chavez care încearcă să ia legătura cu colegul său. Lonnie răspunde și îi transmite coordonatele sale.

În așteptarea lui Chavez, Zamora desenează tot ce a văzut. Își aduce perfect aminte de semnul acela ciudat: ceva ca o săgeată roșie într-un chenar roșu. În sfârșit sosește și sergentul; starea colegului său îl îngrijorează:

"*Ce se petrece, Lonnie? Ai o față! Ești alb ca varul! De parcă ai fi dat ochii cu diavolul!*"

"*Poate că asta am și făcut*" răspunde Zamora aflat încă sub șocul emoției.

Apoi, îi arată locul unde aterizase străniul obiect. Câteva tufe de mărăcini încă fumegânde tocmai se stingeau, iar urmele rămase pe pământ erau vizibile. Anchetatorii oficiali trimiși la fața locului aveau să remarce patru gropi identice și patru urme de foc.

Poziția gropilor era asimetrică și totuși, examinându-le atent, s-a descoperit că ele asigurau o stabilitate perfectă a structurii pe care o susțineau. Presiunea necesară realizării unor astfel de gropi avea să fie estimată la mai mult de o tonă pentru fiecare poziție; prea mult pentru ca ele să fi putut fi opera lui Lonnie Zamora.

O cercetare mai amănunțită va arăta, în plus, că, flacăra văzută de agentul de poliție izbucnise chiar din centrul obiectului zburător, ce avea o formă circulară, după cum arătau toate urmele rămase.

De obicei, autoritățile americane refuză să ia în considerare observările OZN-urilor raportate de un singur martor. Cazul lui Lonnie Zamora a fost socotit totuși destul de credibil pentru a se demara o anchetă minuțioasă. Mărturia lui este considerată și astăzi ca una dintre cele mai solide în sprijinul ipotezei existenței OZN-urilor.

ÎN ACEEAȘI ZI...

În mod curios, în aceeași zi, și tot în SUA, dar în statul New York, Gary Wilcox, fermier în valea Newark era ocupat cu arderea gunoiului de grajd, când, deodată, zărește printre arborii de la marginea câmpului, o lumină fulgerătoare.

Intrigat, se urcă în tractor și pornește într-acolo. La început vede un fel de obiect metalic foarte strălucitor și se gândește că ar putea fi un rezervor auxiliar de avion. Apropiindu-se ceva mai mult, își dă seama că acel obiect, "*mai mare decât o mașină, neted și în formă de ou*", nu se sprijinea pe pământ, ci stătea oarecum "*suspendat deasupra solului*".

Nu prea îngrijorat, fermierul se apropie de el, și, fără îndoială, doar pentru a-l verifica, îl lovește cu piciorul. În acel moment, își fac apariția două creaturi purtând în mâini o tavă cu lucerna, rădăcini, pământ și frunze. Gary Wilcox crede că este vorba despre o farsă, de o emisiune televizată de genul "camera ascunsă". O voce însă îl surprinde:

"*Nu te teme, noi am mai vorbit și cu alți oameni. Venim din locul pe care voi îl numiți planeta Marte.*" Această voce - al cărei limbaj constată că îl înțelege - nu seamănă cu nimic cunoscut. Fermierul nu realizează nici măcar dacă i s-a vorbit în engleză sau nu.

Totuși el începe să discute cu interlocutorii săi, care sunt îmbrăcați în salopete albe ce îi acoperă complet, nelăsând să li se întrezărească chipul. Discuția lor continuă pe teme agricole. Marțienii sunt foarte curioși să învețe cum se îngrașă pământul și cum fac oamenii acest lucru. Gary Wilcox le promite un sac cu îngrășăminte.

Apoi, se discută despre călătoriile în spațiu. Marțienii afirmă că ei nu pot veni pe Pământ decât o dată la doi ani și susțin că astronauții pământeni nu se vor putea adapta niciodată vieții din Cosmos. După ce conversația a luat sfârșit, cele două ființe se întorc în nava lor care își ia zborul spre nord și dispar fără cel mai mic zgomot.

În după-amiaza aceleiași zile, fermierul s-a întors și a lăsat un sac cu îngrășăminte exact acolo unde se purtase discuția; a doua zi dimineața sacul dispăruse.

Gary Wilcox a fost consultat de un psihiatru care avea să-l declare absolut sănătos mintal și echilibrat. Un amănunt stupefiant: vorbind despre călătoriile în spațiu, cei doi umanoizi pomeniseră numele lui John Glenn și al lui Virgil Grissom, precum și a doi cosmonauți ruși; precizând că aceștia doi urmau să moară curând datorită incursiunii lor în Cosmos.

Prezicerea lor s-a adeverit, dar în condiții diferite. Grissom împreună cu alți doi astronauți americani au pierit în incendiul la sol al unei capsule Apollo, iar rusul Komarov s-a prăbușit și a murit zdrobit în cabina sa, datorită slăbirii parașutei ce trebuia să-i amortizeze aterizarea.

Cum a fost posibil ca un fermier să poată prevedea deznodământul tragic al cosmonauților, despre a căror existență nu era absolut deloc interesat, dacă nu admitem realitatea poveștii sale, rămâne o mare enigmă.

TOTUȘI...

Chiar și cei mai sceptici dintre cercetătorii fenomenului OZN au fost constrânși să admită că, într-un anumit număr de cazuri, pentru care nici chiar efortul lor considerabil nu a fost capabil să găsească o explicație rațională, științifică, ne găsim în fața unor întâmplări fantastice, cu adevărat inedite. Ei spun: "*Sunt fenomene a căror cauză naturală nu a putut fi descoperită.*" Oare este atât de greu să admitem că nu suntem singuri în Univers?

DANIELA VASILESCU

CEAUȘESCU - UN MARUT?

Cuvântul *"marut"* se poate traduce prin *"suflet mort"*, sau *"psihism mort"*, cu toate că un marut este chiar capabil de a se reîncarna într-o falsă ființă vie, sau într-un *"mort-viu"*.

Acest termen este reluat de limba sanscrită, dintr-o limbă hindusă mai veche; are aceeași origine ca și cuvântul *moarte*.

Maruții erau considerați instrumentele zeului vedic Rudra, care se folosea de ei și de otrava lor morbidă pentru a răspândi epidemiile. Acest zeu ambiguu, ce era în același timp suveranul bolii și al medicinii, cel ce dezlănțuia uraganele, s-a pierdut, cu timpul, atributele sale fiind preluate de Shiva, divinul distrugător al tuturor religiilor devenite ineficiente și al civilizațiilor decăzute.

Dar, noțiunea de *"marut"* este totodată și una din tainele cele mai tragice ale esoterismului politic. Făcând o mică paranteză, în ceea ce privește esoterismul politic, putem spune că acesta reprezintă a teză mistică ce susține existența unor intervenții divine în marile evenimente politice. Admisă teoretic de religie până la Revoluția de la 1789, această idee nu a fost niciodată abandonată cu adevărat; de exemplu la procesul lui Cazotte - un francmason regalist - judecătorii iacobini i-au vorbit că de la *inițiați* la *inițiat*, ceea ce evident contrazicea ateismul oficial al epocii. În acea perioadă, două curente esoterice se luptau pentru gloria *"Marelui Arhitect"* (în limbaj masonic o viziune deformată a lui Dumnezeu): acela al *"Muntelui Roșu"* (iacobinii, *"preoții în roșu"*, sacrificatorii) și cel al *"Muntelui Alb"* (esoterismul regal).

Astăzi sunt numeroase teze ce susțin esoterismul politic care nu se pun însă total de acord. Polonezul Ossendowsky, la întoarcerea sa din Asia Centrală, acredita la sfârșitul războiului din 1914, ideea "Regelui lumii" în care credea și Guenon și pe care a reluat-o și Raymond Bernard - conducătorul grupării Rozicruciene.

El este un rege cosmic al lumii fiind spiritul unei galaxii boreale (Regele legendar al insulei Thule), sursa civilizațiilor umane!

Deci esoterismul politic, afirmă unii ocultiști, controlează în mod indirect afacerile și relațiile umane prin câteva ființe excepționale ce încarnează o energie supranaturală, malefică sau divină.

Revenind, brahmanii spuneau că, atunci când Shiva (Divinul) dorea să distrugă, sau să pedepsească prin suferință în vederea unei purificări o națiune, o castă sau o familie, punea în fruntea acestei națiuni, caste sau familii, un marut. Având un suflet corupt, putred, această ființă hibridă contamina sufletele înalte ale societății, artele și religia și, dacă oamenii lucizi nu extirpau marutul la timp, urma declinul fatal!

Tibetanii îi numeau pe maruți *"cadavre vii"*. Totuși, aceștia nu sunt doar niște simple cadavre animate vital de către magicienii negri, cum este cazul zombilor, sufletul unui marut fiind deja mort spiritual încă de la naștere.

Originea lor este complexă chiar și pentru esoteriști. Ei sunt considerați a fi moștenirea nefastă a civilizațiilor *"cu mumii"*. Împiedicând descompunerea cadavrului, mumificarea rituală conservă, prin repercutare, și umbra defunctului, sau cu alte cuvinte corpul său astal inferior; în cazul violării unui mormânt, această umbră devine rătăcitoare și obsesională; anumite umbre (suflete moarte) reușesc să intre într-un foetus la fel cum o face un suflet obișnuit! Acești maruți se pot încarna deci, fiind aproape indestructibili, pentru că sunt "fixați" prin formule magice (psalmodieri ale mumificatorului).

Ființele blestemate care rezultă astfel pot fi identificate printr-o fizionomie aparte, stranie, având ochii stinși, privire febrilă și neliniștită, mobilă, sau o melancolie macabră.

Sissi, împărăteasa Austriei, soția lui Frantz-Joseph, se spune că a fost un marut: melancolică, ștearsă (ca o umbră), iubind cu pasiune moartea până la a-și dori propriul asasinat; destinul său a coincis cu o suită întreagă de nenorociri asupra Habsburgilor (drama de la Mayerling), ducând chiar la sfârșitul acestei familii.

Să fi fost radiația stranie pe care familia Ceaușescu o răspândea din ce în ce mai acut în ultimii lor ani o dovadă a amprentei unor maruți asupra națiunii noastre?

La prima vedere ar putea părea hazardat, dar să ne gândim la corupția sufletească de care încă mai suferim, la *"generația de sacrificiu"*, la decăderea artei, religiei și spiritualității...

Claudiu Trandafir

INTUI

Ce știm astăzi despre existența unui al șaselea simț la animale? Este oare vorba despre un aspect mai puțin cunoscut al fenomenelor paranormale? Numeroși cercetători consideră că instinctul animal cuprinde adesea și percepțiile extrasenzoriale, căci atunci când, de exemplu, un câine parcurge 500 de km pentru a ajunge la casa stăpânului său, el nu poate răspunde doar unui banal act reflex. Este foarte posibil ca o legătură mai complexă, subtilă să îl unească pe acesta de om; este o relație care amintește, din multe puncte de vedere, de mecanismul telepatiei. Dacă omul nu mai poate percepe fluidele subtile pe care ființele din mediul înconjurător le emană, animalele posedă în schimb această inefabilă putere de percepție directă. Această uimitoare comunicare este într-adevăr un fenomen absolut natural, un fel de limbaj vibratoriu pe care noi l-am uitat de mult, sau de care ne amintim foarte rar.

Animalele și cel de-l șaselea simț

Unul dintre domeniile cele mai fascinante ale parapsihologiei este cel ce privește studiul comportamentului animal. Din ce în ce mai mulți cercetători consideră că factorul PSI (cu alte cuvinte aceste înzestrări deosebite) este prezent nu numai la om, ci și la animale; și s-au realizat numeroase experiențe care au urmărit să demonstreze existența fenomenelor telepatice și chiar telekinezice la animale. Privită ca știință, *"Telepatia animală"*, se află totuși doar la primii săi pași, iar progresele se fac cu destulă prudență, după cum explică Remi Chauvin:

"Am încercat deja în mai multe etape să realizăm experiențe de parapsihologie cu animalele. Dificultățile de natură tehnică sunt însă evidente; folosirea subiecților neumani este greoaie și delicată, iar anumite experiențe nu sunt posibile din motive tehnice sau morale.

O altă dificultate gravă ce împiedică uneori tragerea oricărei concluzii atunci când se încearcă punerea în evidență a fenomenelor PSI la animale, se referă la finețea extraordinară a organelor lor de simț, cel puțin în anumite direcții: de pildă, este sigur că orice experimentator ce utilizează câinii pentru experimentele sale, va trebui să izoleze orice stimuli olfactivi posibili, căci aceștia ar putea ghida animalele spre soluționarea

ȚIA ANIMALELOR

problemei, fără a mai face necesară invocarea parapsihologiei. Gândiți-vă că este suficient să țineți un obiect în mână timp de două secunde, pentru ca anumiți câini să vă recunoască mirosul opt zile mai târziu."

Blake și caii extrasenzoriali

Calmarea unui animal aflat în panică prin simpla aducere lângă el a unui alt cal supus și liniștit, a fost întotdeauna o practică curentă la crescătorii de cai. Aparent am putea crede că liniștirea sa s-ar putea datora vecinătății vizibile a unui semen din aceeași specie, și aceasta este evident explicația pe care o găsim în toate manualele de hipologie folosite de crescători. Totuși o observație ciudată a răsturnat această ipoteză ce părea atât de sigură.

Henry Blake era de multă vreme crescător de cai, fiind foarte prietenos și cald cu animalele sale, până într-o zi, când avea să sesizeze un fapt tulburător: atunci când un cal era fie excitat nervos, fie calmat, într-una din boxele alăturate, un alt cal - *complet izolat de primul* - trăia stări absolut similare.

Odată trecută surpriza, Blake începu să studieze problema cu intenția fermă de a-i găsi o soluție. Descoperind mai întâi de toate că nu orice animal reacționa prin acest comportament, el a început prin a selecționa doar anumiți cai. O primă concluzie a apărut rapid: cu cât doi cai erau mai apropiați din punct de vedere afectiv și mental, cu atât mai bună era misterioasa lor comunicare.

După reunirea cuplurilor mai reprezentative, Blake le supuse unor experimente din ce în ce mai rafinate, unele de-a dreptul curioase, cum ar fi, de pildă, declanșarea senzației de foame la un individ în timp ce îl hrănea pe celălalt, sau trezirea unui sentiment de gelozie a unuia prin flatarea celuilalt, (*în condiții de perfectă izolare a celor doi*).

Cum testele au fost executate cu o perfectă rigoare științifică, rezultatele au fost considerate semnificative. Statisticile indicau un procentaj foarte mare de reușită: dintr-o serie de asemenea experiențe, 80% s-au dovedit pozitive. Blake cunostea lucrările diferiților fiziologi care demonstrau la cai existența unui spectru de sensibilitate mai redus ca la om, astfel încât a exclus din start posibilitatea comunicării între indivizi pe un registru de frecvențe mai fine, cum ar fi, spre exemplu, ultrasunetele.

Concluzia era evidentă: comunicarea stabilită între animale nu aparținea domeniului sensibil; legătura ce le unea trebuia să fie de o cu totul altă natură.

Pentru a se pune în evidență asemenea capacități, cei doi cai trebuiau să formeze un cuplu

"empatic", adică un cuplu în care din punct de vedere psihic animalele să fie în rezonanță, în aceeași manieră în care un diapazon este acordat pe o anume frecvență și nu va putea niciodată induce în exterior o altă frecvență decât aceea pe care el însuși a fost acordat.

Este, de altfel, cunoscută afirmația lui Michael Ivanov: *"Toți centrii creierului nu sunt altceva decât diapazoane diferit construite, pentru a vibra în rezonanță fiecare doar cu anumite unde specifice."*

O experiență efectuată cu patru cai a demonstrat un interesant fenomen de tranzitivitate.

Nr. 1 avea aceeași "lungime de undă", putând comunica cu nr. 2, dar nu-i putea contacta nici pe 3, nici pe 4. Nr. 2 comunica cu 1 și cu 3, dar nu și cu 4. Nr. 3 era în legătură cu 2 și 4, dar nu cu 1. Iar nr. 4 era legat de 3, dar complet izolat de 1 și 2.

Plasate în aceleași condiții experimentale, animalele au fost hrănite alternativ, în timp ce unul sau altul dintre cai era îndepărtat succesiv de ceilalți, astfel încât să fie incapabil de o transmisie extrasenzorială.

Dacă nr. 1 era hrănit, toți ceilalți trei își reclamau imediat drepturile. Dar dacă nr. 2 era îndepărtat de la locul experienței, ceilalți doi cai rămâneau insensibili. Dacă nr. 2 era readus, iar nr. 3 îndepărtat, nr. 4 rămânea în continuare impasibil. Inversând ordinea, rezultatele au fost similare: dacă nr. 4 era hrănit, iar nr. 3 absent, nici 1 și nici 2 nu cereau de mâncare.

Blake a putut astfel să stabilească maniera în care circulau informațiile în interiorul grupului. Odată hrănit, nr. 1 îl contacta pe nr. 2, care îl contacta apoi pe 3, iar acesta pe 4. Dacă nr. 2 era plecat, nici 3, nici 4 nu recepționau mesajul. Dacă nr. 3 lipsea, nr. 2 primea mesajul, dar nu și 4; și așa mai departe.

A putut fi astfel stabilit faptul că jocul afinităților structurează în cadrul unui grup de animale o veritabilă rețea de comunicare extrasenzorială complexă, legând fiecare individ printr-un *"lanț empatic"*.

Aceeași concluzie poate fi foarte valabilă și pentru grupuri umane.

Caii se servesc de puterile lor extrasenzoriale pentru a transmite:

- senzații fizice (foame, sete, durere, etc);
- emoții (mânie, afecțiune);
- starea de spirit (calmă sau agitată);
- unele idei rudimentare, derivate din senzațiile precedente.

Ei percep totodată și emanațiile agresive ale unui animal dintr-o altă specie, fie un animal de pradă, fie omul, încă înainte ca acesta să fie prezent. De altfel, oamenii care printr-un al șaselea simț sunt avertizați că sunt urmăriți, fac apel la aceeași facultate.

Pisici și câini

În 1952, dr. Karlis Osis, membru al Societății Americane de Cercetări Psihice, a întreprins o serie de experiențe cu pisici. El plasa aceeași cantitate de hrană în două vase identice, apoi aducea un

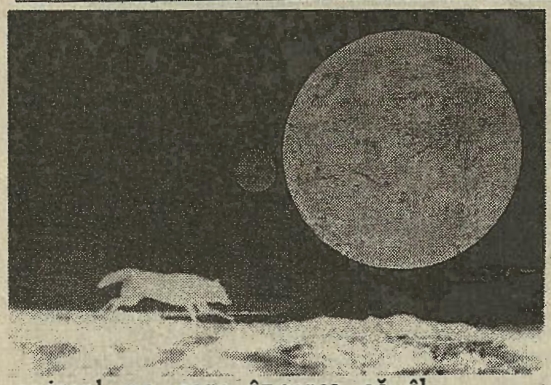

animal pe care încerca să îl influențeze astfel încât să se îndrepte spre un vas sau spre altul. După sute de asemenea teste, el a constatat în mod clar o corelație între gândul emis și vasul ales.

În 1920, parapsihologul sovietic Bekhterev a realizat o serie de experiențe mai sofisticate, folosind câinii unui dresor: asistența trebuia să decidă o acțiune precisă pe care animalul urma să o execute: să fugă, să sară, să se așeze într-un anumit loc, etc. Apoi experimentatorul emitea mental mesajul spre cîine și se urmărea reacția acestuia.

Toate încercările efectuate în prezența dresorului s-au dovedit pozitive. S-a urmărit apoi reluarea experiențelor în absența dresorului și a asistenței. Probele ce trebuiau realizate erau scrise anticipat și erau necunoscute de asistentul experimentatorului. După introducerea câinelui, experimentatorul transmitea telepatic mesajul, după care ieșea, lăsându-și asistentul să urmărească reacția animalului.

Iată ce raportează Bekhterev:

"Durov (proprietarul câinelui) era absent. Notez pe o bucată de hârtie sarcina următoare a câinelui: acesta trebuie să ia în gură o anumită foaie de hârtie așezată pe o măsuță.

Asistentul, care nu cunoaște proba ce urmează să fie îndeplinită, introduce câinele (Pikky, un foxterrier), îl instalează pe un scaun și îi imobilizează capul între mâinile sale.

Stau în pragul ușii, la aproximativ un metru de câine. Sunt pregătit ca, la prima sa tentativă de a se elibera din mâinile asistentului să mă retrag în camera alăturată și să închid ușa.

Potrivit relatării ulterioare a asistentului, Pikky a sărit de pe scaun, a alergat direct spre foaia de hârtie pe care o desemnasem, apoi alergă spre alte două foi (erau în total șapte, răsfirate prin întreaga încăpere).

O altă experiență s-a derulat astfel: câinele trebuia să fugă din camera A în camera B și să sară într-un fotoliu. Urmat de asistentul care nu știa nimic despre acțiunea emisă mental de mine, Pikky a fugit spre camera B, dar s-a așezat pe divanul de lângă fotoliu, și a început să zgârie zidul cu laba".

Rezultatele acestei a doua serii de experiențe s-au dovedit într-adevăr mai puțin satisfăcătoare decât cele obținute în prezența lui Durov.

Era oare câinele într-o relație telepatică mai slabă cu experimentatorul decât cu stăpânul său ? Sau să fi fost vorba de un trucaj abil ? Moartea inopinată a lui Durov nu a permis să se răspundă clar acestor întrebări.

Albine

Maurice Maeterlinck a remarcat în lucrările sale că un stup de albine sau un mușuroi de furnici se poate compara cu un organism autonom, în care fiecare insectă ar reprezenta o celulă.

Imaginea pare corectă, iar organismul poate fi descompus prin analogie în părți componente.

De pildă, reginei îi revine rolul de organ sexual și de glandă endocrină principală (căci ea emite continuu anumite substanțe chimice specifice, numite feromoni) prin care societatea poate fi informată în orice moment de starea sănătății reginei sale); lucrătoarele reprezintă aparatul reproducător, tubul digestiv și funcția regeneratoare; albinele polițiști asigură rolul de sistem regulator; iar albinele soldați echivalează cu mecanismele de apărare ale organismului.

Dacă fiecare insectă reprezintă o celulă a corpului, ne putem întreba, pe bună dreptate, unde se află capul care coordonează toate aceste activități celulare.

Se știe din lucrările lui Karl von Frisch, că între albine comunicarea se face prin intermediul unui limbaj tipizat, destul de elaborat (dansul în opt, de pildă, indică descoperirea unei surse alimentare și locul amplasării sale, atingerea antenelor are și ea alte semnificații precise, etc.).

De altfel, tradiția ocultă vine și ea în sprijinul acestei teorii afirmând de exemplu, că un roi de albine formează corpul sau materializarea unei fee sau zâne, entitate ce trăiește într-o dimenisune paralelă a planului nostru fizic. (Vezi și articolul despre iele din paginile acestei reviste.)

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

Gratierea

Pe data de 23 februarie 1895, la oră 8,55, John Lee, închis în închisoarea Exeter din Anglia, a fost condus la eșafod. El asasinase o bătrână, cu cinsprezece lovituri de cuțit.

Călăul, care cunoștea foarte bine cazul său, pregătise cu minuțiozitate toată execuția, încă de cu o seară înainte. Coarda spânzurătorii fusese verificată și bine unsă, trapa prin care urma să cadă corpul celui condamnat, revăzută, controlată și încercată cu un sac de 90 de kilograme cu nisip.

John Lee, cu capul acoperit de o glugă neagră și mâinile legate la spate, a fost condus deasupra trapei. Întrebat care îi sunt ultimele dorințe, s-a mulțumit să strângă din dinți. Frânghia a fost strânsă în jurul gâtului său, nodul i-a fost orientat în spatele urechii drepte, astfel încât la căderea liberă a corpului, legătura să se strângă brusc, fracturându-i coloana vertebrală, ceea ce conducea la o moarte instantanee.

Pastorul a recitat constiincios Tatăl Nostru, directorul închisorii a făcut un semn mic din cap și călăul a tras de levierul care trebuia să deschidă trapa. Nu s-a întâmplat nimic!

Șeful gărzii l-a luat pe Lee de braț făcându-l să se dea un pas înapoi. Călăul a coborât să vadă ce s-a întâmplat de trapa nu s-a deschis. Totul părea în perfectă stare de funcționare, chiar și cârligul de oțel care ținea trapa în aer a sărit imediat din lăcașul său la o simplă atingere cu mâna. Călăul a rearanjat totul, a urcat și a tras de levier. Trapa s-a deschis imediat în fața condamnatului care aștepta cu capul acoperit.

Apoi trapa a fost din nou închisă și Lee condus la loc deasupra ei. Fără să mai aștepte semnalul directorului închisorii, călăul a tras de levier, s-a auzit un zgomot sec, dar trapa nu a căzut!

A fost momentul în care a intervenit pastorul care a cerut ca prizonierul să fie condus în celulă și execuția amânată.

Lee a așteptat o oră închis fără să mai înțeleagă nimic, timp în care mecanismul spânzurătorii a fost din nou verificat și pus la punct.

Condus din nou deasupra trapei, de data aceasta cu capul descoperit, John Lee a așteptat din nou execuția. Stupoare! Încă de două ori, trapa nu a funcționat!

Atunci, reprezentantul Coroanei Britanice a intervenit, în favoarea condamnatului, invocând un vechi precept al grațierii divine, și a propus studierea cazului său.

John Lee a mai așteptat în celula sa încă zece zile, timp în care s-a făcut un raport oficial al "execuției" sale, care a fost studiat la Home Office în Londra și apoi dezbătut chiar în Parlament, în final decizându-se comutarea pedepsei sale în închisoare pe viață. Câțiva ani mai târziu, în urma unei grațieri regale, Lee a fost pus în libertate.

Fără îndoială că John Lee era asasinul unei bătrâne nevinovate, el nu a încercat niciodată să se apere, totuși, referindu-se la fenomenul absolut extraordinar al salvării sale de la moarte el povestea: "... atunci am simțit ajutorul Providenței care se manifestă ca o putere uriașă, cu mult mai mare decât atracția terestră..."

Sanderson și furnicile telepate

Au fost puși, de asemenea, în evidență, mesageri chimici prin care informațiile pot fi circulate. Spre exemplu, la furnici, glandele mandibulare conțin un produs care, descărcat într-o atmosferă calmă, formează o sferă ce atinge în 15 secunde un diametru de 8 cm și care dispare numai după 32 de secunde. Produsul este utilizat pentru declanșarea unei alarme, cum ar fi în cazul intruziunii unei insecte străine în interiorul furnicarului.

Dar și acest gen de vehiculare a informației este extrem de limitat, atât în timp cât și în spațiu. De altfel, această limitare este chiar binevenită, căci într-o zi se produc atâtea deranjamente minore, încât dacă aceste semnale (chimice) ar fi declanșate de fiecare dată, colonia ar fi paralizată de o adevărată isterie, oarecum ca în cazul în care fiecare celulă a corpului nostru ar dori să informeze creierul de activitățile sale cele mai banale! Asemenea mijloace însă par insuficiente pentru a răspunde rapid și sincronizat unei situații urgente ce solicită o acțiune concertată a întregului furnicar. În asemenea cazuri, este posibil ca un fel de telepatie primitivă să fie agentul coeziunii grupului.

Cel puțin aceasta este părerea lui Ivan Sanderson. El a studiat timp de mai mulți ani obiceiurile furnicilor secerătoare ce trăiesc în pădurile Americii tropicale. Aceste furnici construiesc o rețea rutieră complexă și precisă, ce se întinde pe o rază de 800 de metri în jurul furnicarului lor subteran, și care leagă între ele toate sursele lor alimentare. În cazul în care un drum este blocat de un obstacol oarecare, traficul se întrerupe până la sosirea furnicilor polițiste, care degajează drumul sau construiesc o deviație. Sanderson a fost șocat de viteza cu care soseau acestea din urmă.

Astfel el a instalat un anumit număr de obstacole "rutiere" și a așteptat, împreună cu asistenții săi, cronometrând sosirea "polițiștilor". Un mare "detașament de poliție" de aproximativ 50 de furnici "umăr la umăr", a sosit aproape instantaneu. Timpul cronometrat era insuficient pentru ca mesajul să fi fost transmis prin intermediul antenelor, și în plus vântul sufla dinspre furnicar, astfel încât ar fi dispersat pe loc eventuala emanație a substanței chimice ce ar fi putut declanșa alarma. Era deja aproape noapte, și oricum, furnicile nu văd decât la o distanță foarte redusă.

Sanderson a fost nevoit atunci să accepte ipoteza existenței unui sistem de telecomunicații diferit de sistemele chimice și mecanice cunoscute, care ar folosi un limbaj ce depășește și susține limbajul obișnuit. Acest limbaj, de natură telepatică, ar fi un fel de legătură psihică ce unește toți membrii comunității, regrupând toate energiile într-un același canal. Așa cum celula se supune corpului, recunoscându-i implicit statutul său superior, și insecta-individ se supune schemei metabolismului global.

Telepatia în sprijinul evoluției speciilor

Whately Carrington a avansat, la rândul său, ipoteza că anumite modele precise, cum sunt pânzele de păianjen, ar fi transmise telepatic. El declara: *"Am ajuns la concluzia că anumite comportamente instinctive complexe de ordin superior se pot datora unei legături existente între individ și un sistem mai vast (un fel de inconștient colectiv, dacă doriți), în care se află înmagazinată întreaga experiență de acest gen (țesutul pânzelor de păianjen, în acest caz)."*

Sir Alister Hardy, biolog și profesor de geologie la Oxford, și-a uimit colegii declarând în 1949 că telepatia ar putea fi cheia unui principiu biologic fundamental, care a jucat în evoluția speciilor unul dintre cele mai importante roluri.

El a susținut că perfecta coordonare a anumitor animale inferioare precum protozoarele, spongiatele și celenteratele, nu poate avea o explicație logică decât acceptând existența unei gândiri comune întregului grup, un fel de "plan psihic".

Convingerea sa era aceea că un nou comportament s-ar putea fixa genetic în viața speciei numai după propagarea sa prin intermediul telepatiei.

"Poate că teoriile noastre asupra evoluției speciilor ar fi schimbate", scria prof. Hardy, *"dacă am descoperi că ceva asemănător cu telepatia constituie factorul de modelare a tipurilor de comportament în rândul membrilor unei specii. Dacă există într-adevăr un plan inconștient de comportament în grup, de care ascultă toți indivizii, acesta ar putea acționa foarte ușor prin selecție organică pentru a schimba cursul evoluției."*

P.P.Grasse, director al laboratorului de cercetare a evoluției ființelor organizate, scria într-una din cărțile sale că abordând problema evoluției speciilor, a fost silit să admită existența unui fenomen ce transcende individul izolat, manifestându-se numai la nivelul colectivității. Acesta nu poate fi deci pus în evidență prin simplele cercetări empirice făcute doar asupra unor indivizi.

Anumite reptile secundare, theriodontele, prezintă caractere specifice mamiferelor care urmează reptilelor în ierarhia evoluției speciilor, dar în climate și pe continente diferite, și chiar separate de intervale de timp de milioane de ani. Această evoluție lentă spre *"mai mult psihism"*, s-a făcut fără ca nenumăratele presiuni ale mediului înconjurător să-i poată deturna cursul. *"Am putea vorbi aici de o legătură telepatică inconștientă, ce unește membrii aceleiași specii."*

Centaurul - conștiință și putere

Numeroși sunt și păstorii care mărturisesc faptul că ei se trezesc spontan atunci când în perioada de fătare, una din oile lor intră în durerile facerii. Este deci clar că o comunicare invizibilă se stabilește oriunde mai vibrează încă o undă de afecțiune autentică între om și animal, și unde raportul dintre cei doi nu se bazează pe o relație de forță în care, bineînțeles, omul trebuie să joace rolul dominant. Se formează în asemenea cazuri un veritabil cuplu, cuplul om-animal.

Cel mai celebru este poate cuplul om-cal. Ce relație misterioasă poate oare uni două ființe într-atât de diferite, creând prin fuziune o aceeași unitate? Mit sau realitate, anticii vorbeau cu adorație despre

asemenea ființe legendare, pe care le numeau centauri, la care conștiința umană știa să domine puterea animală, sprijinindu-se în același timp pe ea.

Frăția om-animal

Legendele spun că Sfântul Francisc din Assissi vorbea cu păsările, Sfântul Hubert cu cerbii, iar Sfântul Serafim de Sarov cu ursii.

Se cunoaște cazul unui fermier care, trezit în toiul nopții de o tulburare inexplicabilă, s-a sculat, s-a îmbrăcat, și-a luat "din precauție" (de fapt, în urma unei intuiții telepatice) o pereche de foarfeci și o lampă, și a plecat imediat până într-un loc aflat la 5 km de casă, unde și-a găsit vițica favorită agățată într-un gard de sârmă ghimpată.

Ideea comunicării dintre om și animale este de altfel foarte veche. Miturile primitive vorbesc adesea despre o legătură animică ce ar uni omul și animalele.

Laurens Van Der Post a raportat, în urma călătoriilor sale la bosimanii din Africa de Sud, că bătrânii vrăjitori obișnuiau să intre în transă după fixarea (vizuală) a desenului unei antilope, după care indicau membrilor tribului locul unde putea fi găsit respectivul vânat. S-a demostrat faptul că acești vrăjitori puteau intra în contact mental cu orice animal, detectând astfel vânatul pe o rază de 30 km în jurul satului.

Alți etnologi citează practici similare la eschimoși, la indienii vânători din Patagonia, și la șamanii din Siberia sau din Jawa. Asemenea fapte demostrează că a existat un timp când omul, fiind mai apropiat de natură, trăia în mod natural magia unui raport direct și creator cu universul.

Trăind ca agent al forțelor cosmice ce îl manevrau în marele joc al energiilor, ca pe o parte a întregului, el avea acces la nivele de conștiință în care fiecare ființă - plantă sau animal - îi apărea ca fiind o altă parte a marelui ansamblu, cu nimic mai puțin importantă decât el însuși.

Ilustrativă este în acest sens rugăciunea indienilor din America de Nord, prin care acestia se scuzau în fața Fratelui Bizon pentru necesitatea de a-i lua viața, și îi promiteau să-și asume ei însiși rolul pe care acesta îl jucase pe Pământ.

Omul modern a pierdut însă această viziune. Dornic să-și impună propria dominație, el nu a făcut decât să regreseze. După cum spunea un indian: *"Când începem să ne ferim de realizările Marelui Spirit (Dumnezeu), îi uităm rapid legile."*

Mai există totusi și astăzi unii oameni, apropiați încă de această viziune. Ei au păstrat un contact privilegiat cu animalele, cunoscându-le, precum Făt-Frumos din poveste, "graiul".

■

Cristian Hanu

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

Cinci naufragii

Există oare destin? Există vreo predestinare sau Voință Divină? Nu ne mai putem îndoi de aceasta citind relatarea următoare:

În 1829 goeleta Mermaid a fost surprinsă de o furtună îngrozitoare în largul coastelor australiene; lovindu-se de recifurile de corali s-a scufundat în câteva minute.

Toți marinarii și pasagerii au scăpat cu viață, datorită faptului că plaja se afla foarte aproape.

După două zile vasul cu trei catarge Swiftsure a observat semnele lor și i-a îmbarcat pe toți în ideea de a-i transporta la cel mai apropiat port.

Cinci zile mai târziu, un puternic curent submarin nesemnalat pe hărțile de navigație, a aruncat acest velier pe coasta continentului. Din nou n-a fost nici o victimă, dar vasul a fost distrus iremediabil. La câteva ore de la acest naufragiu, goeleta Gouverneur Ready le-a observat semnalele de SOS, a aruncat ancora și i-a transportat pe toți la bord.

La mai puțin de șase ore după această salvare, la bordul goeletei a izbucnit din senin un incendiu mistuitor. Oamenii s-au luptat cu flăcările în van și în final au fost forțați să abandoneze vasul. Destul de departe de coastă, în afara rutelor obișnuite de navigație, înghesuiți în bărcile de salvare, naufragiații începuseră deja să dispere, când, Providența Divină le-a scos în cale vasul Comet - care datorită vremii proaste rătăcise puțin drumul.

Când oamenii care trecuseră prin trei naufragii succesive și-au relatat extraordinara lor poveste, marinarii de pe Comet, superstițioși, s-au întrebat care este oare cel pe care marea îl vrea cu tot dinadinsul și cum se va împlini această superstiție.

N-au trebuit să aștepte decât cinci zile. Într-a patra furtuna a reînceput cu o și mai mare violență. Catargul cel mare al lui Comet s-a frânt în două și vasul a căpătat o spărtură foarte mare într-o parte. Se scufundau din nou! Echipajul furios a îmbarcat în unica șalupă a vasului supraviețuitorii celorlalte naufragii, iar ei s-au refugiat pe o plută improvizată din puntea cea mare a lui Comet.

Atât șalupa cât și pluta au plutit în derivă o noapte și o zi, pe o mare plină de rechini amenințători. Grația Divină s-a manifestat din nou: toată lumea, fără nici o excepție, a fost salvată de un alt vapor, Jupiter.

Două zile mai târziu, datorită unei neatenții, Jupiter s-a lovit de o stâncă submarină aflată în apropiere de suprafață și a început să se scufunde, "din fericire" sub privirile pachebotului City of Leeds care făcea cursa Londra - Australia.

Au fost salvați astfel aproape o sută de oameni din cinci vase! Toate persoanele erau sănătoase și medicul de la bord nu a avut nici un caz mai deosebit de rezolvat.

Singura problemă gravă a o avea cu o pasageră chiar de pe vasul britanic - o doamnă în vârstă care plecase către Australia în speranța de a-și regăsi fiul dispărut de acasă de mai bine de zece ani.

Bătrâna doamnă era foarte bolnavă și medicul și-a dat seama că nu are șanse de supraviețuire. În delirul său, ea își striga mereu fiul. Sperând să-i îndulcească ultimele clipe, medicul a căutat la bord un tânăr care să semene, măcar ca vârstă și alură, cu fiul acesteia, pe care ea i-l descrisese de nenumărate ori, de-a lungul traversării oceanului.

Medicul a găsit această asemănare în persoana unui tânăr naufragiat chiar de pe primul vas Mermaid, care a acceptat imediat propunerea de a o vedea pe bătrână.

Medicul a continuat:

- Iată ce aveți de făcut. Trebuie să spuneți că sunteți fiul doamnei Sarah Richeley, din Yorkshire și...

Dar nu a mai avut cu cine vorbi, deoarece tânărul aproape leșinase. El se numea Peter Richeley și bătrâna doamnă era chiar mama lui!

Trebuie să mai adăugăm că femeia s-a înzdrăvenit nesperat de repede în urma întâlnirii cu fiul său. Fără să vrea, medicul a găsit singurul remediu care mai putea s-o salveze!

Am putea să mai susținem în continuare că o banală coincidență l-a adus pe Peter, după cinci naufragii, la bordul vasului pe care se afla mama sa bolnavă?

EXERCIȚII SIMPLE DE DEZVOLTARE A CAPACITĂȚILOR PARANORMALE

Cele trei exerciții-test care vor fi prezentate în continuare vă vor ajuta să vă dezvoltați **intuiția**, sau cel de-al șaselea simț și să vă puteți evalua apoi progresul realizat în acest sens. Primele două tehnici pot fi aplicate și în situații concrete cotidiene poate, de ce nu, chiar mai interesante și mai variate decât în exemplul nostru; ele au avantajul că rezultatele pot fi ușor consemnate și evaluate. Cel de-al treilea exercițiu, deși mai complex, are și el aplicații directe în viața de zi cu zi.

Există câteva reguli de bază pe care trebuie să le respectăm atunci când realizăm exerciții de dezvoltare a capacităților paranormale.

În primul rând, trebuie să ne asigurăm de faptul că percepția senzorială directă - deci cea realizată prin intermediul celor cinci organe de simț - și raționamentul logic sunt excluse din cadrul experiențelor.

A doua regulă ne ajută să ne ameliorăm rezultatele: nu trebuie să ne facem aceste teste-joc decât dacă dorim într-adevăr acest lucru; deci nu încercați să le realizați atunci când sunteți obosit, nervos, preocupat de altceva. Și mai ales nu prelungiți prea mult exercițiul: riscă să devină plictisitor.

În sfârșit amintiți-vă că rezultatul global este cel care contează; nu fiți descurajat la prima eroare. Eșecurile ocazionale sunt inevitabile.

Exercițiul nr. 1 - pentru trezirea și dezvoltarea clarviziunii

1. Alegeți-vă mai multe cartoane colorate diferit (puteți să alegeți cartoane albe și negre sau nu contează ce altă combinație de două culori diferite). Păstrați pentru fiecare culoare un număr egal de cartoane (de exemplu, 10 pentru fiecare culoare) și apoi introduceți fiecare carton într-un plic opac.

2. Amestecați bine plicurile până când nu veți mai ști ce carton conține.

3. Luați plicurile pe rând și încercați să ghiciți culoarea cartonului aflat în interior, "simțind" culoarea cu mâna, sau punând plicul în dreptul frunții, pe un interval de circa 10 secunde. Consemnați-vă răspunsurile, punând plicurile în două grămezi diferite, cele în care presupuneți că sunt cartoane de o culoare și cele în care presupuneți că sunt cartoane de cealaltă culoare.

4. Când ați trecut în revistă toate plicurile, deschideți-le și contabilizați-vă răspunsurile bune și cele greșite.

În momentul în care încercați să "ghiciți" culoarea cartonului aflat în plic, vă puteți imagina că plicul devine din ce în ce mai transparent și că percepeți în mod vag culoarea cartonului aflat în interior. Este suficient să priviți plicul și să vă goliți mintea de gânduri. Ținând ochii închiși, în zona câmpului vizual va începe să vă apară o anumită culoare.

Acest exercițiu poate fi realizat zilnic, urmărind constant progresele obținute. O altă variantă a sa constă în a alege în loc de cartoane diferit colorate, poze reprezentând 10 chipul unor femei și 10 chipul unor bărbați. În această variantă vom urmări să detectăm genul persoanei din fotografie, simțind atunci când apropiem spatele fotografiei de frunte, energia feminină sau masculină.

Exercițiul nr. 2 - pentru trezirea și dezvoltarea premoniției și psihokineziei

Împărțiți o foaie de hârtie în 20 de căsuțe egale (trăgând trei linii pe verticală și patru pe orizontală, pentru a forma patru coloane și cinci linii). Apoi acoperiți această foaie cu o alta transparentă (o foaie de calc). Mai târziu, va trebui să scrieți diferite simboluri pe foaia cadrilată. De aceea vă veți alege mai întâi simbolurile. Puteți folosi numai două semne 0 și 1 sau vă puteți inventa orice combinație de semne diferite (simboluri astrologice, cifre, litere, etc.). Decideți-vă asupra numărului de caractere pe care îl veți utiliza: cel puțin două, dar pot fi și 10, cu toate că limita rezonabilă se situează în jurul cifrei de 4 sau 5; dacă utilizați prea multe caractere diferite vă va fi greu să vi le amintiți pe toate. Majoritatea parapsihologilor preferă să folosească 4 semne diferite: A, O, L și S. Cu toate acestea, singurul lucru important este ca simbolurile utilizate să fie în număr egal pentru fiecare

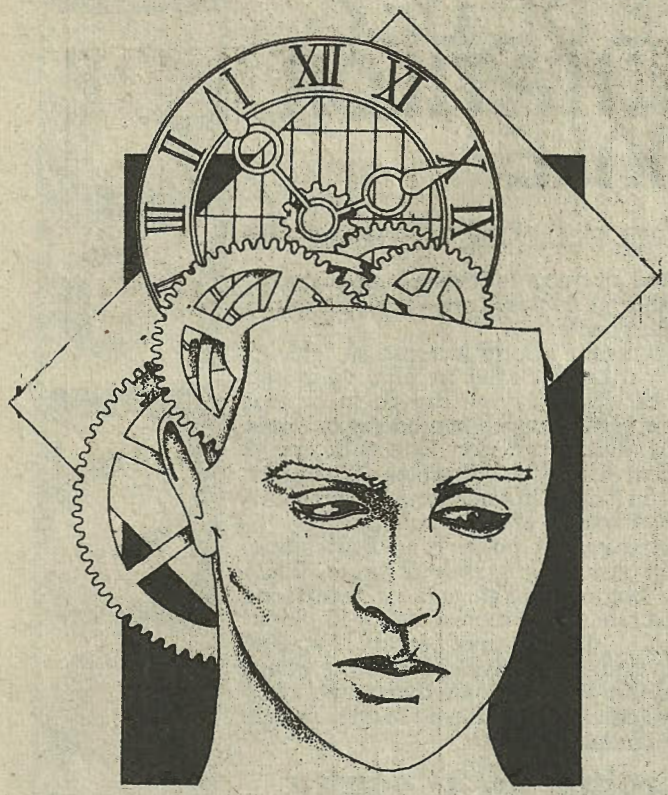

categorie. Cu alte cuvinte, dacă am ales cele patru simboluri indicate, va trebui să avem fiecare din simbolurile A, O, L și S în câte 5 căsuțe.

După ce ați ales caracterele priviți fiecare căsuță a foii cadrilate prin foaia transparentă și imaginați-vă că vedeți simbolurile pe care le veți scrie mai târziu în aceste căsuțe. Proiectați-vă în viitor. Semnele respective trebuie să vă apară în fața ochilor. Apoi completați foaia transparentă cu aceste semne, așa cum ați copia pe hârtie de calc un desen - doar că de data aceasta copiați un desen ce nu există încă.

Atunci când reproduceți simbolurile pe foaia transparentă puteți să o faceți metodic pe linii sau pe coloane sau să le așezați la întâmplare.

După ce ați completat foaia transparentă puneți-o deoparte. Apoi luați 20 de bucățele de hârtie, de mărimea unei căsuțe de pe foaie, pe care veți înscrie simbolurile utilizate (simbolurile trebuie să fie, așa cum spuneam, în număr egal, câte cinci din fiecare literă A, O, L și S). Amestecați apoi bine aceste bucățele de hârtie; le luați una câte una și scrieți semnul pe care îl vedeți, pe foaia cadrilată. De această dată, veți completa foaia pe orizontală rând cu rând de la stânga la dreapta. Când ați completat toată foaia, o comparați cu foaia transparentă și numărați simbolurile care au fost "copiate" corect.

Repetați acest exercițiu zilnic, urmărind progresele obținute. El dezvoltă atât premoniția - aceea capacitate de a vedea în viitor, cât și psihokinezia - înzestrarea ce ne permite să modificăm pe cale extrasenzorială, rezultatele unor teste în funcție de ceea ce noi dorim să obținem!

Exercițiul nr. 3 - pentru trezirea și dezvoltarea capacităților de clarviziune și telepatie

Alegeți 10 imagini sau desene cât mai diferite între ele și numerotați-le de la 1 la 10, apoi acoperiți-le cu câte o învelitoare opacă. Învelitorile vor fi, evident, identice. (Imaginile pot fi peisaje de pe cărțile poștale, reproduceri ale unor opere de artă și fotografii de persoane diferite). Amestecați imaginile acoperite de învelitori (sau puse în niște plicuri) până când nu le veți mai putea deosebi. Apoi alegeți una dintre ele, pe care va trebui să o ghiciți.

La început este bine să știți care sunt cele zece imagini, dar după un timp de antrenement, imaginile pot fi alese de un prieten, fiindu-vă complet necunoscute.

În cazul în care imaginile alese vă sunt necunoscute, trebuie să vă concentrați să percepeți cât mai multe impresii în legătură cu imaginea pe care trebuie să o ghiciți. Puteți să vă notați aceste impresii sau să le dictați altcuiva sau să le înregistrați pe o casetă. O persoană neutră va citi sau va asculta aceste impresii, apoi va analiza toate cele 10 imagini. Dintre ele o va alege pe cea care corespunde cel mai bine descrierii respective. Dacă imaginea aleasă de această persoană este aceeași cu imaginea aleasă la începutul experienței, înseamnă că ați înregistrat un succes.

Toate aceste operațiuni se repetă până când adunăm suficiente date.

Testul se pretează la o serie de modificări de ordin personal care îi pot fi aduse. De aceea el prezintă mai mult interes decât celelalte două care par a fi mai degrabă "teste simple de laborator". Un alt avantaj este că oferă posibilitatea alegerii oricăror obiecte din viața cotidiană.

De asemenea, exercițiului i se pot aduce și modificări. Cu toate că el are drept scop măsurarea percepției extra-senzoriale, poate fi folosit în condițiile în care o persoană (pe post de emițător) transmite prin intermediul gândurilor un mesaj unui alte persoane (pe post de receptor). În acest caz se testează capacitățile telepatice.

Puteți folosi mai mult sau mai puțin de 10 imagini și puteți de asemenea să urmăriți să "ghiciți" nu numai imagini ci și obiecte, începând chiar cu unele foarte simple.

Vă dorim mult succes și nu uitați că *pe Maestru îl face exercițiul!*

Viorel Stănescu

AMRITA

Într-un cadru natural feeric, beneficiind din plin de ambianța revitalizantă a naturii,

BAZA DE TRATAMENT DURĂU

condusă de specialiști în terapii neconvenționale.

Prin intermediul procedurilor medicale naturiste și printr-o asistență medicală plină de grijă, cadrul medical de la AMRITA oferă consult de specialitate și tratament în cazul a peste 200 de afecțiuni, inclusiv cancerul. Remedii fitoterapeutice tradiționale, dietoterapie, hidroterapie, băi de plante, cure de regenerare și întinerire, magnetoterapie, cromoterapie, meloterapie, masaj, presopunctură, reflexologie, proceduri de purificare și dezintoxicare precum și alte terapii neconvenționale, vă vor ajuta să vă recâștigați sănătatea, dragostea de viață, liniștea interioară, buna dispoziție și armonia sufletească.

Informații și programări, direct la Baza de tratament AMRITA, hotel Durău, stațiunea Durău, comuna Ceahlău, județul Neamț.

Telefoane: prefix 033 - 678254, 678212, 678077, 678078, 678079.

Ars totum reqirit hominem

REÎNTOARCEREA DE LA ȘTIINȚA FIZICĂ LA ȘTIINȚA OCULTĂ

Aniela Ungureșan

În cuprinsul acestui grupaj despre alchimie am sugerat apropierea dintre concepțiile alchimice și unele descoperiri științifice actuale. Secretul transmutării metalelor la energii joase rămâne însă și astăzi o enigmă. Vor fi fizicienii capabili vreodată să o dezlege? Unii afirmă că nu, căci căutarea trebuie completată cu dimensiunea sa interioară. Se știe că o veche maximă din textele alchimice spune: "Ars totum reqirit hominem": "Arta presupune omul în integralitatea sa."

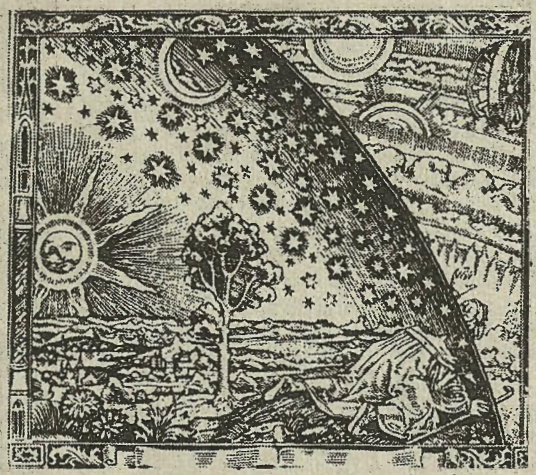

În societățile industriale moderne, metalurgia nu este decât o banală tehnologie, ca și oricare alta; dar la începuturi, ea era considerată o veritabilă artă misterioasă și magică, iar cel care o practica era un magician sau un preot și, în aceeași măsură, un iscusit artist artizan.

Alchimiștii europeni, lucrând în taină, ascunzându-și știința sub o mantie de simboluri și formule de neînțeles pentru neștiutori, erau preocupați în demersul lor transformator mai mult de evoluția spirituală decât de chimia fizică, deci mai mult de o știință a sufletului, interioară, decât de una exterioară.

"Alchimia", declară C. A. Burland, *"a devenit un mod de cunoaștere, în ziua în care omul a ajuns să stăpânască straniul procedeu de a încălzi, în condiții speciale, anumite tipuri de rocă și de a le modifica astfel natura, transformându-le în metale strălucitoare. Apoi s-a petrecut al doilea miracol: fuziunea în stare lichidă a două metale ce dă naștere unui aliaj cu proprietăți diferite de proprietățile metalelor componente. Unele metale își pierd strălucirea, dar luciul le poate fi redat prin tratarea cu sucuri de plante."*

Metalul strălucitor, aliajul, pierderea strălucirii și tratamentul aplicat în acest caz - toate acestea, dacă citim și "printre rânduri", pot fi considerate stări sau operațiuni atât fizice, exterioare, cât și spirituale, interioare.

Alchimiștii credeau că arta lor secretă le permite să transforme orice metal în aur și în același timp să-și transforme propria ființă în **"aurul" perfecțiunii spirituale**.

Este adevărat că au existat și escroci și șarlatani care pretindeau că sunt alchimiști și nu urmăreau altceva decât bunăstarea materială, dar în arta veritabilă a alchimiei procedeele chimice și spirituale erau strâns legate. Este posibil ca în perioada Evului Mediu, deoarece cunoștințele de chimie erau insuficiente și tentativele de obținere a aurului erau sortite aproape întotdeauna eșecului, alchimiștii să se fi preocupat într-o mai mare măsură de latura spirituală a artei lor, sau de tehnicile alchimice corporale și sexuale.

Piatra filosofală

Scopul alchimiștilor era să obțină misterioasa piatră filosofală care transforma orice altă materie în aur prin simplul contact cu acea materie. De asemenea, exista și mitul așa numitului elixir al vieții, panaceul universal care ar fi putut vindeca toate bolile, conferind nemurirea. Despre aceste lucruri alchimiștii vorbeau într-un mod paradoxal: *"este o piatră ce nu e piatră, care există peste tot în natură deși este ignorată, sau dispretuită; este necunoscută dar cu toate acestea o cunosc toți; este făcută din apă și foc; este un lichid lipsit de greutate; vine și nu vine de la Dumnezeu"*.

Iar mijloacele de a dobândi această piatră erau abil disimulate în spatele simbolurilor enigmatice, aluziilor și subînțelesurilor.

Regele și regina, șarpele devorîndu-și coada, dragonul, pasărea Phoenix, coada de păun, arborele, muntele, trandafirul, leul verde, licornul, șarpele crucificat, laptele de fecioară - și multe alte simboluri compun limbajul acestei arte inefabile.

De exemplu, un tratat arab din Evul Mediu conține 84 de denumiri diferite pentru a desemna piatra filosofală, cuprinzând relatarea unui vis despre șapte porți (aluzie la planul astral cu cele șapte nivele ale sale) și trei inscripții, precum și citatul unui mare înțelept indian despre proprietățile curative ale urinei elefantului alb.

În **"Tratat asupra aurului"** Hermes Trismegistos, considerat a fi părintele alchimiei, vorbește în aceeași termeni enigmatici despre procedeele alchimice.

Lucrarea **"Secretele naturii"** atribuită lui Arnold de Villenova (1235-1311), stabilește o paralelă între fazele ce preced obținerea pietrei filosofale și crucificarea și apoi învierea lui Christos. Această lucrare afirmă în esență ideea conform căreia, dacă lumea a căzut în păcat din pricina unei femei, ea se poate mîntui tot grație femeii.

Alchimiștii își puneau arta la adăpost de ignoranții curioși, în spatele acestor mistere. În același timp, păstrarea secretului era necesară pentru a se proteja ei înșiși împotriva oamenilor puternici și avizi de bogății; alchimiștii erau, de asemenea, într-o situație echivocă și față de Biserică, pentru că nu i se supuneau la modul dogmatic.

Dacă alchimia, ca și toate celelalte științe oculte, poate fi învățată, ea însă nu poate fi predată, asemenea științelor exacte. Chiar dacă alchimistul începător beneficiază de supravegherea unui "maestru", va trebui totuși să descopere și să înțeleagă singur secretul ultim.

Aici este vorba în primul rând nu de încercări și de experiențe de laborator, ci de o căutare interioară și de o practică meditativă. În această privință, ei afirmau ceva pe care bunul simț ne mai silește să-l acceptăm și astăzi, și anume că nu poți realiza cu adevărat ceva minunat și creator în

CUM SĂ FACEM AUR

Vitriolul

Alchimia presupune o muncă dificilă și minuțioasă. De la început, debutantul plin de speranțe se confruntă cu dificila problemă de a găsi materia brută de la care să pornească. Acesta este un secret bine păstrat și textele se mulțumesc să afirme că "subiectul" supus prelucrării este același cu rezultatul acesteia, fapt universal considerat fără valoare.

La fel, Archibald Cocksen, alchimist modern care nu a pătruns în secretele acestei arte decât după 40 de ani de muncă, refuză să revelеze natura materiei prime cu care el lucra. Atunci când un text alchimic dă efectiv numele unui material, trebuie să înțelegem că se referă de fapt la altceva.

De exemplu, vitriolul a fost indicat, dar aceasta semnifică: "**Visita Interiora Terae Rectificando Invenies Ocultum Lapidem**" (deci **V.I.T.R.I.O.L.**) sau în traducere: *"Coboară în interiorul pământului și purificându-te vei găsi piatra secretă"*.

Din punct de vedere spiritual materia primă era ființa alchimistului, iar "interiorul pământului" era interiorul propriei ființe, în care va găsi în finalul căutării sale, "piatra secretă" sau **Sinele**, esența Divină.

În practică, experiențele se făceau cu diverse materii: sânge, fecale, urină, vin, ierburi, rădăcini, rouă, otet, mercur și chiar aur.

După alegerea materiei prime a doua problemă era de a decide felul și ordinea operațiilor la care urma să fie supusă. Pentru unii o operă completă presupunea 12 operațiuni corespunzând celor 12 semne zodiacale.

Pentru alții operațiile erau în număr de 7 corespunzând celor 7 centri de forță ai ființei, celor 7 zile ale creației din geneză și celor 7 planete.

Se credea că fiecare planetă influența apariția și dezvoltarea în sol a unui anumit metal, specific ei, metalele fiind aranjate în formă de scară, conducând de la imperfecțiune spre perfecțiune: la bază era plumbul (în corelație cu Saturn), apoi staniul (corespunzând lui Jupiter), fierul (Marte), cuprul (Venus), mercurul (Mercur), argintul (Luna) și în final aurul (Soarele).

Este interesant de remarcat faptul că celebrul biolog Etienne Guilleet a descoperit că în structura ADN-ului ființei umane se găsesc și favorizează procesele de transmutare biologică, exact ceele 7 metale deespre care am vorbit mai sus, metale atât de des utilizate în Alchimie și Astrologie.

Nigredo, albedo, rubedo

Primii pași constituiau etapa numită de *"putrefacție"* cu punctul ei culminant *"nigredo"* sau etapa neagră în care materia conținută în vasul alchimistului era redusă la starea de materie originară, lipsită de caracteristici distinctive; această etapă se numea "cioara neagră", "soarele negru" sau "capul de corb" și putea fi reprezentată printr-un cadavru în descompunere, o pasăre neagră, sau un rege mort mâncat de un lup.

Apoi această materie moartă era reînviată până când vaporii emanați de ea se condensau formând un lichid. Această etapă era urmată de *"albedo"* sau înnălbire, formându-se în vas vopseaua albă sau așa zisul elixir alb.

Operațiile ulterioare conduceau la *"rubedo"* apariția vopselii roșii, elixirul roșu sau a pudrei roșii, însăși piatra miraculoasă.

Iluminarea

Alchimistul repeta tenace, fără încetare aceste operațiuni, luptându-se cu materialul insuficient și cu asistenții incompetenți sau necinstiți, supraviețuind exploziilor, catastrofelor, deceptiilor, implorând mereu cu încredere ajutorul Divin.

Câteodată survenea iluminarea: vedea astfel cristalizându-se marele secret căruia îi consacrase toată munca sa de-o viață. Alchimiștii au afirmat adesea că secretul ultim le era dezvăluit în vis de un înger sau de un bătrân înțelept.

Din modestie spirituală, rareori ei au lăsat să se înțeleagă explicit că au ajuns să fabrice aur, deși există dovezi incontestabile că au făcut-o. Ei însă vorbeau adesea despre un fel de psihokinezie, influență a spiritului asupra materiei.

"Intensa concentrare a unui alchimist asupra materialelor și operațiunilor sale, efortul fizic, psihic și mental intens depus, generau o stare neobișnuită de conștiință în care alchimistul era capabil să provoace reacții chimice atipice între materialele sale, precum și în structura lor.."

Ei susțineau că în acest caz acționa *Grația Divină* care părea să vină din afara ființei lor, ca un dar de la **Dumnezeu**.

exterior, atâta vreme cât nu creezi în tine armonia și pacea unei ființe desăvârșite moral și spiritual.

Solve et coagula

Alchimia a apărut pentru prima dată în Egipt. Ea combina tehnicile antice de prelucrare a metalelor și ideile rezultate din teoriile religioase și filosofice răspândite în această epocă în bazinul oriental al Mării Mediterane - idei care s-au reflectat apoi în filosofia greacă, în neoplatonism, gnosticism, creștinism și ermetism.

Alchimia a avut printre fondatorii săi pe celebrul Hermes Trismegistos, considerat a fi un avatar al zeului egiptean Thot, și este foarte probabil să fi împrumutat de la religia egipteană una dintre noțiunile ei fundamentale: *ideea de materie originară.*

Conform acestei teorii Înțelepciunea supranaturală, **Dumnezeu**, a creat lumea dintr-o materie denumită "prima materie" sau *"massa confusa"* care practic nu era materie în sensul obișnuit al termenului, ci o stare latentă, potențială a tuturor formelor și fenomenelor ce compun existența, ceva asmănător cu *"supa cuantică"* de care vorbesc la ora actuală fizicienii.

Această teorie confirmată științific abia în zilele noastre, este rodul unei înțelepciuni adânci ce putea fi însă formulată în analogie cu un fenomen natural: fertilitatea mâlului depus de Nil în cursul inundațiilor anuale, mâl care dă astfel naștere mai apoi unei nebănuite varietăți de forme de viață. Aceeași idee o regăsim și în filosofia orientală sub numele de **prana**, energia creatoare nediferențiată.

Un principiu cardinal al alchimiei spune că este posibil să reduci un metal sau orice alt material, precum și ființa umană, din punct de vedere psihologic și spiritual, la materia originară; deci materialul respectiv își pierdea toate caracteristicile, adică era *"omorât"*. Din contră, *"viața"* îi putea fi redată prin insuflarea anumitor caracteristici, materialul fiind astfel *"hrănit"* până când se transforma în piatra filosofală.

"Moartea materialului echivala simulacrului morții ce face parte din inițierea în mistere și în diverse ritualuri, moarte care este urmată de "renașterea" la o viață nouă, mai bună."

Se pretindea că tot secretul alchimiei era conținut în maxima "**Solve et coagula**", a dizolva și apoi a coagula, adică a priva o substanță de caracteristicile sale și a realiza pe urmă o nouă substanță, ce are alte caracteristici, mai nobile. Același principiu a dat și denumirea de artă spagirică alchimiei, pentru că acest termen - *spagiric* - rezultă din contopirea a două cuvinte grecești ce semnifică a dește, a dezagrega și respectiv, a reface.

Alchimie

Jocul proporțiilor

Teoria celor patru elemente, aparținînd atât filosofiei grecești cât și celei orientale și acceptată în Europa până în secolul al XVII-lea, fundamentează pentru alchimiști realitatea fenomenului de transmutare. Această teorie susținea că totul provine din diverse combinații ale celor 4 elemente subtile fundamentale - pămînt, apă, foc, aer - care erau primele concretizări ale substanței originare.

În ocultismul modern se admite că există patru stări care sunt fiecare purtătoare ale unei energii specifice: starea solidă, starea lichidă, electricitatea și starea gazoasă, . Se afirma astfel că aurul este o combinație a celor 4 elemente într-o anumită proporție, iar celelalte metale sunt și ele o astfel de combinație în proporții diferite; modificînd proporțiile în combinația unui metal oarecare, acesta putea fi transformat în aur.

Culoarea și forma exprimă conținutul

În tehnicile vechi de prelucrare a metalelor era esențial ca un metal să fie îngălbenit pentru a căpăta aspectul aurului sau respectiv, al argintului. Alchimiștii considerau această schimbare a culorii drept un indiciu al unei veritabile transformări a substanței. În secolul V, Guie de Gaza scria: "*Transformarea materiei în scopul ameliorării ei nu are nimic incredibil în sine; grație acestei transformări argintul și stanjul pot fi colorate devenind aur*". Interesul alchimiștilor pentru culoare era atât de mare încât desemnau piatra filosofală cu denumirea de "*vopsea*".

Sufletul metalelor

Alchimiștii nu făceau distincția - atât de obișnuită pentru noi - între ființele însuflețite și cele neînsuflețite. Este semnificativ că teoriile mecanicii cuantice reiau această idee. Paralelismul între viața metalului și cea a omului este prezent în toată alchimia și se află în spatele convingerii că a pătrunde și a stăpâni secretele metalelor echivalează cu înțelegerea și stăpânirea naturii umane.

Aceasta explică și convingerea că metalele cresc și se înmulțesc în interiorul Pământului la fel cum un copil este conceput și se formează în organismul matern.

Într-un manual german publicat în 1505 putem citi: "*Pentru ca un minereu să fie zămislit și să crească, trebuie să existe un tată sau un element asupra căruia să se răsfrângă această acțiune creatoare (generatoare)*".

Aceste roluri sunt deținute de sulf și mercur; sulful acționează ca principiu masculin și mercurul ca principiu feminin în "*conceperea și*

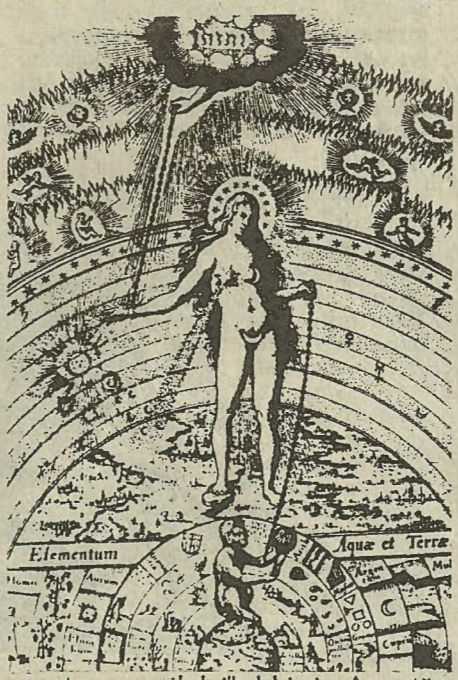

nașterea copilului" alchimic. Această teorie stă la originea utilizării în textele alchimice a numeroase imagini erotice.

Mercurul, având o mare diversitate de roluri în teoria și simbolistica alchimiei, a fost frecvent identificat cu "viața" metalelor, elementul spiritual activ conținut de materie, corespunzând scânteii divine din ființa umană. El poate fi considerat un principiu activ din pricina mobilității lui; mercurul îmbină două contrarii în unitatea sa: este lichid, dar nu se mulează pe suprafața pe care este pus și, în același timp, este și metal. Îmbinând aceste două aspecte, mercurul a fost numit masculin - feminin. Alte denumiri care i-au fost date de alchimiști sunt: apă divină, apă de argint, apă de mare, apă de lună, etc.

Totuși acest mercur nu este mercurul întâlnit în mod obișnuit în natură, ci este mercurul filosofal, substanța ideală de care mercurul obișnuit nu se apropie decât foarte puțin. Toate celelalte materii importante din alchimie erau și ele privite în această dimensiune idealizată.

Căsătoria soarelui cu luna

În sec. XII-XIII era un fapt general admis că metalele se compuneau, la nivel subtil, din mercur și sulf. Piatra filosofală era produsă de sulful și mercurul filosofal (și deci din apă și foc) amestecate într-o proporție perfectă. Această unire era simbolizată prin mariajul sacru al regelui cu regina, al Soarelui cu Luna, al leului roșu cu vulturul alb, al roșului cu albul.

Mai tîrziu, alchimia europeană propunea un al treilea ingredient de bază - sarea. Paracelsus (1490 - 1541) emitea această ipoteză fără a renunța totuși la cele patru elemente și la principiile contrare. "*Lumea este așa cum a creat-o Dumnezeu. La început era o substanță originară, sursă a patru elemente. Această substanță primordială era fondată pe trinitatea mercur, sulf, sare, căci cele trei substanțe s-au născut din substanța primordială. Pentru că ele formează tot ceea ce este conținut în cele patru elemente, ele sunt purtătoarele tuturor aptitudinilor și caracteristicilor lucrurilor trecătoare. Ele sunt ziua și noaptea, căldura și frigul, piatra și fructul și tot ceea ce nu este încă format.*"

La om această trinitate este formată din corpul fizic (**sarea**), sufletul (sentimente, dorințe sau corpul astral cum este denumit în ocultismul

modern: **sulful**) și spiritul (facultățile mentale superioare, scânteia divină: **mercurul**).

Puterea supremă... dragostea

Faptul că alchimia nu se reduce la reacții chimice mai mult sau mai puțin complicate, ci este o căutare de Sine, un mod de explorare a sferei psihologicului, o cale spirituală, a fost din ce în ce mai bine pus în evidență în secolul nostru sub influența lui C.G. Jung. Acesta a observat că simbolurile alchimice apăreau în visele pacienților lui care nu aveau nici o tangență cu acest domeniu. El a tras concluzia că aceste simboluri provin din "subconștietul colectiv" și că opera alchimistului era, printre altele, și un proces de armonizare și integrare a personalității.

Înainte de Jung în 1850, Mary Anne Atwood publica "**O cercetare (sugestivă) a misterelor hermetismului**" scriere în care arată că adevăratul scop al alchimiei era desăvârșirea spirituală. Însă după publicarea cărții autoarea a cosiderat că a spus prea mult și a retras lucrarea din librării, temându-se de consecințele karmice ale unei asemenea divulgări.

Și Frantz Hartmann spune în lucrarea sa "**Magie albă, magie neagră**" că alchimia ne oferă posibilitatea de a transforma un metal obișnuit - adică natura inferioară a ființei noastre - în aur pur, adică în spiritualitate autentică.

Mai târziu, celebrul magician contemporan, Aleister Crowley stabilea o similitudine netă între alchimie și inițierea în magie; el declară că: "*Toate textele alchimice vorbesc despre o substanță naturală care există pretutindeni și este în general cosiderată fără valoare. Alchimistul trebuie să recunoască această substanță și să o prelucreze pentru a obține ca rezultat final produsul dorit. Acest produs, oricum ar fi denumit, este o substanță ce reprezintă adevărul sau perfecțiunea materiei prime originare, iar calitățile acestui produs sunt cele ale unei ființe vii, nu ale unei mase inerte. Într-un cuvânt ceea ce a fost mort, impur, inactiv devine viu, pur, activ. Materia primă este omul, ființă trecătoare care după un scurt interval de timp se întoarce în praful din care a venit. Inițierea constă în purificare și regăsirea esenței nemuritoare a ființei, pentru care materia nu este decât un simplu mod de manifestare*".

"*Mariajul sfânt*" al contrariilor, cu alte cuvinte al celor două polarități masculin - feminin, Yang - Yin, Ha - Tha furnizează în alchimie baza a ceea ce se numește "*slujba Sfântului Spirit*". Această operațiune de magie sexuală a fost descrisă de Heinrich Khunscht, cabalist și alchimist din sec.XVI, care afirma că cele două instrumente principale în alchimie sunt un vas cilindric de cristal (simbolizând masculinul), pe măsura calității conținutului numit cucurbit, și un cuptor numit athanor (simbolizând femininul).

Aurul pur sau **Amrita**, elixirul nemuririi, este obiectul operației și este obținut amestecând cele două substanțe, șarpele sau sângele leului roșu provenind din athanor și din "lacrimile vulturului alb" conținute în cucurbit.

"*Gratie căldurii produsă de focul spiritual, în athanor se produce un transfer, o trecere a șarpelui în cucurbit. Amestecul celor doi curenți în cucurbit produce instantaneu putrefacția șarpelui și aceasta constituie partea "Solve" din formula "Solve et coagula". După moartea și putrefacția șarpelui, apare pasărea Phoenix care, asemenea unui talisman, evocă scopul spiritual al lucrării în curs. Rezultă fie Amrita, elixirul nemuririi, fie un talisman special, sfințit... Puterea supremă ce acționează în această tehnică este* ***Dragostea***".

Vânzând aur Statelor Unite!

Doctorul S.H. Emmens, de origine engleză dar devenit cetățean american, a reușit să descopere un procedeu secret de transmutare a argintului în aur. Metalul astfel obținut a primit numele de "**argentaurum**". Metoda consta, după spusele doctorului, într-un tratament mecanic de malaxare și lovire, combinat cu o prelucrare alchimică pe care nu a dezvăluit-o.

Doctorul nu a fabricat niciodată cantități mari de aur, ci s-a mulțumit cu o cantitate mică pe care o vindea Guvernului Statelor Unite. Aurul era de foarte bună calitate, aproape lipsit de impurități, suma primită varia între 15000 până la 20000 de dolari anual, ceea ce pentru anii '50 era un venit convenabil dar nu fabulos.

Bineînțeles că înainte ca doctorul să devină un adevărat "furnizor" al guvernului, poliția a cercetat cu mare atenție dacă nu era vorba de o afacere necurată, dar nu a găsit absolut nici o dovadă care să-l inculpe pe Emmens. Autoritățile au trebuit așadar să se mulțumească cu explicația doctorului în legătură cu proveniența aurului.

Nici un fel de ofertă nu a avut darul să-l convingă pe Emmens să-și breveteze "invenția".

Printre altele, în mai multe interviuri care i-au fost luate, el a mărturisit că fabrică aur pentru a avea un venit care să-i permită să-și consacre timpul studiilor alchimice pe care le făcea, și nicidecum pentru a se îmbogăți. Provocat să realizeze o demonstrație publică doctorul a acceptat cu condiția să-i fie pus la dispoziție un laborator conform dorințelor sale. Patronul ziarului *New York Herald*, James Gordon Bennett, cel care a lansat propunerea, a dat înapoi la auzul prețului necesar dotării laboratorului, și mai ales datorită faptului că nu a găsit nici un savant deschis să facă parte din comisia științifică ce trebuia să autorizeze experiența.

Pe scurt, doctorul Emmens nu a avut discipoli, nu a lăsat nici o informație despre procedeul său misterios, a ignorat complet opinia publică și lumea științifică și a continuat să vândă aur Guvernului până în ziua când, probabil suficient de bogat pentru a duce o viață liniștită, s-a retras pur și simplu și nimeni nu a mai auzit nimic despre el.

De altfel nu este singurul caz de acest gen.

La sfârșitul secolului trecut, un alt alchimist al cărui nume a rămas secret, a vândut aur timp de mai mulți ani tot Guvernului Statelor Unite. Cantitatea varia de la câteva sute de grame, până la cinci kilograme pe lună!

Poliția a cercetat, de asemenea, cazul și a fost nevoită să accepte faptul că aurul era "fabricat" și nu provenea din vreun furt.

Tot ca și Emmens, la un moment dat, misteriosul alchimist și-a anunțat retragerea, nici o ofertă neputând să-l schimbe hotărârea. Procedeul său de fabricare a aurului a rămas, de asemenea, secret.

ENIGME? COINCIDENȚE? MISTERE?

FENOMENE NEEXPLICATE

De ce unele obiecte par să aducă ghinion? Cum se face că uneori cerul devine negru în plină amiază, cu toate că nici o eclipsă nu fusese prevăzută? De unde provin blocurile de gheață care cad din cer? De unde vin căderile de materie gelatinoasă, ploile de "sânge" și celelalte fenomene inexplicabile?

Analizând din punct de vedere științific, legea probabilităților ne poate spune până la ce punct se poate vorbi despre o "simplă coincidență" și din ce moment ne aflăm în fața unui fapt încă neexplicat de rațiune și știință. Când un fenomen se repetă de două sau de trei ori, ne putem gândi că a fost vorba doar de o lipsă de informații, de trucuri sau de prejudecăți pline de fanatism, dar când el se reproduce, având aceleași caracteristici, de un număr mai mare de ori, fiind și verificabil științific, este tot atât de logic să admitem cu onestitate că ne lipsesc datele esențiale care ne-ar permite să-l înțelegem.

Oamenii electrici

Unele persoane, fără a-și putea explica această curioasă înzestrare, sunt capabile să genereze descărcări electrice foarte puternice. Nu este vorba de sarcini electrice mici, pe care un corp le-ar putea conține în mod normal, ci conform mărturiilor, fenomenele ne fac să deducem că în acele situații se generează pur și simplu electricitate de înaltă tensiune.

În 1895, Jennie Moran, o tânără aparținând unei familii de mici comercianți din Missouri, și-a dat seama că ea produce intense descărcări electrice, mai ales prin mâini, la cel mai mic contact cu obiectele exterioare. Animalele domestice erau de-a dreptul terorizate și fugeau de ea. Odată depășită perioada adolescenței, Jennie a putut în fine să trăiască liniștită; fenomenul care o zăpăcise atât, dispăruse tot atât de misterios precum se manifestase.

În 1887, Caroline Clare de Bondon din Ontario, după o boală care a ținut-o la pat o lungă perioadă, a prezentat aceeași înzestrare ca și Jennie Moran. Descărcările electrice pe care le producea erau suficiente pentru a omorî animale mici. După atingerea vârstei de optsprezece ani a fost și ea eliberată de acest "privilegiu" mai puțin agreabil.

Mult mai recent, în Brazilia s-a înregistrat un caz asemănător, cel al Eleuteriei Pereira de Fortaleza, care a fost pentru o lungă perioadă vedeta jurnalelor din Rio și Sao Paulo.

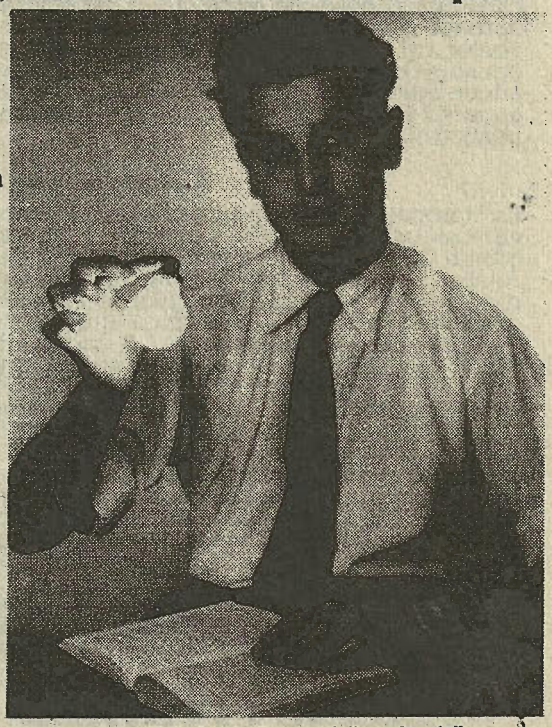

Incredibila fotografie a unui "om electric" contemporan. El poate să aprindă un bec doar ținându-l în mână.

Obiecte blestemate

Blestemul căruia, conform unora, lordul Carnavon și colaboratorii săi i-au căzut victime după deschiderea mormântului lui Tout Ankh Amon, este destul de cunoscut. Nu vom reveni asupra acestei situații care a făcut să curgă multă cerneală și pe care probabil toată lumea o cunoaște. Dar dacă ne putem îndoi de puterea malefică a celebrei mumii, legenda diamantului Hope ne dă de gândit.

Mai mult de douăzeci de persoane și-au legat destinele de această magnifică piatră, pierind în circumstanțe tragice. Prezentând această situație noi nu intenționăm să impunem neapărat ideea existenței unui blestem, ci doar să examinăm cu obiectivitate unele fapte pe baza cărora să formulăm apoi eventual ipoteze plauzibile. Dar iată faptele:

În 1642, Jean-Baptiste Tavernier, un fascinant călător și aventurier, înnobilat de Ludovic al XIV-lea, a adus din Indii un frumos diamant cu reflexe albăstrui, pe care l-a vândut regelui Franței. D-na de Montespan l-a purtat prima la un bal al curții, iar a doua zi cădea în dizgrație. De atunci, toate femeile care s-au împodobit cu el sau persoanele care l-au posedat, au murit într-un mod tragic, de moarte violentă. Astfel, prințesa de Lamballe și regina Maria-Antoaneta au fost ghilotinate. În 1830, diamantul aparținea lui Daniel Emerson care, ruinat, a murit într-un ospiciu, în timp ce Simon Montharide, următorul proprietar, a fost asasinat împreună cu toată familia. Apoi diamantul a fost cumpărat de bancherul londonez Hope, care i-a dat numele său, iar în 1912 de americana Evelyn Walsh Mc Lean, al cărei soț a pierit în același an în naufragiul Titanicului. Fiul cel mai mare i-a murit puțin mai târziu într-un accident de automobil și una dintre fiice s-a otrăvit înghițind barbiturice. O altă fiică, devenită proprietara diamantului după moartea violentă a mamei sale, a făcut infarct datorită abuzului de stupefiante.

În concluzie, enigmaticul diamant albastru de 44 1/2 carate ar fi responsabil de moartea tragică a douăzeci și patru de persoane, după cum afirmă cei care cred în blestemul său. Se spune că adoratorii unei divinități hinduse, de la care a fost furat, realizaseră în jurul lui un veritabil câmp de protecție care să-l facă util doar în practicile rituale de adorare.

Gheață căzută din cer

Obiectele și substanțele care cad din cer, sau după cum s-ar putea spune, din senin, fenomen constatat în epoci și locuri foarte diferite, constituie o altă enigmă astăzi încă indescifrabilă.

La 10 noiembrie 1950, în Devonshire, Anglia, a căzut o ploaie de gheață sub forma unor veritabile blocuri având diametrul de 1m. O turmă de oi a fost practic strivită.

În ziua de 24 a aceleiași luni, fenomenul s-a repetat și la Wandsworth, lângă Londra și a fost urmat de un tunet impresionant.

În aprilie 1958, același gen de ploaie s-a dezlănțuit la Napa, în California, unde mai multe locuințe au fost distruse și mai multe drumuri au fost blocate. Fermierul Leo Kazlonski a avut casa grav afectată de acest bombardament insolit care a durat câteva minute.

La Reading, în Pennsylvania, un bloc de gheață căzând din cer era cât pe ce să omoare un alt fermier. La Chester, în același stat, un alt bloc de gheață a demolat acoperișul unei case, iar un fragment din acesta a rupt piciorul unei femei.

O întâlnire cu Padre Pio

Un italian din Palermo, Luca Marchese di Villahate, a avut o viziune extraordinară în urma întâlnirii sale cu celebrul mistic creştin Padre Pio, în iulie 1963.

"Padre Pio era aşezat în spatele unui paravan într-un colţ al sacristiei vechii biserici (din Pietrelcina). De îndată ce am fost în prezenţa sa şi privirile noastre s-au întâlnit, m-am simţit dintr-o dată orbit de o lumină albă şi misterioasă, apoi trăsăturile feţei sale s-au modificat ca prin farmec şi el mi-a apărut încoronat cu o coroană de spini precum Christos."

O clipă mai târziu totul redevenise normal, însă martorul acestui fenomen stupefiant a fost transformat radical, căci a regăsit pentru totdeauna credinţa pe care o pierduse.

Ar trebui considerată această viziune, aşa cum spun savanţii bigoţi, doar o simplă halucinaţie, o viziune mistică favorizată de loc, ambianţa şi personalitatea lui Padre Pio, sau este vorba de o manifestare supranormală veritabilă, inexplicabilă şi divină, o teofanie? Într-adevăr, credinţa la uneori căile misterioase ale miracolului, iar ştiinţa este silită să rămână încă aproape mută în privinţa fiziologiei şi psihologiei stării de sfinţenie.

Teologii şi oamenii de ştiinţă nu pot avea decât o interpretare radical opusă a fenomenului, în etapa actuală a cunoştinţelor noastre, dar cine va aduce adevăratul răspuns? Se poate consulta cu succes în acest sens lucrarea pasionantă a lui Herbert Thweston "Fenomenele fizice ale misticismului".

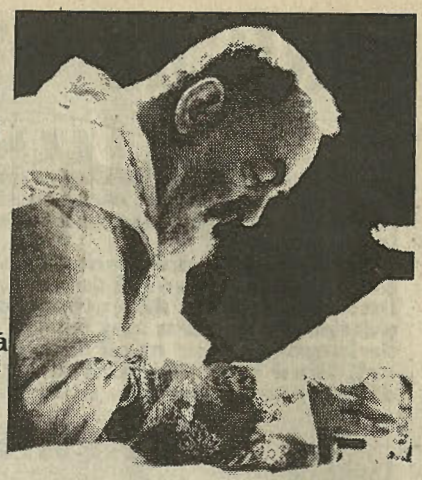

Padre Pio - celebrul stigmatizat care a murit în 1968

Tablouri care sângerează

La Maropati, târg din provincia Regio Calabria, la fostul primar, avocatul Gian-Battista Cordiano, un tablou cu temă religioasă, cum sunt multe, reprezentând Madona Rosariului, având alături pe Sfântul Dominic şi Sfânta Caterina, "plânge cu sânge" continuu de la 3 ianuarie 1971.

Analiza chimică făcută cu ajutorul benzidinei şi a piramidonului a revelat faptul că lichidul care ţâşneşte din sticla de protecţie este chiar sânge omenesc, rezultat confirmat de altfel şi de examenul la microscop precum şi de cel prin analiză cu ajutorul sărurilor precipitante.

Totul a început în noaptea de 28 decembrie 1970. Doamna Kata Cordiano, soţia primarului, este o femeie foarte credincioasă. Fecioara i-a apărut în vis. Pe 3 ianuarie, spre seară, auzind zgomot în dormitor, se duce acolo şi găseşte tabloul mişcat într-o parte, în timp ce peretele şi o pernuţă erau pătate de sânge. Două zile mai târziu, alte pete apar pe perete, iar cei din familie le acoperă cu o foaie de hârtie. Pe 23 februarie, primarul, soţia sa şi unul dintre băieţii lor aud bătăi puternice în uşa dormitorului; ei se grăbesc să intre şi găsesc din nou tabloul deplasat şi văd în mod clar primele picături de sânge pe sticlă la înălţimea feţei Fecioarei. În marţea următoare, pe foaia de hârtie care acoperea petele au apărut trei cruci. Apoi silueta unei cruci se conturează pe perete în ziua de Paşti. Cu cât trec zilele, cu atât sunt mai mulţi martori care asistă la aceste fenomene extraordinare. Astfel în casa primarului a început să se trăiască într-o atmosferă de miracol. Pe data de 4 mai, şi apoi pe 5, 7 şi 13 mai 1971, în prezenţa unei comisii ştiinţifice venite să verifice fenomenul, tabloul a sângerat, lichidul fiind prelevat şi analizat în mai multe reprize.

Am putea ataşa aceste manifestări la ceea ce ştiinţa numeşte "minunile sângelui" şi credinţa în "miracolele sângelui", despre care există exemple celebre, cum ar fi sângele Sfântului Genaro. Fenomenul continuă şi nici o explicaţie raţională nu a putut fi dată până în prezent.

Materie organică

Dar din cer nu provin numai căderi de gheaţă, care ar putea fi până la o anumită limită explicabile. La 3 martie 1876, în statul Kentucky, conform mărturiei mai multor profesori, în vecinătatea şcolii lor au căzut din cer, pe o suprafaţă impresionabilă, bucăţi de carne sângerânde. A trebuit să fie aduşi muncitori care să le ridice, pentru că prin putrezire acestea răspândeau un miros greţos.

A existat o epocă când ploile de sânge erau foarte dese. S-au semnalat la Paris, Grenada, Bristol, iar unii dintre locuitori credeau că este vorba de o pedeapsă divină provocată de decăderea morală a umanităţii. Cine ştie... se spune că nimic nu este întâmplător.

Ploi de substanţe vâscoase, roşii sau de altă culoare, au avut loc în 1686, 1796, 1911 şi 1944. Există chiar o relatare a Asociaţiei Britanice pentru Dezvoltarea Ştiinţelor care descrie cu lux de amănunte fenomenul petrecut în 1686, vorbind despre o "substanţă gelatinoasă căzută din cer". Acelaşi fenomen a fost înregistrat la Siena în mai 1652, la Heidelberg în 1811 şi la Koblenz în 8 octombrie 1884.

Pe data de 31 ianuarie 1832, în Norvegia, a căzut o ploaie foarte densă de "hârtie de ambalaj arsă".

Revista Monthly Weather în numărul din februarie 1901, relatează căderea unei cantităţi considerabile de praf întunecat "de origine vegetală" la Paw-Paw în Michigan.

Pe data de 30 iulie 1830, după o furtună violentă, la Londra a căzut o ploaie deasă de broaşte râioase, iar ziarul **Times** din 4 iulie 1883 vorbeşte despre o altă ploaie de broaşte care a urmat unei furtuni.

Execuţie ratată

În Sidney, în anul 1803, Joseph Samuels, braconier acuzat de omorul unui gardian care-l surprinsese asupra faptului, a fost condamnat la moarte şi condus în căruţă până în piaţa publică pentru a fi spânzurat. Alături de el a mai fost condus în piaţă un complice de-al lui, pentru a asista la execuţie.

Când a fost întrebat care-i sunt ultimele cuvinte, condamnatul, cu ştreangul de gât, a susţinut din nou că este absolut nevinovat şi că adevăratul făptaş al crimei era celălalt.

Evident că mulţimea a început să-l huiduie. În acel moment, ofiţerul care conducea execuţia a făcut semn călăului care a lovit puternic calul ce trăgea căruţa, în acest fel Samuels rămânând atârnat de frânghie. După ce s-a balansat o clipă în aer, frânghia s-a rupt şi a omul a căzut!

Cei din garda execuţiei, cu puştile în mâini, s-au întors către mulţimea agitată, în timp ce călăul a pregătit o altă frânghie. Condamnatul a fost urcat din nou în căruţă, procedeul reluându-se. În faţa mulţimii care devenise brusc foarte tăcută, spânzuratul s-a balansat din nou de câteva ori în aer, apoi frânghia a început să se lungească într-un mod inexplicabil, aşa încât Samuels a atins uşor pământul cu picioarele!

A fost momentul în care poporul s-a dezlănţuit cerând suspendarea execuţiei, deoarece era considerată intervenţia lui Dumnezeu ce dovedea că acuzatul era nevinovat.

Cu toate acestea comandantul ofiţerilor a strigat călăului să înnoade prima frânghie şi să se grăbească cu execuţia, pentru a îndeplini ordinul.

Pentru a treia oară Samuels a fost urcat în căruţă. În ciuda ţipetelor şi agitaţiei mulţimii care aproape începuse să se bată cu soldaţii, pentru a treia oară, călăul a lovit calul, lăsând condamnatul să spânzure în aer. De data aceasta frânghia s-a rupt exact lângă gâtul condamnatului.

Pentru a evita o răscoală populară, acuzatul a fost condus la închisoare.

A urmat o nouă anchetă, în urma căreia s-a dovedit că tocmai complicele lui Samuels fusese autorul crimei. Acesta şi-a recunoscut vina şi a fost spânzurat.

Eliberat, Samuels nu a învăţat din această minunată lecţie divină şi, fiind prins din nou în flagrant delict furând dintr-o casă, a fost condamnat la muncă silnică. Într-o zi a încercat să evadeze, împreună cu alţi doi prizonieri şi s-a înecat.

urmare din pag. 2

care spune că **permanent** totul se reflectă în tot, prin urmare dacă avem în vedere acest adevăr, **TOT** ce este în mic se reflectă și în **TOT** ceea ce este mare, și invers. Având această revelație, ne punem atunci în mod firesc întrebarea: Care ar fi în acest caz "proiecția macrocosmică" a electronilor?

În ultimii ani astrofizicienii au ajuns la concluzia existenței unor realități invizibile ale acestui univers: găurile negre. O gaură neagră este ultima etapă evolutivă a unei stele, sau cu alte cuvinte este punctul terminus al unei vieți de câteva miliarde de ani. Pe măsură ce-și consumă întregul său combustibil, steaua devine din ce în ce mai fierbinte și din ce în ce mai densă, iar când în cele din urmă ajunge în stadiul final ea "dispare". - Am putea chiar să ne gândim la un prag energetic care odată trecut, face să devină posibilă translația.

Mai bine spus, atunci respectiva stea se închide față de acest univers și translatează fulgerător ("**dispare**") în altă dimensiune, în alt spațiu. De fapt, pe măsură ce datorită unui specific fenomen de implozie, steaua devine din ce în ce mai densă, gravitația foarte intensă face să se curbeze spațiul, astfel încât la un moment dat ea dispare.

Este ca și cum atunci steaua s-ar ascunde într-o cută a spațiului, translatând de fapt într-un "dincolo", acolo unde nu mai există același spațiu și același timp. Ea se mai manifestă atunci în lumea noastră doar printr-o perturbație, "apărându-ne" ca o prezență paradoxală, invizibilă, ca o masă imensă într-un volum nul. Deși atunci există aceeași lumină a stelei, de această dată ea este și rămâne o lumină închisă într-o altă lume. Deși nu se poate face o deplină identificare de comportament între un electron și o gaură neagră, principiul ocult străvechi al corespondenței între microcosmos și macrocosmos îi inspiră astăzi pe fizicieni să poată totuși vedea în acest fapt extremele aceleiași realități.

Mai mult decât atât, putem chiar spune că electronii se comportă adeseori ca niște mici găuri negre, și de aici ajungem la concluzia că tot universul fizic nu este decât suma perturbațiilor spațio - temporale ale unei infinități de mici găuri negre. Tot acest macrocosmos nu este astfel decât ansamblul acestor "protuberanțe" spațio-temporale, el fiind un univers format dintr-o infinitate de "bule" ce cuprind în ele adevărate microuniversuri paralele. Fiecare asemenea "bulă" este astfel, în realitate, o lume separată. Există deci un anumit plan care are o frecvență vibratorie globală și care este corespunzător lumii noastre, și o infinitate de alte planuri vibratorii invizibile, care au fiecare frecvențe vibratorii globale, ce își derulează fiecare existența într-un timp și într-un spațiu specific. Am putea chiar spune că tocmai frecvența acestor vibrații determină în realitate coordonatele spațio - temporale ale acestor

nenumărate lumi, care comunică permanent între ele doar prin acele "transferuri" instantanee, sau cu alte cuvinte tocmai prin **Conștiința** - sau **Brahma**, zeul ascuns din legenda noastră - ce se află simultan în fiecare dintre ele. De aceea, explorând universul, dar ignorând **Conștiința** care în realitate este substratul etern al acestor lumi, noi nu vom face decât să descoperim noi și noi universuri, noi și noi aspecte, fără a bănui deloc că este esențial să privim simultan, din nenumărate perspective, aceeași Realitate imuabilă care este **Dumnezeu**.

Ajungând cu analiza noastră până aici, putem spune și noi, ca și Newton, că se pot distinge două planuri spațiu-timp diferite care sunt simultane. Există un spațiu-timp al lumii fenomenale, cea observabilă, pe care oamenii cât de cât au măsurat-o în lung și-n lat, și unul tainic, mai subtil, care ne penetrează în permanență și pe care îl putem numi "**spațiul-timp al spiritului**", ale cărui caracteristici sunt tocmai acelea ale spiritului. Precum găurile negre, electronii închid la rândul lor în ei lumina; însuși spiritul fiind atunci purtat de această lumină invizibilă. Așa cum despre lumina care aparent este prizonieră în găurile negre nu putem spune decât că există, tot astfel despre lumina cea tainică a spiritului, care este ascunsă în electroni, nu putem să spunem decât că există, însă oricând noi putem ajunge la ea (doar) prin intermediul **Conștiinței**, a Sinelui Nemuritor, deci a Eu-lui nostru real, a acelei dimensiuni subtile, esențiale, eterne din noi, despre care vorbește Yoga.

Și astfel, din aproape în aproape, constatăm că între electron și găurile negre, la scara ființei umane se petrec exact același fenomene misterioase despre care ne vorbesc atât de mult marii mistici. Prin **Conștiința Sinelui Nemuritor** putem pătrunde astfel în Realitatea Tainică de dincolo, și chiar mai mult decât atât, putem intra în microuniversul cuprins de electroni și, odată ajunși "acolo", prin reflexie, analogie, omologare și identificare, putem cuprinde și cunoaște în mod inefabil lumile invizibile nesfârșite care ne înconjoară. Am vorbit doar despre cele două extreme reprezentate, la scară microscopică de electroni și, la scară macroscopică, de găurile negre. Dacă electronii sunt purtători ai esenței **Conștiinței**, ce am putea oare spune despre găurile negre? Putem spune, urmând același principiu al omologării și corespondenței, că ele sunt nu numai forma finală a evoluției unei stele, ci totodată sunt și un fel de proiecție a unei Conștiințe Cosmice. În forma ei cea mai pură materia se relevă a fi doar o proiecție a spiritului, inseparabilă de acesta.

Ajungem astfel să realizăm (chiar și numai intuitiv), că natura noastră ultimă este de fapt **Conștiința Divină (Dumnezeu)**. Realizăm astfel că noi nu ne putem localiza doar într-un spațiu-timp determinat și nu ne putem identifica doar cu viața dintre naștere și moarte, sau cu niște concepții, ori cu o morală și cu o cultură temporale și temporare, care, în realitate, la scară universală nu reprezintă practic nimic. Realizăm astfel că de fapt noi existăm în veșnicie, și că fie că vrem, fie că nu vrem, suntem mai mult sau mai puțin conștienți, actori ai aceluiași joc cosmic, pe care orientalii îl numesc **Maya, jocul iluziei**.

Iar acum, după ce ne-am dat cât de cât seama de toate acestea...

Nu putem decât să rămânem profund extaziați în fața infinitei umilințe a Creatorului - **Dumnezeu** - care se ascunde clipă de clipă, cu atâtea precauțiuni, în toate, de la micul electron și până la imensele găuri negre, lăsându-ne nouă, oamenilor posibilitatea de a-L regăsi în tot și în toate, atunci când am atins un anumit grad de maturitate spirituală. De aceea, nu e necesar să ne pierdem timpul studiind la nesfârșit valurile mai mici sau mai mari de protuberanțe ale unui spațiu-timp, uitând de oceanul infinit de **Spirit al lui Dumnezeu**, care permanent le cuprinde și totodată transcenzându-le face posibilă Existența. ■

Profesor Yoga,
Grigorian Bivolaru

STEREOGRAMĂ

IMAGINE TRIDIMENSIONALĂ VIZIBILĂ
PRIN FOCALIZAREA PRIVIRII

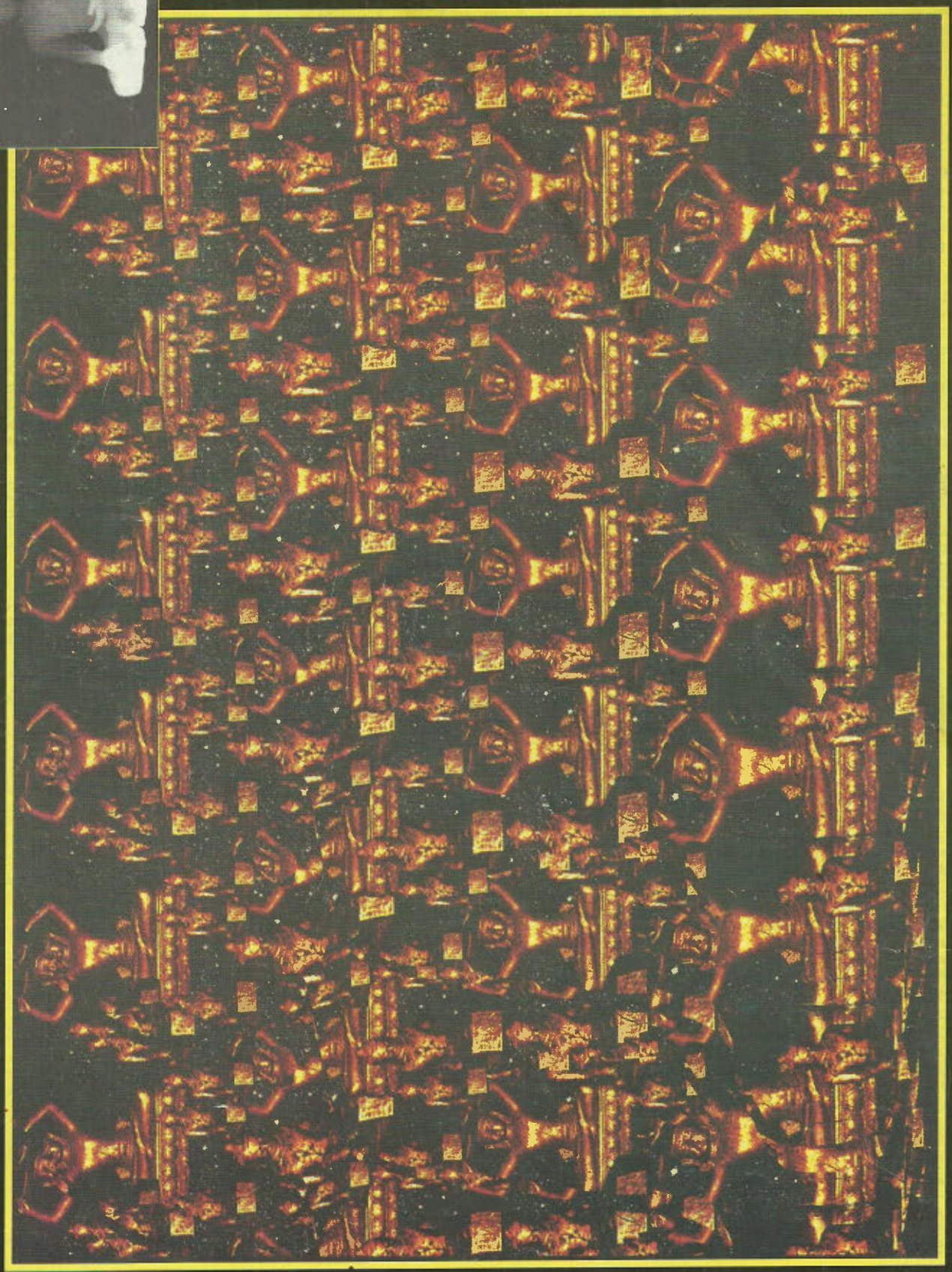

SE VIZUALIZEAZĂ CU ACEASTĂ PARTE ÎN JOS